

การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียง
ภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

DEVELOPMENT OF A LEARNING ACTIVITY PACKAGE USING PHONICS INSTRUCTION
TO PROMOTE ENGLISH PRONUNCIATION ON SHORT VOWELS
FOR PRIMARY GRADE 1 STUDENTS

วิทยานิพนธ์
ของ
ฉวีวรรณ วัฒนานุกิจ

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

มิถุนายน 2565

การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียง
ภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

DEVELOPMENT OF A LEARNING ACTIVITY PACKAGE USING PHONICS INSTRUCTION
TO PROMOTE ENGLISH PRONUNCIATION ON SHORT VOWELS
FOR PRIMARY GRADE 1 STUDENTS

วิทยานิพนธ์

ของ

ฉวีวรรณ วัฒนากิจ

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

มิถุนายน 2565

ใบรับรองวิทยานิพนธ์

เรื่อง

การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียง
ภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
Development of a Learning Activity Package Using Phonics Instruction to Promote English
Pronunciation on Short Vowels for Primary Grade 1 Students

ณวีวรรณ วัฒนานุกิจ

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานสอบวิทยานิพนธ์
(รองศาสตราจารย์เนลา ประเสริฐสังข์)

..... ประธานที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(อาจารย์ ดร.สุนิตย์ดา เย็นทั่ว)

..... กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชรินทร์ รุจิรานุกุล)

..... กรรมการสอบวิทยานิพนธ์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เยาวเรศ ใจเย็น)

ได้รับอนุมัติจากมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

..... คณบดีคณะครุศาสตร์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.วิวัฒน์ เพชรศรี)

วันที่ 24 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2565

ฉวีวรรณ วัฒนานุกิจ. (2565). การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). จันทบุรี : มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร.สุนิตย์ตา เข็นทั่ว

ประธานกรรมการ

ปร.ค. (เทคโนโลยีการศึกษา)

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชรินทร์ รุจิรานุกูล

กรรมการ

ปร.ค. (การศึกษาและการพัฒนาสังคม)

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80 2) เพื่อเปรียบเทียบผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนและหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ 3) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ และ 4) เพื่อวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชุมชนวัดบ่อไร่ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 โดยวิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 30 คน เครื่องมือ ได้แก่ 1) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ จำนวน 7 ชุด ดังนี้ ชุดที่ 1 เรื่อง Short Vowels ชุดที่ 2 เรื่อง Short a ชุดที่ 3 เรื่อง Short e ชุดที่ 4 เรื่อง Short i ชุดที่ 5 เรื่อง Short o ชุดที่ 6 เรื่อง Short u และ ชุดที่ 7 เรื่อง Phonics Fun 2) แผนการจัดการเรียนรู้ 3) แบบวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ 4) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ 5) แบบวัดเจตคติ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่าที

ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ 86.40/87.50 2) นักเรียนที่เรียนโดยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ มีผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ .05 3) นักเรียนที่เรียนโดยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 4) นักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ อยู่ในระดับมาก ผลการวิจัยสะท้อนให้เห็นว่าการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ สามารถพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษให้ดียิ่งขึ้น ส่งผลให้นักเรียนมีความมั่นใจในการอ่านออกเสียงเพิ่มขึ้นจากเดิม และเห็นความสำคัญต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คำสำคัญ: ชุดกิจกรรมการเรียนรู้, การสอนแบบโฟนิกส์, การอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

Chaweewan Wattananukit. (2022). **Development of a Learning Activity Package Using Phonics Instruction to Promote English Pronunciation on Short Vowels for Primary Grade 1 Students.** Thesis M.Ed. (Curriculum and Instruction). Chanthaburi: Rambhai Barni Rajabhat University.

Thesis Advisors

Dr. Sunitta Yentour

Chairman

Ph.D. (Educational Technology)

Assistant Professor Dr.Patcharin Rujiranukul

Member

Ph.D. (Education and Social Development)

Abstract

The purposes of this research were: 1) to develop a learning activity package using phonics instruction to promote English pronunciation on short vowels for primary grade 1 students with an effectiveness according to the 80/80 criteria, 2) to compare the results of English pronunciation before and after learning with the learning activity package using phonics instruction, 3) to compare the learning achievement before and after learning with the learning activity package using phonics instruction, and 4) to evaluate students' attitudes towards learning English. The sample group used in this research was a group of 30 primary grade 1 students at Chumchonwatborai School in the first semester of academic year 2021, and was selected by purposive sampling. The research instruments used were: 1) 7 sets of learning activities by using phonics including: set 1, short vowels, set 2, short a, set 3, short e, set 4, short i, set 5, short o, set 6, short u, set 7, phonics fun, 2) a learning activities lesson plan, 3) the English pronunciation test, 4) achievement test, and 5) students' attitudes questionnaire. The statistics used for analyzing the collected data were: mean, standard deviation, and t-test.

The results revealed that: 1) development of a learning activity package using phonics instruction to promote English pronunciation on short vowels for primary grade 1 students had an efficiency of 86.40/87.50, 2) the students who learned with the learning activity package using phonics instruction had resulted in English pronunciation of post-learning higher than pre-

learning with statistical significance at the .05 level, 3) the students who learned with the learning activity package using phonics instruction had learning achievement of post-learning higher than pre-learning with statistical significance at the .05 level, 4) the students who learned English with the learning activity package using phonics instruction had a good attitude at the high level. The result of this research suggested that the use of this learning activity package using phonics instruction can improve English pronunciation in which resulted in greater confidence in reading aloud skill, and realizing the importance of learning English.

Keywords: Learning Activity Package, Phonics Instruction, English Pronunciation

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี วิทยานิพนธ์สำเร็จลงไปด้วยดี โดยได้รับความกรุณาจากหลายท่านที่ให้ความช่วยเหลือ รวมทั้งขอขอบคุณ อาจารย์ ดร.สุนิตย์ตา เย็นทั่ว ประธานกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชรินทร์ รุจิรานุกูล กรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ในการทำวิทยานิพนธ์ครั้งนี้ และกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่กรุณาเสียสละเวลาในการให้คำแนะนำ ช่วยเหลือ ส่งผลให้การศึกษาครั้งนี้สำเร็จลงไปด้วยดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณผู้อำนวยความสะดวก โรงเรียน คณะครูและนักเรียน โรงเรียนชุมชนวัดบ่อไร่ และโรงเรียนอนุบาลบ่อพลอยราษฎร์รังสรรค์ อำเภอบ่อไร่ จังหวัดตราด ที่ได้สละเวลาและให้ความร่วมมือในการวิจัยเป็นอย่างดี ซึ่งข้อมูลที่ได้มีความสมบูรณ์ครบถ้วน และเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการเรียนการสอนในอนาคต

ขอบคุณพี่ ๆ เพื่อน ๆ น้อง ๆ และทุกท่านที่ให้การสนับสนุนช่วยเหลือและให้กำลังใจมาโดยตลอด คุณค่าและประโยชน์อันเกิดจากการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้แก่ผู้สนใจในการศึกษา
ทั้งหมด

ฉวีวรรณ วัฒนานุกิจ

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	5
ประโยชน์ของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	7
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	8
สมมุติฐานในการวิจัย.....	8
2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	9
หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้	
ภาษาต่างประเทศ	9
ความจำเป็นในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ.....	9
สาระหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ.....	10
คุณภาพของผู้เรียน.....	10
สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ.....	11
ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.....	12
ชุดกิจกรรมการเรียนรู้	17
ความหมายของชุดกิจกรรมการเรียนรู้.....	17
ความสำคัญของชุดกิจกรรมการเรียนรู้.....	18
ประเภทของชุดกิจกรรมการเรียนรู้.....	20
องค์ประกอบของชุดกิจกรรมการเรียนรู้.....	22
ขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้.....	24
ประโยชน์และคุณค่าของชุดกิจกรรมการเรียนรู้.....	29
การหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้.....	31

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
การสอนแบบโฟนิกส์.....	33
ความหมายของการสอนแบบโฟนิกส์.....	33
ความเป็นมาของการสอนแบบโฟนิกส์.....	34
ความสำคัญของการสอนแบบโฟนิกส์.....	35
ประเภทของการสอนแบบโฟนิกส์.....	36
ขั้นตอนของการสอนแบบโฟนิกส์.....	39
ข้อแนะนำของการสอนแบบโฟนิกส์.....	42
การอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ.....	44
ความหมายของการอ่านออกเสียง.....	44
ความสำคัญของการอ่านออกเสียง.....	45
องค์ประกอบของการอ่านออกเสียง.....	46
ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทย.....	47
วิธีการสอนอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ.....	49
การวัดและประเมินผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ.....	58
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	59
ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	60
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	61
ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	64
ลักษณะของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี.....	66
แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ.....	67
ความหมายของเจตคติ.....	67
องค์ประกอบของเจตคติ.....	68
ลักษณะของเจตคติ.....	70
เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ.....	72

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ)	
การวัดเจตคติ.....	73
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	76
งานวิจัยต่างประเทศ.....	76
งานวิจัยในประเทศ.....	77
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	82
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	82
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	82
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	91
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	94
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	94
4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	96
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	96
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	97
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	97
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	103
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	103
ขอบเขตของการวิจัย.....	103
สรุปผลการวิจัย.....	106
อภิปรายผล.....	106
ข้อเสนอแนะ.....	110

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บรรณานุกรม.....	112
ภาคผนวก.....	123
ภาคผนวก ก รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ.....	124
ภาคผนวก ข หนังสือขอความร่วมมือในการวิจัย.....	126
ภาคผนวก ค แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนแบบโฟนิกส์ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.....	134
ภาคผนวก ง ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่าน ออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.....	148
ภาคผนวก จ แบบวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1.....	166
ภาคผนวก ฉ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1.....	172
ภาคผนวก ช แบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ.....	179
ภาคผนวก ซ แบบประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัย.....	183
ภาคผนวก ญ ผลประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัย ค่าความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าเฉลี่ยก่อนเรียน - หลังเรียน.....	204
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	222

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 1.1.....	12
2 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 1.2	13
3 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 1.3.....	14
4 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 2.1.....	15
5 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 2.2.....	15
6 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 3.1.....	16
7 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 4.1	16
8 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 4.2.....	16
9 สรุปตัวชี้วัดและชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์.....	17
10 การออกเสียง /i/ ทั้งเสียงสั้นและยาว.....	55
11 มาตรวัดเจตคติตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert).....	74
12 ข้อคำถามของเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษที่มีลักษณะทางบวก.....	75
13 ข้อคำถามของเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษที่มีลักษณะทางลบ.....	75
14 แบบแผนการวิจัย.....	91
15 แสดงกำหนดการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบ โฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.....	92
16 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) ของชุด กิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียง ภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1.....	97
17 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละของคะแนนจากการทำแบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอน แบบโฟนิกส์เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.....	98

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
18 ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.....	99
19 การเปรียบเทียบผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น.....	99
20 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียนโดยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น.....	100
21 ผลการวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น.....	101
22 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแบบประเมินคุณภาพชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.....	205
23 การวิเคราะห์ความสอดคล้องของส่วนประกอบในชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้นสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.....	207
24 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแบบประเมินคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.....	208
25 การวิเคราะห์ความสอดคล้องของส่วนประกอบในแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.....	211

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
26 การวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของ ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียง ภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1.....	212
27 การวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของชุดกิจกรรม การเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1.....	213
28 การวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อวิชา ภาษาอังกฤษ.....	215
29 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (b) และค่าความเชื่อมั่น (r) ของแบบวัดผล การอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอน แบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.....	215
30 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังเรียนของแบบวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของ ชุดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียง ภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1.....	217
31 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (b) และค่าความเชื่อมั่น (r) ของแบบวัดผล สัมฤทธิ์ทางการเรียนของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.....	219
32 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนวัดผลก่อนเรียนและหลังเรียนของ แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอน แบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1.....	220

สารบัญภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	8
2 ขั้นตอนการสอนแบบโฟนิกส์.....	40

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมา

ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลก และตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศและใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 1)

การเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทยที่ผ่านมาจนถึงปัจจุบันประสบกับปัญหาที่เด็กไทยซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น นอกจากผู้เรียนจะไม่สามารถออกเสียงได้แล้ว ยังไม่รู้ความหมายของคำ ๆ นั้นอีกด้วย เด็กบางคนไม่สามารถเรียนรู้การอ่านออกเสียงได้เนื่องจากขาดความเข้าใจในเรื่องของการเชื่อมโยงตัวอักษรและเสียง ทำให้ไม่สามารถเข้าใจเสียงที่ไม่คุ้นเคยหรืออ่านออกเสียงผิดและยังไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ออกเสียงนั้นอีกด้วย ดังนั้นนอกจากการสอนให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงได้ถูกต้องแล้ว การเข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ออกเสียงก็เป็นสิ่งสำคัญและจำเป็นด้วยเช่นกัน (จิรนนท์ เมฆวงษ์, 2547 : 3) ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของบารุง ไตรรัตน์ (2544 : 53) ได้ระบุว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษเป็นปัญหาที่สำคัญปัญหาหนึ่งของนักเรียนไทย ทั้งนี้เนื่องจากความแตกต่างของระบบเสียงระหว่างภาษาไทยที่เป็นภาษาแม่กับระบบเสียงภาษาอังกฤษ ซึ่งในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น การรู้จักแต่คำศัพท์และโครงสร้างประโยคเพียงอย่างเดียวยังไม่เพียงพอ ถ้าผู้เรียนไม่สามารถเปล่งเสียงที่เจ้าของภาษาฟังแล้วสามารถเข้าใจได้ ก็ยังไม่ถือว่าเป็นการใช้ภาษาในการสื่อสารได้ ซึ่งจะเห็นว่าการอ่านออกเสียงเป็นทักษะที่สำคัญในการเรียนรู้ หากนักเรียนอ่านไม่ได้ก็จะเป็นอุปสรรคในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นอย่างมาก

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ สามารถใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้

ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลกและสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทยไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ อีกทั้งยังกำหนดคุณภาพของผู้เรียนเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในด้านการออกเสียง คือ “ผู้เรียนสามารถระบุตัวอักษรและเสียงอ่านออกเสียง และสะกดคำง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน” ซึ่งในการเรียนรู้ภาษานั้นเป็นสิ่งที่ดีและสำคัญที่จะฝึกให้ผู้เรียนมีการเรียนรู้ที่ถูกต้องตั้งแต่เริ่มต้น เพื่อเป็นแนวทางให้เกิดการพัฒนาตนเองในภายภาคหน้า (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 : 9)

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษสำหรับประเทศไทย ในปัจจุบันคนไทยยังเรียนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการสอนอ่านแบบองค์รวม (Whole Language) ซึ่งเป็นการสอนอ่านเป็นคำ (Whole Word Method) และเป็นประโยชน์ที่เน้นการท่องจำคำศัพท์ โดยให้เด็กดูตัวอักษรหรือรูปภาพด้วยสายตา สอนให้ข้ามคำที่ไม่รู้จัก และให้หาคำอื่นมาแทน สอนให้รู้จักทำนายความหมายของคำโดยดูจากบริบทของประโยค อีกทั้งเน้นการอ่านที่หลากหลาย แต่ไม่เน้นการอ่านออกเสียงดัง ๆ ผู้ที่เก่งภาษาอังกฤษในระบบนี้ เก่งเพราะความจำดี ทำให้คนไทยจำนวนมากที่เรียนภาษาอังกฤษมานานนับสิบปีก็ยังไม่สามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษได้ดี เพราะความสามารถในการได้ยินของคนไทยไม่ได้รับการฝึกด้วยเทคนิคพิเศษที่จะช่วยให้ได้ยินเสียงภาษาอังกฤษครบทุกหน่วยเสียง ส่งผลให้คนไทยส่วนมากพูดภาษาอังกฤษไม่ชัด ฟังไม่รู้เรื่อง อ่านคำใหม่ไม่ออก เขียนไม่เป็น และลืมคำศัพท์ง่าย ๆ โดยเฉพาะการสะกดคำและการอ่าน (อินทิรา ศรีประสิทธิ์, ออนไลน์, 2552) สอดคล้องกับธาริณี อุณาพรหม (2554 : 186 - 192) ได้กล่าวถึงปัญหาที่พบในวิชาภาษาอังกฤษว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษต่ำกว่าเป้าหมายการยกระดับการศึกษาที่ตั้งไว้ ซึ่งพบว่าปัญหาสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษตกต่ำคือ ผู้เรียนมีทักษะการฟังและการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอยู่ในระดับดี แต่ไม่สามารถอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษได้ จึงประสบปัญหาเมื่อต้องทำแบบทดสอบที่ต้องอาศัยการอ่านเป็นสำคัญ

สำหรับคนไทยนั้นมีปัญหามากมายในการออกเสียง เนื่องมาจากความแตกต่างระหว่างระบบเสียงภาษาอังกฤษกับระบบเสียงภาษาไทย ทั้งนี้เนื่องมาจากประการแรก เสียงภาษาอังกฤษบางเสียงไม่มีในภาษาไทย เช่น เสียง / v / ซึ่งเป็นเสียงพยัญชนะของคำที่สะกดด้วย “v” เสียง / z / ซึ่งเป็นเสียงพยัญชนะของคำที่สะกดด้วย “z” เสียง / s / ซึ่งเป็นเสียงพยัญชนะของคำที่สะกดด้วย “s” เสียง / ʃ / ซึ่งเป็นเสียงพยัญชนะของคำที่สะกดด้วย “sh” และเสียง / tʃ / ซึ่งส่วนใหญ่สะกดด้วย “ch” ประการที่สองคือ เสียงบางเสียงในภาษาอังกฤษคล้ายกับเสียงในภาษาไทย แต่มีประเด็นที่แตกต่างกันหลายอย่าง เช่น เสียง / r / ในภาษาอังกฤษที่เทียบได้กับเสียง / ร / ในภาษาไทย แต่เวลาออกเสียง / ร / นั้น ปลายลิ้นจะแตะกับเพดานปาก ส่วนเสียง / r / ในภาษาอังกฤษนั้น ปลายลิ้นไม่ต้องแตะเพดานปาก ปลายลิ้นจะม้วนก่อนไปทางหลังและกระดกขึ้น (พนิตทิพย์ ทวยเจริญ, 2544 : 8)

และประการสุดท้ายเสียงสระในภาษาอังกฤษพบว่า เสียงสระในภาษาอังกฤษและภาษาไทย มีความแตกต่างกันคือ ภาษาไทยมีตำแหน่งการเกิดเสียงเดียวกัน แต่มีความแตกต่างกันที่เสียงสั้น และเสียงยาวเท่านั้น ในภาษาอังกฤษเสียงสระเกิดในตำแหน่งต่างกัน และการเกร็งหรือคลายของลิ้น ก็ทำให้เสียงสระแตกต่างกันอีกด้วย การออกเสียงสระภาษาอังกฤษ โดยผู้เรียนควรเริ่มเรียนตั้งแต่ การออกเสียงสระตามส่วนของลิ้นที่ใช้ในการออกเสียงจากง่ายไปหายาก คือจากสระเดี่ยวที่มี เสียงสั้นไปหาสระประสมที่มีเสียงยาว (มยุเรศ รัตนานิคม. 2543 : 140 - 142)

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้นสอดคล้องกับปัญหาที่พบในการจัดการเรียนรู้รายวิชา ภาษาอังกฤษ ดังจะเห็นได้จากรายงานผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติด้านพื้นฐาน (O-NET) ช่วงชั้นที่ 2 (ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6) ปีการศึกษา 2562 ผลปรากฏว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 มีผลการทดสอบทางการศึกษาระดับประเทศ มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 34.42 ระดับจังหวัด มีคะแนนเฉลี่ย ร้อยละ 34.43 โรงเรียนในศูนย์เครือข่ายทับทิมสยาม มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 42.17 โรงเรียนชุมชน วัดบ่อไร่ มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 27.55 ซึ่งไม่ผ่านเกณฑ์ตามที่โรงเรียนกำหนดและยังมีคะแนนเฉลี่ย ต่ำกว่าระดับประเทศ ระดับจังหวัดและระดับศูนย์เครือข่าย (สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. 2562 : 2) สอดคล้องกับงานวิจัยจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (Harvard University. 2014 : 6 - 10) ที่กล่าวว่า ในการเรียนภาษาใหม่ตอนที่อายุน้อยกว่าเท่าไรยิ่งดี เพราะเด็กสามารถพัฒนาทัศนคติ ความคิด และการเรียนรู้ของตนเองและผู้อื่นในช่วงก่อนโตเป็นวัยรุ่น แต่ในปัจจุบันนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ต่ำกว่าเกณฑ์ จากรายงาน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2562 มีคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 32.84 (โรงเรียนชุมชนวัดบ่อไร่. 2562 : 3) ซึ่งอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์ การประเมินคุณภาพทางการศึกษาที่ได้กำหนดไว้คือ นักเรียนต้องมีระดับคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 70 ขึ้นไป สาเหตุคือครูร้อยละ 42 ใช้วิธีการเรียนผ่านมูลนิธิการศึกษาทางไกลผ่านดาวเทียม (DLTV) เป็นส่วนมาก โดยให้นักเรียนเรียนรู้ไปพร้อม ๆ กับนักเรียนในโทรทัศน์ ซึ่งบางที การฟังของ นักเรียนไม่ได้เกิดการรับรู้เต็มร้อย อาจจะฟังผิด ๆ ถูก ๆ บ้าง หรือบางคนก็ไม่ได้สนใจฟังเลย พอถึงเวลาฝึกออกเสียงนักเรียนก็ไม่สามารถออกเสียงตามแบบเจ้าของภาษาได้ จึงต้องเร่ง แก้ปัญหาดังกล่าวด้วยการกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในบทเรียน ครูผู้สอนจำเป็นต้องมี กิจกรรมและสื่อการสอนที่หลากหลาย (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดตราด. 2561 : 27)

ชุดกิจกรรม เป็นสื่อประสมที่ประกอบด้วยสื่อมากกว่าสองชนิดขึ้นไป สำหรับให้ผู้เรียน ได้รับความรู้ที่ต้องการ โดยจัดเป็นชุด ประกอบด้วย เนื้อหาสาระ ใบกิจกรรม ใบงาน วัสดุ อุปกรณ์ ใบความรู้ รวมทั้งแบบประเมินผล สำหรับส่งเสริมผู้เรียนเป็นรายบุคคล ตามความสามารถและ

ความสนใจ (สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. 2553 : 436) ทั้งนี้ชุดกิจกรรมยังมีประโยชน์มากมาย อาทิเช่น ได้รับความสนใจของนักเรียนต่อสิ่งที่กำลังศึกษา เพราะชุดกิจกรรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ด้วยตนเอง เพิ่มพูนแรงจูงใจในการเรียน นักเรียนได้เรียนรู้โดยการกระทำมากขึ้น และสร้างแรงจูงใจให้ตนเองและที่สำคัญชุดกิจกรรมเกิดจากการนำวิธีเชิงระบบมาใช้ และได้ผ่านการทดลองใช้ จึงทำให้การสอนมีประสิทธิภาพ (บุญเกื้อ ควรหาเวช. 2545 : 7) และจะยิ่งมีประสิทธิภาพมากขึ้นไปอีก เมื่อครูผู้สอนจัดการเรียนการสอนควบคู่ไปกับการจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ (Phonics) ซึ่งเป็นการสอนระบบเสียงในภาษาที่แสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างรูปตัวพยัญชนะ เสียงสระ และเป็นระบบที่นำมาใช้ในการสอนอ่านออกเสียง ผู้เรียนจะสามารถอ่านออกเสียงได้ โดยสังเกตความสัมพันธ์ระหว่างรูปและเสียงตัวอักษร (Spafford and Grosser. 2005 : 104) ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นในกระบวนการสอนอ่านเบื้องต้น มักใช้สอนในระดับเบื้องต้นหรือระดับประถมศึกษา และเป็นการสอนที่มีความเกี่ยวพันกันของตัวอักษร กลุ่มของตัวอักษร และการออกเสียง (Jannuzi. 1997 : 186) การจัดการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์นั้นจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ เกิดแรงบันดาลใจในการอ่าน เป็นการฝึกให้นักเรียนสังเกตเสียงพยัญชนะและเสียงสระ จนสามารถถ่ายทอดเข้าสู่การอ่านคำที่ถูกต้องได้ (Adams. 1998 : 2) ในฐานะผู้สอนพบว่า นักเรียนมีพื้นฐานจากชั้นอนุบาลน้อยและมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับภาษาอังกฤษไม่มากพอ จึงไม่สามารถอ่านออกเสียงและสะกดคำศัพท์ง่าย ๆ ได้ อีกทั้งนักเรียนไม่สนใจ ไม่ตั้งใจเรียน เบื่อหน่ายในการจดจำและบันทึกคำศัพท์บนกระดานตามครู ทั้งนี้อาจจะมีสาเหตุมาจากนักเรียนขาดพื้นฐานความรู้ความเข้าใจด้านการอ่านออกเสียงและสะกดคำ ไม่สามารถเดาความหมายของคำศัพท์จากบริบท และไม่สามารถเชื่อมโยงประสบการณ์เดิมที่เคยเรียนรู้มาได้

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เพื่อพัฒนาความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ได้อย่างถูกต้องชัดเจนและยังช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำที่นักเรียนออกเสียงนั้น ตลอดจนจดจำได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งวิธีการสอนแบบโฟนิกส์จะสามารถพัฒนานักเรียนในด้านการออกเสียงและการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยให้นักเรียนได้พัฒนาความรู้ทางภาษาอังกฤษสามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารและเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้เพื่อนำไปสู่การเตรียมความพร้อมที่จะเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นที่สูงขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น
4. เพื่อวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น

ประโยชน์ของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ได้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน ทำให้นักเรียนเกิดทักษะการอ่านสะกดคำภาษาอังกฤษได้ถูกต้องมากขึ้น ส่งผลให้นักเรียนเกิดทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ มีความพร้อมที่จะเรียนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นที่สูงขึ้นอย่างมีประสิทธิภาพ ตลอดจนเป็นแนวทางสำหรับครูผู้สอนสามารถนำแนวทางไปใช้ในการพัฒนากระบวนการเรียนการสอน เพื่อช่วยพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนให้ดียิ่งขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่นำมาใช้ในการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ประกอบด้วยเนื้อหาเกี่ยวกับ

1. เรื่อง Short Vowels
2. เรื่อง Short a

3. เรื่อง Short e
4. เรื่อง Short i
5. เรื่อง Short o
6. เรื่อง Short u
7. เรื่อง Phonics fun

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ศูนย์เครือข่ายทับทิมสยาม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตรัง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 257 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชุมชนวัดบ่อไร่ อำเภอบ่อไร่ จังหวัดตรัง ศูนย์เครือข่ายทับทิมสยาม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตรัง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 โดยผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 30 คน

ขอบเขตด้านตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรต้น ได้แก่ ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
2. ตัวแปรตาม ได้แก่
 - 2.1 ผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้เรื่อง สระเสียงสั้น
 - 2.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้เรื่อง สระเสียงสั้น
 - 2.3 เจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้เรื่อง สระเสียงสั้น

ขอบเขตด้านระยะเวลา

ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย คือ ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 10 แผน ใช้เวลาในการทดลอง 18 ชั่วโมง

นิยามศัพท์เฉพาะ

ในการวิจัยครั้งนี้ มีนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยดังต่อไปนี้

ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ หมายถึง ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่นักเรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นรายบุคคล โดยศึกษาหาความรู้ตามความสามารถตามศักยภาพและความสนใจของตนเอง ประกอบด้วย คู่มือสำหรับครูและนักเรียน เนื้อหาสาระและสื่อประเภทต่าง ๆ การวัดและประเมินผล โดยมีชุดกิจกรรมการเรียนรู้จำนวน 7 ชุด แล้วนำไปสอนด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ โดยให้นักเรียนออกเสียงความสัมพันธ์ของตัวอักษรและเสียงของตัวอักษร ซึ่งมีหน่วยเสียงที่สัมพันธ์กัน การสะกดพยัญชนะ และสระ นำมาผสมเป็นคำศัพท์ที่มีพยัญชนะต้น และตัวสะกดต่างกัน แต่มีสระเหมือนกัน ซึ่งมีลำดับขั้นตอนการสอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน เป็นขั้นตอนที่จะปรับและเตรียมนักเรียนให้พร้อมที่จะเรียน โดยใช้กิจกรรมที่สนุกสนาน ได้รับความสนใจของนักเรียน เช่น การ์ตูนแอนิเมชันสำหรับสอนการอ่านออกเสียง และเพลง

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน มีขั้นตอนดังนี้

1. อธิบายเนื้อหาการกำหนดของเสียง
2. จำแนกเสียงสระและพยัญชนะในรูปแบบของการสอนโฟนิกส์แบบสร้างคำ

ขั้นที่ 3 ขั้นฝึกและทำกิจกรรมการเรียนรู้ มีขั้นตอนดังนี้

1. ฝึกออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์ โดยฝึกออกเสียงตัวอักษรแต่ละตัว
2. ผสมเสียงสระและพยัญชนะเป็นคำ และอ่านออกเสียงคำศัพท์

ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป เป็นขั้นตอนที่นักเรียนจะได้ทบทวนบทเรียนและนำความรู้เกี่ยวกับทักษะที่เรียนไปใช้ในการฝึกฝนด้วยตนเอง เช่น การอ่านคำ และแปลความหมายคำศัพท์

ผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หมายถึง คะแนนการเปล่งเสียงตามตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่สายตามองเห็น โดยการเปลี่ยนสัญลักษณ์ตัวอักษรของคำ ให้เป็นเสียง และผสมเสียงนั้นออกมาเป็นคำอ่านได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษาศาสตร์ ซึ่งวัดโดยใช้แบบวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ แบบตรวจสอบรายการ (Checklists) จำนวน 20 ข้อ ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะ ความรู้ ความสามารถ การเปลี่ยนแปลงของบุคคล อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน และประสบการณ์การเรียนรู้ในเนื้อหาสาระที่เรียนมาว่าเกิดการเรียนรู้เท่าใด มีความสามารถชนิดใด โดยแบบทดสอบที่ใช้คือ แบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

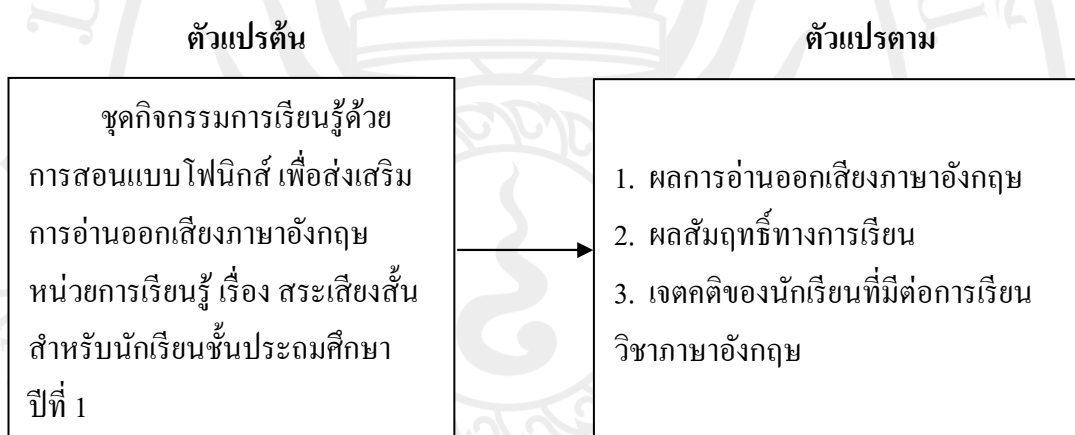
เจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของนักเรียนเกี่ยวกับ ความคิด ความเข้าใจ ความรู้สึก และพฤติกรรม เพราะเจตคติมีบทบาทในการเรียน

การสอนภาษาอังกฤษอย่างหนึ่ง โดยการวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย ข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบ ครอบคลุมองค์ประกอบในด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านความรู้สึกรู้สึกหรืออารมณ์ และด้านพฤติกรรม เพื่อให้ทราบถึงความรู้สึกรู้สึก ความชอบ และอื่น ๆ

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชุมชนวัดบ่อไร่ ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 30 คน

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัย ดังภาพประกอบ 1

ภาพประกอบ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมุติฐานในการวิจัย

1. นักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น มีผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. นักเรียนที่เรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
2. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้
3. การสอนแบบโฟนิกส์
4. การอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ
5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
6. แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 มุ่งพัฒนาผู้เรียนทุกคน ซึ่งเป็นกำลังของชาติ ให้เป็นมนุษย์ที่มีความสมดุลทั้งทางด้านร่างกาย ความรู้ คุณธรรม มีจิตสำนึกในความเป็นพลเมืองไทยและเป็นพลเมืองโลก ยึดมั่นในการปกครองตามระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข มีความรู้และทักษะพื้นฐาน รวมทั้งเจตคติที่จำเป็นต่อการศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ และการศึกษาตลอดชีวิต โดยมุ่งเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญบนพื้นฐานความเชื่อว่า ทุกคนสามารถเรียนรู้และพัฒนาตนเองได้เต็มตามศักยภาพ ภาษาต่างประเทศที่เป็นสาระการเรียนรู้พื้นฐาน ซึ่งกำหนดให้เรียนตลอดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน คือ ภาษาอังกฤษ ส่วนภาษาต่างประเทศอื่น เช่น ภาษาฝรั่งเศส เยอรมัน จีน ญี่ปุ่น อาหรับ บาลี และภาษากลุ่มประเทศเพื่อนบ้าน หรือภาษาอื่น ๆ ให้อยู่ในดุลยพินิจของสถานศึกษาที่จะจัดทำรายวิชา และจัดการเรียนรู้ตามความเหมาะสม (กระทรวงศึกษาธิการ, 2552 : 11) ซึ่งกระทรวงศึกษาธิการกล่าวถึง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ดังนี้

ความจำเป็นในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

กระทรวงศึกษาธิการ (2552 : 220) กล่าวว่า ในสังคมโลกปัจจุบัน การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นเครื่องมือสำคัญในการติดต่อสื่อสาร การศึกษา การแสวงหาความรู้ การประกอบอาชีพ การสร้างความเข้าใจ

เกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีทัศน์ของชุมชนโลกและตระหนักถึงความหลากหลายทางวัฒนธรรมและมุมมองของสังคมโลก นำมาซึ่งมิตรไมตรีและความร่วมมือกับประเทศต่าง ๆ ช่วยพัฒนาผู้เรียนให้มีความเข้าใจตนเองและผู้อื่นดีขึ้น เรียนรู้และเข้าใจความแตกต่างของภาษาและวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี การคิด สังคม เศรษฐกิจ การเมือง การปกครอง มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาต่างประเทศและใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารได้ รวมทั้งเข้าถึงองค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ง่ายและกว้างขึ้น และมีวิสัยทัศน์ในการดำเนินชีวิต

สาระหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

กระทรวงศึกษาธิการ (2551 : 1 - 2) กล่าวว่า กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศมุ่งหวังให้ผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาต่างประเทศ สามารถใช้ภาษาต่างประเทศสื่อสารในสถานการณ์ต่าง ๆ แสวงหาความรู้ ประกอบอาชีพ และศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้น รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวและวัฒนธรรมอันหลากหลายของประชาคมโลก และสามารถถ่ายทอดความคิดและวัฒนธรรมไทย ไปยังสังคมโลกได้อย่างสร้างสรรค์ ประกอบด้วยสาระสำคัญ ดังนี้

1. ภาษาเพื่อการสื่อสาร การใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ดีความ นำเสนอข้อมูล ความคิดรวบยอด และความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ และสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลอย่างเหมาะสม
2. ภาษาและวัฒนธรรม การใช้ภาษาต่างประเทศตามวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ความสัมพันธ์ ความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา ภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับวัฒนธรรมไทย และนำไปใช้อย่างเหมาะสม
3. ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น การใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น เป็นพื้นฐานในการพัฒนา แสวงหาความรู้ และเปิดโลกทัศน์ของตน
4. ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก การใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน ชุมชน และสังคมโลก เป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ ประกอบอาชีพ และแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

คุณภาพของผู้เรียน

กระทรวงศึกษาธิการ (2551 : 3 - 4) กล่าวว่า คุณภาพของผู้เรียนเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ควรจะมีความสามารถ ดังนี้

จบชั้นประถมศึกษาปีที่ 3

1. ปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องที่ฟัง อ่านออกเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ ประโยคง่าย ๆ และบทพูดเข้าจังหวะง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน บอกความหมายของคำและกลุ่มคำที่ฟัง ตรงตามความหมาย ตอบคำถามจากการฟังหรืออ่านประโยค บทสนทนาหรือนิทานง่าย ๆ

2. พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่าย ๆ บอกความต้องการง่าย ๆ ของตนเอง พูดขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเพื่อน บอกความรู้สึกของตนเองเกี่ยวกับสิ่งต่าง ๆ ใกล้ตัวหรือกิจกรรมต่าง ๆ ตามแบบที่ฟัง

3. พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว จัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล ตัว และสิ่งของตามที่ฟังหรืออ่าน

4. พูดและทำท่าทางประกอบ ตามมารยาทสังคม/วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา บอกชื่อและคำศัพท์ง่าย ๆ เกี่ยวกับเทศกาล/วันสำคัญ/งานฉลอง และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษา เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย

5. บอกความแตกต่างของเสียงตัวอักษร คำ กลุ่มคำ และประโยคง่าย ๆ ของภาษาต่างประเทศและภาษาไทย

6. บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

7. ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

8. ใช้ภาษาต่างประเทศ เพื่อรวบรวมคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว

9. มีทักษะการใช้ภาษาต่างประเทศ (เน้นการฟัง - พูด) สื่อสารตามหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และเวลาว่างและนันทนาการ ภายในวงคำศัพท์ประมาณ 300 - 450 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)

10. ใช้ประโยคคำเดียว (One Word Sentence) และประโยคเดียว (Simple Sentence) ในการสนทนาโต้ตอบตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวัน

สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

กระทรวงศึกษาธิการ (2551 : 2 - 3) กล่าวว่า สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีทั้งหมด 4 สาระ ดังนี้

สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสารความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้อย่างเหมาะสมกับกาลเทศะ

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือน และความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทยและนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนาแสวงหาความรู้และเปิดโลกทัศน์ของตน

สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน และสังคม

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อการประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

1. สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร

มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจและตีความเรื่องที่ฟังและอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และแสดงความคิดเห็นอย่างมีเหตุผล

ตาราง 1 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 1.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.1	1. ปฏิบัติตามคำสั่งง่าย ๆ ที่ฟัง	คำสั่งที่ใช้ในห้องเรียน เช่น Stand up./ Sit down./ Listen./ Repeat./ Quiet!/ Stop! Etc.
	2. ระบุตัวอักษรและเสียงอ่านออกเสียงและสะกดคำง่าย ๆ	ตัวอักษร (Letter Names) เสียงตัวอักษร (Letter Sounds) และสระ (Vowel Sounds) และการสะกดคำ
	ถูกต้องตามหลักการอ่าน	หลักการอ่านออกเสียง เช่น - การออกเสียงพยัญชนะต้นคำ

ตาราง 1 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.1	3. เลือกภาพตรงตามความหมาย ของคำและกลุ่มคำที่ฟัง	คำ กลุ่มคำและความหมายเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องมือ และนันทนาการ ภายในวงคำศัพท์ ประมาณ 150 - 200 คำ (คำศัพท์ที่เป็นรูปธรรม)
	4. ตอบคำถามจากการฟัง เรื่องใกล้ตัว	- บทอ่านเกี่ยวกับเรื่องใกล้ตัวหรือนิทาน ที่มีภาพประกอบ - ประโยคคำถามและคำตอบ - Yes/No Question เช่น Is it a/an..? Yes, it is./ No, it is not. etc. - Wh - Question เช่น What is it? It is a/an... etc.

มาตรฐาน ค 1.2 มีทักษะการสื่อสารทางภาษาในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร
แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นอย่างมีประสิทธิภาพ

ตาราง 2 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ค 1.2

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.1	1. พูดโต้ตอบด้วยคำสั้น ๆ ง่าย ๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคล ตามแบบที่ฟัง	บทสนทนาที่ใช้ในการทักทาย กล่าวลา ขอบคุณ ขอโทษ และประโยค/ข้อความ ที่ใช้แนะนำ ตนเอง เช่น Hi/ Hello/ Good morning/ Good afternoon/ Good evening/ I am.../ Goodbye./ Bye./ Thank you./ I am sorry. How are you?/ I am fine. etc.

ตาราง 2 (ต่อ)

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.1	2. ใช้คำสั่งง่าย ๆ ตามแบบที่ฟัง 3. บอกความต้องการง่าย ๆ ของตนเอง ตามแบบที่ฟัง 4. พูดขอและให้ข้อมูลง่าย ๆ เกี่ยวกับตนเองตามแบบที่ฟัง	● คำสั่งที่ใช้ในห้องเรียน ● คำศัพท์ สำนวนภาษา และประโยคที่ใช้บอกความต้องการ เช่น I want.../ Please,... etc. ● คำศัพท์ สำนวนภาษา และประโยค ที่ใช้ขอและให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง เช่น What's your name?/ My name is.../ I am... etc

มาตรฐาน ต 1.3 นำเสนอข้อมูลข่าวสารความคิดรวบยอดและความคิดเห็น ในเรื่องต่าง ๆ โดยการพูดและการเขียน

ตาราง 3 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 1.3

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.1	1. พูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเอง และเรื่องใกล้ตัว	● คำและประโยคที่ใช้ในการพูดให้ข้อมูล เกี่ยวกับตนเอง บุคคลใกล้ตัว และเรื่อง ใกล้ตัว เช่น บอกชื่อ อายุ รูปร่าง ส่วนสูง สิ่งต่าง ๆ จำนวน 1 - 20 สี ขนาด ตำแหน่งของสิ่งของ

2. สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม

มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา และนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ตาราง 4 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 2.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.1	1. พูดและทำท่าประกอบตาม วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา	วัฒนธรรมของเจ้าของภาษา เช่น การใช้สีหน้า ท่าทางประกอบการพูดขณะแนะนำตนเอง การสัมผัสมือ การโบกมือ การแสดงอาการตอบรับ หรือปฏิเสธ
	2. บอกชื่อและคำศัพท์เกี่ยวกับ เทศกาลสำคัญของเจ้าของภาษา	คำศัพท์เกี่ยวกับเทศกาลสำคัญของ เจ้าของภาษา เช่น วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่
	3. เข้าร่วมกิจกรรมทางภาษาและ วัฒนธรรมที่เหมาะสมกับวัย	กิจกรรมทางภาษาและวัฒนธรรม เช่น การเล่นเกม การร้องเพลง การเล่านิทาน ประกอบท่าทาง วันคริสต์มาส วันขึ้นปีใหม่

มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือน และความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทยและนำมาใช้อย่างถูกต้องและเหมาะสม

ตาราง 5 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 2.2

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.1	1. ระบุตัวอักษรและเสียงตัวอักษร ของภาษาต่างประเทศและ ภาษาไทย	ตัวอักษรและเสียงตัวอักษรของภาษาต่างประเทศ และภาษาไทย

3. สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และเป็นพื้นฐานในการพัฒนาแสวงหาความรู้และเปิดโลกทัศน์ของตน

ตาราง 6 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 3.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.1	1. บอกคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับ กลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น	● คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น

4. สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก
มาตรฐาน ต 4.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งในสถานศึกษา ชุมชน
และสังคม

ตาราง 7 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 4.1

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.1	1. ฟัง/พูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน	● การใช้ภาษาในการฟัง/ พูดในสถานการณ์ง่าย ๆ ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน

มาตรฐาน ต 4.2 ใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือพื้นฐานในการศึกษาต่อ
การประกอบอาชีพ และการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับสังคมโลก

ตาราง 8 ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางมาตรฐาน ต 4.2

ชั้น	ตัวชี้วัด	สาระการเรียนรู้แกนกลาง
ป.1	1. ใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อรวบรวม คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัว	● การใช้ภาษาต่างประเทศในการรวบรวมคำศัพท์ ที่เกี่ยวข้องใกล้ตัวจากสื่อต่าง ๆ

ในงานวิจัยเรื่องการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยได้ใช้สาระที่ 1 มาตรฐาน ต 1.1 ตัวชี้วัดที่ 2 และ 3 ดังนี้

ตาราง 9 สรุปตัวชี้วัดและชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์

ชั้น	ตัวชี้วัด	ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์
ป.1	1. ระบุดัชนีอักษรและเสียงอ่านออกเสียงและสะกดคำง่าย ๆ ถูกต้อง ตามหลักการอ่าน	ชุดที่ 1 เรื่อง Short vowels
		ชุดที่ 2 เรื่อง Short a
		ชุดที่ 3 เรื่อง Short e
	2. เลือกภาพตรงตามความหมายของคำและกลุ่มคำที่ฟัง	ชุดที่ 4 เรื่อง Short i
		ชุดที่ 5 เรื่อง Short o
		ชุดที่ 6 เรื่อง Short u
		ชุดที่ 7 เรื่อง Phonics fun

ชุดกิจกรรมการเรียนรู้

ชุดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นสื่อการสอนชนิดหนึ่ง สำหรับให้ผู้เรียนได้รับความรู้ที่ต้องการ ตลอดจนสร้างความสนใจของผู้เรียนต่อสิ่งที่กำลังศึกษา เพราะชุดกิจกรรมเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ด้วยตนเองและเพิ่มพูนแรงจูงใจในการเรียน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ความหมายของชุดกิจกรรมการเรียนรู้

ชุดกิจกรรม หรือชุดการเรียนรู้ มาจากคำว่า Instruction Package หรือ Learning Package หรือชุดกิจกรรมการเรียนรู้ (Activity Packages) เป็นนวัตกรรมทางการศึกษา เป็นสื่อการสอนที่สามารถช่วยแก้ปัญหาความแตกต่างระหว่างนักเรียน หรือระหว่างบุคคล และส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้เต็มความสามารถ ซึ่งนักวิชาการได้กล่าวถึงความหมายของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2551 : 117 - 118) ได้กล่าวว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นสื่อประสมที่ได้จากระบบการผลิต และการนำสื่อการสอนที่สอดคล้องกับหน่วยเรื่องและวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ

วิระ ไทยพานิช (2551 : 174) กล่าวว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นเทคโนโลยีทางการศึกษาอย่างหนึ่ง เป็นนวัตกรรมทางการศึกษาและเป็นสื่อประสม เพราะเป็นประสบการณ์เรียนรู้ที่ต้องใช้

สื่อหลายอย่าง ระบบการผลิตที่สื่อหลาย ๆ อย่างมาสัมพันธ์กันและมีคุณค่า ส่งเสริมซึ่งกันและกัน เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า สื่อประสม

สุคนธ์ สินธพานนท์ และคณะ (2552 : 14) กล่าวว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง นวัตกรรมที่ใช้จัดการเรียนรู้ที่เน้นนักเรียนเป็นสำคัญ นักเรียนจะได้ศึกษาและใช้สื่อต่าง ๆ ที่สร้างขึ้นเป็นรูปแบบของการสื่อสารระหว่างครูกับนักเรียน ประกอบด้วย คำแนะนำในการทำกิจกรรม นักเรียนได้ศึกษา ชุดกิจกรรมด้วยตนเอง โดยครูเป็นที่ปรึกษาและให้คำแนะนำ จนกระทั่งนักเรียนบรรลุตามวัตถุประสงค์

สุจิต เหมวัล (2555 : 33) กล่าวว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง สื่อการเรียนประเภทหนึ่ง ประกอบด้วย ชุดสื่อประสมที่มีการนำสื่อและกิจกรรมหลากหลายมาประกอบกัน เพื่อใช้ในการจัดการเรียนรู้ โดยมีจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ชัดเจน มีความสมบูรณ์ในตัวเอง เพื่อให้ นักเรียนได้เรียนรู้จากการปฏิบัติกิจกรรม ฝึกทักษะ กระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้

บุญชม ศรีสะอาด (2556 : 50) กล่าวว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง สื่อประเภทที่ให้นักเรียน ศึกษาและปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง ตามความปรารถนา ประกอบด้วย บัตรเนื้อหา บัตรกิจกรรม แบบฝึก ฯลฯ เพื่อให้นักเรียนใช้ประกอบการเรียนรู้นั้น ๆ

จากความหมายข้างต้นสรุปได้ว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง สื่อการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นประกอบด้วยสื่อวัสดุอุปกรณ์หลายชนิดประกอบเข้ากันเป็นชุด เพื่อให้เกิดความสะดวกต่อการใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนได้เรียนรู้ตามศักยภาพ โดยอาศัยสื่อที่หลากหลาย เข้าใจ และจัดเนื้อหาเป็นชุด ๆ อย่างมีระบบ เพื่อให้การเรียนการสอนบรรลุผลตามเป้าหมายของการเรียนรู้ ทั้งด้านความรู้ ด้านทักษะ ด้านภาษาต่างประเทศ และเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ

ความสำคัญของชุดกิจกรรมการเรียนรู้

ชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีความสำคัญต่อการเรียนและผู้เรียน เพื่อพัฒนาความก้าวหน้าในการเรียน ถือว่าเป็นการเสริมแรงในการเรียนรู้ ซึ่งมีนักวิชาการกล่าวถึงความสำคัญของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

ลัดดา สุขปรีดี (2543 : 34) กล่าวถึงความสำคัญของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

1. ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มก็ได้ ชุดกิจกรรมที่สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้ จะมีคำแนะนำให้ผู้เรียน ได้ปฏิบัติตามจึงทำให้สะดวกต่อการเรียนด้วยตนเอง

2. ชุดกิจกรรมจะถูกสร้างขึ้นเป็นรายวิชา และแบ่งเป็นเรื่องย่อย ๆ มีเนื้อหาเรียงลำดับต่อเนื่องกันจากง่ายไปหายาก และมีความสมบูรณ์ในตัวเอง ผู้เรียนจึงมีโอกาสเลือกเรียนในแต่ละเรื่อง

ที่ตนเองสนใจ ตามความสามารถและประสบการณ์เดิม และช่วยให้พัฒนาความก้าวหน้าในการเรียน ได้อย่างไม่มีขีดจำกัด

3. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองอย่างเป็นขั้นตอน และผู้เรียน จะสามารถรับรู้ประสบการณ์แห่งความสำเร็จได้ ซึ่งถือว่าเป็นการเสริมแรงในการเรียนรู้ขั้นต่อไป ซึ่งชุดกิจกรรมจะช่วยให้ผู้เรียนทุกคนประสบความสำเร็จตามความสามารถของผู้เรียนเอง

4. ช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียนให้เป็นที่พึงพอใจของผู้เรียน ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ โดยไม่จำกัดสถานที่ และเวลา

บุญเกื้อ ควรหาเวช (2545 : 84) กล่าวถึงความสำคัญของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

1. ช่วยส่งเสริมการเรียนรู้เป็นรายบุคคล ผู้เรียนเรียนรู้ได้ตามความสามารถ ความสนใจ และโอกาสที่เหมาะสมของแต่ละคน

2. ช่วยขจัดปัญหาการขาดแคลนครู เพราะชุดกิจกรรมช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง หรืออาจต้องการความช่วยเหลือจากครูผู้สอนได้เพียงเล็กน้อย

3. ช่วยให้การศึกษานอกระบบ โรงเรียน เพราะผู้เรียนสามารถนำชุดกิจกรรมไปเรียน ได้ทุกสถานที่และทุกเวลา

4. ช่วยลดภาระการสอนของครู และช่วยให้ครูผู้สอนมีความพร้อม และความมั่นใจ ในการจัดการเรียนรู้

5. ชุดการเรียนเป็นประโยชน์ต่อการเรียนรู้แบบศูนย์การเรียน และครูผู้สอนสามารถ วัดผลผู้เรียนได้ตรงตามจุดมุ่งหมาย

6. ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็น และรู้จักยอมรับความคิดเห็นของผู้อื่น ฝึกการตัดสินใจ การแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง และฝึกความรับผิดชอบต่อตนเอง

7. ช่วยให้ผู้เรียนจำนวนมากเรียนรู้ได้พร้อมกัน และเรียนรู้ในลักษณะเดียวกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วาสนา ชาวหา (2548 : 139) กล่าวถึงความสำคัญของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

1. ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง หรือเรียนเป็นกลุ่ม โดยไม่ต้องอาศัยครูผู้สอน และสามารถเรียนรู้ได้ตามความสามารถของผู้เรียนแต่ละคน

2. ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ที่ใดก็ได้ตามความสะดวกของการเรียน ช่วยแก้ปัญหาการขาด แคลนครู ซึ่งชุดกิจกรรมอาจนำมาใช้ได้เนื่องจากครูไม่เพียงพอ หรือมีความจำเป็นที่ครู ไม่สามารถ มาสอนได้

3. ช่วยฝึกฝนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ จากการกระทำที่นอกเหนือไปจากสถานการณ์ ในชั้นเรียนปกติที่ปฏิบัติอยู่เป็นประจำ เป็นการสร้างประสบการณ์ในการเรียนรู้ ฝึกทักษะการคิด

ให้กับผู้เรียนได้อย่างกว้างขวาง และเป็นการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการเรียนรู้มากกว่าการเรียนรู้เนื้อหาเพียงอย่างเดียว

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ (2553 : 121) กล่าวถึงความสำคัญของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังนี้

1. ครูผู้สอนสามารถถ่ายทอดเนื้อหาสาระ และประสบการณ์ที่มีลักษณะเป็นนามธรรม ให้สามารถเข้าใจได้ง่าย ซึ่งครูผู้สอนอาจไม่สามารถถ่ายทอดด้วยการบรรยายได้ดี
2. ชุดกิจกรรมช่วยกระตุ้นความสนใจของผู้เรียนต่อสิ่งที่กำลังเรียนรู้ เพราะชุดกิจกรรมจะเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนด้วยตนเอง
3. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนแสดงความคิดเห็น ฝึกการตัดสินใจ แสวงหาความรู้ด้วยตนเอง และมีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม
4. ช่วยสร้างความพร้อมในการเรียนรู้และความมั่นใจในการเรียนรู้ เพราะชุดกิจกรรมถูกผลิตขึ้นอย่างเป็นระบบ และจัดเนื้อหาสาระไว้เป็นหมวดหมู่ สะดวกต่อการเรียนรู้
5. ช่วยให้การเรียนรู้เป็นอิสระจากครูผู้สอน ซึ่งชุดกิจกรรมจะทำหน้าที่ถ่ายทอดความรู้แทนครูผู้สอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ
6. ชุดกิจกรรมช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้เป็นรายบุคคลได้ตลอดเวลา ไม่จำกัดสถานที่ และประหยัดค่าใช้จ่าย

จากความสำคัญของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ได้ส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาการเรียนรู้ให้กับนักเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ นักเรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองตามศักยภาพ และความสนใจในการเรียนรู้ สามารถเรียนรู้ได้โดยไม่จำกัดสถานที่และเวลา จึงช่วยให้เกิดความรู้สึที่เป็นอิสระจากครูผู้สอน ช่วยฝึกความรับผิดชอบในการเรียนรู้ ช่วยสร้างความเชื่อมั่นในการเรียน ซึ่งครูผู้สอนสามารถนำชุดกิจกรรมที่สร้างขึ้นอย่างเป็นระบบไปใช้ในการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาคุณภาพของนักเรียนได้อย่างแท้จริง

ประเภทของชุดกิจกรรมการเรียนรู้

ประเภทของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ด้วยตนเอง หรือชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ครูเป็นผู้ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกับนักเรียน สามารถแบ่งได้หลายประเภท ซึ่งนักวิชาการได้กล่าวถึงประเภทของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2551 : 7) กล่าวถึงชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่นำมาใช้จัดการเรียนรู้ แบ่งเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. ชุดกิจกรรมประกอบคำบรรยาย เป็นชุดกิจกรรมที่มุ่งขยายเนื้อหาสาระแบบบรรยายให้ชัดเจนขึ้น ช่วยให้ผู้สอนน้อยลง นิยมใช้กับการฝึกอบรม และการสอนระดับอุดมศึกษาที่ยังถือว่าการสอนแบบบรรยายมีบทบาทสำคัญในการถ่ายทอดความรู้

2. ชุดกิจกรรมแบบกลุ่ม ที่มุ่งให้นักเรียนประกอบกิจกรรมของกลุ่ม เช่น การสอนแบบศูนย์การเรียนรู้ แบบกลุ่มสัมพันธ์ เป็นต้น

3. ชุดกิจกรรมรายบุคคล เป็นชุดกิจกรรมที่มุ่งให้นักเรียนสามารถหาความรู้ด้วยตนเองตามความแตกต่างระหว่างบุคคล อาจเป็นการเรียนในโรงเรียน หรือที่บ้านก็ได้เพื่อให้นักเรียนก้าวไปข้างหน้าตามความสามารถ ความสนใจ และความพร้อม อาจออกมาในรูปของหน่วยการเรียนรู้ย่อยหรือโมดูล

4. ชุดกิจกรรมทางไกล เป็นชุดกิจกรรมที่ครูกับนักเรียนอยู่ต่างถิ่นต่างเวลากัน มุ่งให้นักเรียนศึกษาด้วยตนเอง โดยไม่ต้องเข้ามาชั้นเรียน ประกอบด้วย สื่อประเภทสิ่งพิมพ์ รายการวิทยุกระจายเสียง โทรทัศน์ ภาพยนตร์ และการสอนเสริมตามศูนย์การเรียนรู้ ชุดการเรียนการสอนทางไกลของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

สุคนธ์ สินธพานนท์ (2551 : 16) กล่าวถึง ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่นำมาใช้จัดการเรียนรู้แบ่งเป็น 4 ประเภท ดังนี้

1. ชุดกิจกรรมสำหรับครู ประกอบด้วย คู่มือครู สื่อการเรียนรู้ที่หลากหลายมีการจัดกิจกรรมและสื่อประเภทการบรรยาย ชุดกิจกรรมมีเนื้อหาสาระวิชาเพียงหน่วยเดียวใช้กับนักเรียนทั้งชั้น แบ่งเป็นหัวข้อที่จะบรรยายมีการกำหนดกิจกรรมตามลำดับขั้น

2. ชุดกิจกรรมกลุ่ม เป็นการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนได้ศึกษาหาความรู้ร่วมกัน โดยปฏิบัติตามกิจกรรมตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในชุดกิจกรรม หรืออาจเรียนรู้ในชุดกิจกรรมศูนย์ แต่ละศูนย์การเรียนรู้จะมีชุดกิจกรรมในแต่ละหัวข้อย่อยของหน่วยการเรียนรู้ที่จะให้นักเรียนศึกษา แต่ละกลุ่มจะหมุนเวียนศึกษาความรู้และทำกิจกรรมจนครบทุกศูนย์การเรียนรู้

3. ชุดกิจกรรมรายบุคคล เป็นชุดกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้ศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง นักเรียนจะเรียนรู้ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ซึ่งสามารถศึกษาได้ทั้งในห้องเรียนและนอกห้องเรียน และเมื่อศึกษาครบตามขั้นตอนแล้ว นักเรียนสามารถประเมินผลการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง

4. ชุดกิจกรรมแบบผสม เป็นชุดกิจกรรมที่มีการจัดกิจกรรมหลากหลายบางขั้นตอนครูอาจใช้วิธีบรรยายประกอบการใช้สื่อ บางขั้นตอนอาจให้นักเรียนศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองเป็นรายบุคคลและบางขั้นตอนอาจให้นักเรียนศึกษาความรู้โดยใช้กิจกรรมกลุ่ม

ศุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ (2553 : 51) กล่าวถึง ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่นำมาใช้จัดการเรียนรู้ แบ่งเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. ชุดกิจกรรมประกอบคำบรรยายของครู สำหรับเรียนเป็นกลุ่มใหญ่ หรือการสอนที่มุ่งเน้นการปูพื้นฐานให้ทุกคนรับรู้และเข้าใจในเวลาเดียวกัน มุ่งในการขยายเนื้อหาสาระให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ช่วยลดเวลาในการอธิบายของครูและเพิ่มเวลาให้นักเรียนได้ปฏิบัติมากขึ้น
2. ชุดกิจกรรมกลุ่ม สำหรับการเรียนรู้เป็นกลุ่มย่อย ประมาณกลุ่มละ 4 - 8 คน โดยใช้สื่อการเรียนรู้ที่บรรจุในชุดกิจกรรม ฝึกทักษะเนื้อหาวิชา นักเรียนมีโอกาสทำงานร่วมกัน ใช้ในการสอนกิจกรรมกลุ่ม เช่น การสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ การสอนแบบศูนย์การเรียนรู้ เป็นต้น
3. ชุดกิจกรรมรายบุคคลหรือชุดกิจกรรมตามเอกัตภาพ สำหรับเรียนด้วยตนเอง คือ นักเรียนจะต้องศึกษาหาความรู้ตามความต้องการและความสนใจ การทำความเข้าใจกับเนื้อหาวิชาเพิ่มเติม นักเรียนสามารถประเมินผลการเรียนด้วยตนเอง ส่วนใหญ่จัดในลักษณะหน่วยการสอนย่อยหรือโมดูลเช่น ชุดวิชาของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช เป็นต้น

สุจิต เหมวัล (2555 : 35) กล่าวถึง ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่นำมาใช้จัดการเรียนรู้แบ่งเป็น 3 ประเภท ดังนี้

1. ชุดกิจกรรมประเภทสื่อสิ่งพิมพ์จัดทำขึ้นเป็นชุด ๆ มี 2 ประเภท ได้แก่ ชุดกิจกรรมสำหรับครู และชุดกิจกรรมสำหรับนักเรียน
2. ชุดกิจกรรมประเภทวัสดุอุปกรณ์จัดทำเป็นชุด ๆ ให้นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมตามวัตถุประสงค์
3. ชุดกิจกรรมประเภทสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เป็นการนำองค์ความรู้ด้านคอมพิวเตอร์และกิจกรรม มาจัดทำในลักษณะเป็นแอปพลิเคชันเป็นชุด ๆ ปฏิบัติกิจกรรมตามโปรแกรมและขั้นตอนที่กำหนดไว้ในแอปพลิเคชันนั้น ซึ่งเป็นไปตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายในการพัฒนาคุณภาพนักเรียน

จากประเภทของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ สรุปได้ว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้มี 3 ประเภท คือ

- 1) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ประกอบคำบรรยาย 2) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่ม และ 3) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้รายบุคคล ผู้วิจัยเลือกใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้รายบุคคล เป็นชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่จะฝึกทักษะในเนื้อหาวิชาที่เรียน นักเรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นรายบุคคล โดยศึกษาหาความรู้ตามความสามารถ ตามศักยภาพและความสนใจของตนเอง

องค์ประกอบของชุดกิจกรรมการเรียนรู้

ในการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้นั้น ผู้สร้างจะต้องศึกษาถึงองค์ประกอบของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ว่ามีองค์ประกอบหลักอะไรบ้าง เพื่อจะได้นำมากำหนดองค์ประกอบของ

ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่จะสร้างขึ้น ซึ่งนักวิชาการได้กล่าวถึงองค์ประกอบของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ (2553 : 120) กล่าวว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีองค์ประกอบ 4 ส่วน ได้แก่

1. คู่มือครูสำหรับใช้ชุดกิจกรรมในการจัดการเรียนรู้ และคู่มือสำหรับผู้เรียนที่ต้องเรียนจากชุดกิจกรรม
2. เนื้อหาสาระ สื่อการเรียนรู้ โดยจัดให้อยู่ในรูปของสื่อแบบประสม หรือกิจกรรมการเรียนการสอนแบบกลุ่ม และรายบุคคล ตามจุดประสงค์การเรียนรู้
3. คำสั่ง คำชี้แจง หรือการมอบงาน เพื่อกำหนดแนวทางการดำเนินงานให้กับผู้เรียน
4. การประเมินผล เป็นการประเมินผลของกระบวนการ ได้แก่ แบบฝึกหัด รายงาน การค้นคว้า และผลของการเรียนรู้ที่ได้จากการวัดด้วยแบบทดสอบต่าง ๆ

สุจิต เหมวัล (2555 : 46) กล่าวถึง องค์ประกอบของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ สรุปได้ดังนี้

1. ปกนอก
2. ปกใน
3. คำนำ
4. สารบัญ
5. สาระการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ สมรรถนะสำคัญ และคุณลักษณะอันพึงประสงค์
6. แบบทดสอบก่อนเรียน
7. ใบความรู้
8. ชุดกิจกรรม/ชุดฝึกกิจกรรม
9. แบบฝึกกิจกรรม
10. แบบทดสอบหลังเรียน
11. บรรณานุกรม
12. เฉลยแบบทดสอบก่อนเรียน
13. เฉลย/แนวคำตอบชุดกิจกรรม
14. เฉลยทดสอบหลังเรียน

บุญชม ศรีสะอาด (2556 : 50 - 51) กล่าวถึง องค์ประกอบของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ สรุปได้ดังนี้

1. คู่มือ สำหรับครูและนักเรียนที่ใช้ชุดกิจกรรม
2. คำสั่ง เพื่อเป็นแนวทางในการเรียน

3. เนื้อหาบทเรียนที่อยู่ในรูปแบบต่าง ๆ เช่น เทป ชุดการ์ตูน ฯลฯ
 4. กิจกรรมที่กำหนดให้นักเรียนได้ทำหรือค้นคว้าต่อจากที่เรียนแล้ว
 5. แบบทดสอบ สำหรับประเมินผลเกี่ยวกับเนื้อหาของบทเรียนนั้น
- ทิสนา แยมมณี (2558 : 10 - 12) กล่าวถึง องค์ประกอบของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ สรุปได้

ดังนี้

1. ชื่อชุดกิจกรรม หมายถึง ชื่อกิจกรรมส่งเสริมศักยภาพการเรียนรู้
2. ชื่อหน่วย หมายถึง หัวข้อย่อยที่ประกอบขึ้นเป็นชุดกิจกรรม ส่งเสริมศักยภาพการเรียนรู้ทางด้านวิทยาศาสตร์ในแต่ละชุดกิจกรรม
3. คำชี้แจง สำหรับนักเรียนในการปฏิบัติกิจกรรมในชุดกิจกรรมหมายถึง ข้อเสนอแนะในการเรียนรู้ด้วยตนเองจากชุดกิจกรรมของนักเรียน
4. สารการเรียนรู้ หมายถึง เนื้อหารายละเอียดของหน่วยการเรียนรู้ในชุดกิจกรรม
5. ตัวบ่งชี้ในการเรียนรู้ หมายถึง การระบุพฤติกรรมการเรียนรู้ของเนื้อหาในหน่วยย่อยของชุดกิจกรรมตามที่หลักสูตรกำหนด
6. เวลาที่ใช้ หมายถึง ระยะเวลาที่ใช้ในการปฏิบัติกิจกรรมในแต่ละหน่วยของชุดกิจกรรม
7. กิจกรรมการเรียนรู้ในหน่วย หมายถึง การกำหนดงานที่จะให้นักเรียนปฏิบัติ
8. สื่อและอุปกรณ์ที่ใช้ หมายถึง วัสดุอุปกรณ์ที่ใช้กับการเรียนการสอนในชุดกิจกรรม
9. การประเมินผล หมายถึง การทดสอบความสามารถของนักเรียนหลังจากเรียนด้วยหน่วยการเรียนรู้ในชุดกิจกรรม

จากองค์ประกอบของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ควรประกอบไปด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ 3 ส่วน คือ 1) คู่มือสำหรับครูและนักเรียน แผนการจัดการเรียนรู้ เนื้อหาสาระ เป็นคู่มือสำหรับครูและนักเรียนที่มีคำชี้แจง วิธีการใช้ คำแนะนำ และแผนการจัดการเรียนรู้ให้ครูได้ศึกษา 2) เนื้อหาสาระและสื่อประเภทต่าง ๆ คือ ใบความรู้และแบบฝึกหัด 3) การวัดและประเมินผล เป็นการประเมินผลก่อนและหลังเรียนที่มีหลายรูปแบบ

ขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้

ขั้นตอนในการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีความสำคัญมากที่จะส่งผลให้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพ โดยมีนักวิชาการได้กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ดังนี้

ระพินทร์ โพธิ์ศรี (2550 : 5) กล่าวถึง การสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีขั้นตอนดังนี้

1. วิเคราะห์ปัญหาและความต้องการเรียนรู้
2. ออกแบบชุดกิจกรรม

3. ตรวจสอบความถูกต้องของชุดกิจกรรม และแบบทดสอบหลังเรียน

4. ทดสอบภาคสนาม

5. ทดลองหาประสิทธิภาพ

สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2550 : 44) กล่าวถึง การสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีขั้นตอน

ดังนี้

1. วิเคราะห์ปัญหาและสาเหตุของการจัดการเรียนรู้

2. ศึกษารายละเอียดของหลักสูตร เพื่อวิเคราะห์เนื้อหาสาระ จุดประสงค์การเรียนรู้ และกิจกรรมที่เป็นปัญหา

3. เลือกเนื้อหาที่เหมาะสม แบ่งเป็นบท เป็นตอน หรือเป็นเรื่อง เพื่อแก้ปัญหาที่พบ

4. ศึกษารูปแบบการสร้างชุดกิจกรรม และกำหนดส่วนประกอบของชุดกิจกรรม

5. ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมข้อมูล เพื่อกำหนดเป็นจุดประสงค์ เนื้อหา วิธีการและ สื่อการเรียนรู้ ประกอบชุดกิจกรรมในแต่ละบทแต่ละตอน

6. เขียนเนื้อหาในแต่ละตอน ภาพประกอบแผนภูมิ และข้อทดสอบให้สอดคล้องกับ จุดประสงค์ที่ตั้งไว้

7. ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบ

8. นำไปทดลองใช้ในห้องเรียน และเก็บบันทึกผลการใช้

9. นำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขส่วนที่บกพร่อง

10. นำไปใช้จริง

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2551 : 122 - 123) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ เป็น 10 ขั้นตอน คือ

1. กำหนดหมวดหมู่เนื้อหาและประสบการณ์ อาจกำหนดเป็นหมวดวิชาหรือบูรณาการ เป็นแบบสหวิทยาการ ตามที่เห็นเหมาะสม

2. กำหนดหน่วยการเรียนรู้ แบ่งเนื้อหาวิชาการออกเป็นหน่วยการเรียนรู้โดยประมาณ เนื้อหาวิชาที่ครูจะสามารถถ่ายทอดความรู้แก่นักเรียนได้ ในหนึ่งสัปดาห์หรือหนึ่งครั้ง

3. กำหนดหัวเรื่อง ผู้สอนจะต้องถามตนเองว่าในการสอนแต่ละหน่วยการเรียนรู้ควรให้ ประสบการณ์แก่ผู้เรียนอะไรบ้าง แล้วกำหนดออกมาเป็น 4 - 6 หัวเรื่อง

4. กำหนดโน้มน้าโนทัศน์และหลักการมโนทัศน์และหลักการที่กำหนดขึ้นจะต้อง สอดคล้อง กับหน่วยและหัวเรื่อง โดยสรุปรวมแนวคิด สาระและหลักเกณฑ์ที่สำคัญไว้ เพื่อเป็น แนวทางจัดเนื้อหาการสอนให้สอดคล้องกัน

5. กำหนดวัตถุประสงค์ ให้สอดคล้องกับหัวเรื่องทั่วไปก่อนแล้วเปลี่ยนเป็นวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ต้องมีเงื่อนไขและเกณฑ์การเปลี่ยนพฤติกรรมไว้ทุกครั้ง

6. กำหนดกิจกรรมการเรียนรู้ ให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม ซึ่งจะเป็นแนวทางเลือก และการผลิตสื่อการสอน “กิจกรรมการเรียนรู้” หมายถึง กิจกรรมทุกอย่างที่ผู้เรียนปฏิบัติ เช่น การอ่าน บัตรคำสั่ง ตอบคำถาม เขียนภาพ ทำการทดลองทางวิทยาศาสตร์ เล่นเกม ฯลฯ

7. กำหนดแบบประเมินผล ต้องประเมินผลให้ตรงกับวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม โดยใช้แบบทดสอบอิงเกณฑ์เพื่อให้ผู้สอนทราบว่าหลังจากผ่านกิจกรรมมาเรียบร้อยแล้ว นักเรียนได้เปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่

8. เลือกและผลิตสื่อการสอนวัสดุ อุปกรณ์ และวิธีการที่ครูใช้ถือเป็นสื่อการเรียนการสอน ทั้งสิ้นเมื่อผลิตสื่อการสอนของแต่ละหัวเรื่องแล้ว ก็จัดสื่อการสอนเหล่านั้นไว้เป็นหมวดหมู่ในกล่อง ที่เตรียมไว้ก่อนนำไปทดลองหาประสิทธิภาพ

9. หาประสิทธิภาพชุดกิจกรรม เพื่อเป็นประกันว่า ชุดกิจกรรมที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพในการสอน ผู้สร้างจำเป็นต้องสรุปเกณฑ์ล่วงหน้า โดยคำนึงถึงหลักการที่ว่า การเรียนรู้เป็นกระบวนการเพื่อช่วยให้การเปลี่ยนพฤติกรรมของผู้เรียนบรรลุผล

10. การใช้ชุดกิจกรรม ชุดกิจกรรมที่ได้ปรับปรุงและมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้แล้ว สามารถนำไปสอนผู้เรียนได้ตามประเภทชุดกิจกรรม และตามระดับการศึกษา โดยกำหนดขั้นตอน ในการใช้ดังนี้

- 10.1 ให้ผู้เรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน เพื่อพิจารณาพื้นความรู้เดิม
- 10.2 ชี้นำเข้าสู่บทเรียน
- 10.3 ขึ้นประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ (ขึ้นสอน)
- 10.4 ขึ้นสรุปผลการสอน เพื่อสรุปมโนทัศน์และหลักการที่สำคัญ
- 10.5 ทำแบบสอบหลังเรียน เพื่อดูพฤติกรรมการเรียนรู้ที่เปลี่ยนไป

ประภาพรรณ เสี่ยงวงศ์ (2551 : 42 - 43) กล่าวถึง การสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีขั้นตอน

ดังนี้

1. สังเกตปัญหาและบันทึกปัญหาที่เกิดจากเรียนรู้
2. ศึกษาสาเหตุของปัญหาโดยพิจารณาปัญหาที่มีผลเสียต่อการเรียนรู้มากที่สุด
3. ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตร
4. วิเคราะห์มาตรฐานการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ และกิจกรรมการเรียนรู้
5. ปรึกษาผู้เชี่ยวชาญตามกลุ่มสาระการเรียนรู้
6. กำหนดโครงร่างกระบวนการแก้ปัญหาในสาระการเรียนรู้ นั้น ๆ เป็นบท ๆ หรือเป็นตอน ๆ

7. ศึกษารูปแบบการเขียนชุดกิจกรรม
8. กำหนดส่วนประกอบภายในชุดกิจกรรม
9. รวบรวมข้อมูล เพื่อนำมาเขียนทฤษฎี หลักการ เนื้อหา วิธีการ ภาพ แผนภูมิ
10. ลงมือเขียนเนื้อหาแต่ละเล่ม
11. ปรีกษาผู้เชี่ยวชาญให้ช่วยพิจารณาปรับปรุงแก้ไข
12. นำไปทดลองใช้สอนในห้องเรียน
13. ประเมินผลการใช้และการจัดการเรียนรู้
14. ปรับปรุงแก้ไขส่วนที่บกพร่องให้สมบูรณ์

สุคนธ์ สิ้นธพานนท์ (2551 : 18) กล่าวถึง การสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีขั้นตอนดังนี้

1. เลือกหัวข้อ กำหนดขอบเขตและประเด็นสำคัญของเนื้อหา ให้สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้และสาระการเรียนรู้ในระดับชั้น
2. กำหนดเนื้อหา โดยคำนึงถึงความรู้พื้นฐานของนักเรียน
3. เขียนจุดประสงค์การเรียนรู้ หรือจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม
4. สร้างแบบทดสอบ มี 3 แบบ คือ
 - 4.1 แบบทดสอบวัดพื้นฐานความรู้เดิม เพื่อตรวจสอบว่านักเรียนมีความรู้พื้นฐานเพียงพอหรือไม่
 - 4.2 แบบทดสอบย่อย เพื่อวัดความรู้หลังจากเรียนจบในแต่ละเนื้อหาย่อย
 - 4.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ใช้ประเมินผลการเรียนรู้หลังจบการศึกษาชุดกิจกรรม
5. จัดทำชุดกิจกรรม ประกอบด้วย
 - 5.1 บัตรคำสั่ง
 - 5.2 บัตรปฏิบัติการและบัตรเฉลย (ถ้ามี)
 - 5.3 บัตรเนื้อหา
 - 5.4 บัตรฝึกหัด และบัตรเฉลยบัตรฝึกหัด
 - 5.5 บัตรทดสอบ และบัตรเฉลยบัตรทดสอบ
6. วางแผนจัดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยมีหลักการสำคัญ คือ
 - 6.1 นักเรียนมีบทบาทสำคัญในการทำกิจกรรมด้วยตนเอง ครูเป็นผู้คอยชี้แนะและควบคุมการจัดกิจกรรมการเรียนรู้
 - 6.2 เลือกกิจกรรมหลากหลายที่เหมาะสมกับชุดกิจกรรม

6.3 ฝึกให้นักเรียนได้เรียนรู้โดยการคิดอย่างหลากหลาย เช่น คิดวิเคราะห์ คิดแก้ปัญหา คิดอย่างมีวิจารณญาณ คิดสร้างสรรค์ เป็นต้น

6.4 มีกิจกรรมที่ฝึกให้นักเรียนได้ทำงานร่วมกับผู้อื่น

7. รวบรวมและจัดทำสื่อการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้และจุดประสงค์การเรียนรู้

สุจิต เหมวัล (2555 : 41) กล่าวถึง การสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตรและเอกสารประกอบการใช้หลักสูตร
2. วิเคราะห์หลักสูตร
3. วิเคราะห์นักเรียน
4. ศึกษาแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการสร้างและพัฒนาชุดกิจกรรม วิเคราะห์องค์ประกอบ

ของชุดกิจกรรม

5. ศึกษาแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการเรียนรู้
6. ศึกษาแนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับจิตวิทยาพัฒนาการและจิตวิทยาการเรียนรู้
7. ออกแบบการสร้างชุดกิจกรรม
8. สร้างชุดกิจกรรม
9. นำชุดกิจกรรมไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความสอดคล้องสาระการเรียนรู้ จุดประสงค์การเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้ ชุดฝึกกิจกรรม แบบทดสอบ โดยสอบถามความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน

10. นำชุดกิจกรรม ให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (IOC)
11. ปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ
12. นำชุดกิจกรรมไปทดลองใช้ครั้งที่ 1 กับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเล็ก จำนวน 3 คน แล้วนำไปวิเคราะห์ข้อมูลหาประสิทธิภาพ

13. นำชุดกิจกรรมไปทดลองใช้ครั้งที่ 2 กับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มกลาง จำนวน 9 คน แล้วนำไปวิเคราะห์ข้อมูลหาประสิทธิภาพ

14. นำชุดกิจกรรมไปทดลองใช้ครั้งที่ 3 กับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มใหญ่ จำนวน 30 คน แล้วนำไปวิเคราะห์ข้อมูลหาประสิทธิภาพ

กล่าวโดยสรุป ลำดับขั้นตอนที่สำคัญในการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีดังนี้

- 1) วิเคราะห์ปัญหาจากการจัดการเรียนรู้ 2) ศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตร 3) ศึกษาทฤษฎี หลักการ และแนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ 4) ออกแบบกิจกรรม 5) ประเมิน ผู้เชี่ยวชาญแล้วปรับปรุงแก้ไข ตามข้อเสนอแนะ 6) นำไปทดลองใช้เพื่อหาคุณภาพเครื่องมือ 7) ปรับปรุงแก้ไขให้มีความสมบูรณ์ 8) นำไปใช้สอนจริง

ประโยชน์และคุณค่าของชุดกิจกรรมการเรียนรู้

การสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ย่อมทำให้มีคุณประโยชน์ต่อการเพิ่มคุณค่าในการเรียนการสอน โดยมีนักวิชาการได้กล่าวถึงประโยชน์และคุณค่าของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ดังนี้

ดวงแสง ณ นคร (2549 : 228) กล่าวถึง ประโยชน์และคุณค่าของชุดกิจกรรมการเรียนรู้สรุปได้ดังนี้

1. ช่วยสร้างความสนใจของนักเรียน จะทำให้นักเรียนสนใจการเรียนตลอดเวลา
2. ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดีเพราะเรียนซ้ำหรือเร็วได้ตามความสามารถแต่ละบุคคล
3. ส่งเสริมและฝึกหัดให้นักเรียน รู้จักแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง มีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม
4. ช่วยลดบทบาทของครูจากการบรรยาย เป็นผู้แนะนำ ช่วยเหลือ โดยใช้ชุดกิจกรรมถ่ายทอดความรู้ต่าง ๆ แทนครู
5. นักเรียนได้ทราบผลการเรียนของตนเอง จากแบบประเมินผลและเฉลยที่มีอยู่ในชุดกิจกรรม
6. แก้ปัญหาเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เพราะชุดกิจกรรมช่วยให้นักเรียนได้เรียนตามความสามารถ ความถนัด ความสนใจ และตามโอกาสที่เอื้ออำนวย
7. สร้างความพร้อมและความมั่นใจแก่ครู เพราะชุดกิจกรรมจัดกระบวนการเรียนรู้ การใช้สื่อการเรียนรู้ข้อแนะนำสำหรับครูให้สามารถนำไปปฏิบัติได้ทันที
8. ส่งเสริมการเรียนรู้แบบต่อเนื่อง หรือการศึกษาตลอดชีพ เพราะสามารถนำชุดกิจกรรมไปใช้ในการเรียนด้วยตนเองได้ทุกสถานที่
9. ช่วยเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ เพราะชุดกิจกรรมผลิตขึ้นอย่างเป็นระบบ โดยผู้มีความรู้ความสามารถ มีการทดลองจนแน่ใจว่าใช้ได้ผลดี มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้แล้วจึงนำไปเผยแพร่

สุคนธ์ สินธพานนท์ (2551 : 21) กล่าวถึง ประโยชน์และคุณค่าของชุดกิจกรรมการเรียนรู้สรุปได้ดังนี้

1. นักเรียนได้ใช้ความสามารถในการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง เป็นการฝึกทักษะการแสวงหาความรู้ ทักษะการอ่าน และสรุปความรู้อย่างเป็นระบบ
2. การทำแบบฝึกหัด ทำให้นักเรียนรู้จักคิดเป็น และแก้ปัญหาเป็น สอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษา

3. นักเรียนมีวินัยในตนเอง ด้วยการปฏิบัติตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในชุดกิจกรรม การตรวจตราแบบฝึกหัดด้วยตนเองจะให้นักเรียนรู้จักฝึกตามกติกา

4. นักเรียนรู้จักการทำงานร่วมกับผู้อื่น รับฟังความคิดเห็นซึ่งกันและกัน ฝึกความเป็น ประชาธิปไตย อันเป็นพื้นฐานสำคัญของการอยู่ร่วมกันในสังคมประชาธิปไตย

5. การใช้ชุดกิจกรรมนอกเวลาเรียน ขึ้นอยู่กับการออกแบบของครูที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ด้วยตนเอง

สุจิต เหมวัล (2555 : 38 - 39) กล่าวถึง ประโยชน์และคุณค่าของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ สรุปได้ดังนี้

1. สามารถจัดเนื้อหาสาระและกิจกรรมให้สอดคล้องกับความสนใจและความถนัด ของนักเรียน โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล

2. ฝึกทักษะกระบวนการคิด การจัดการ การเผชิญสถานการณ์ และการประยุกต์ความรู้ มาใช้เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหา

3. จัดกิจกรรมให้นักเรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริง ฝึกการปฏิบัติให้ทำได้ คิดเป็น ทำเป็น

4. สามารถจัดกิจกรรมโดยผสมผสานบูรณาการเชื่อมโยงกับองค์ความรู้อื่น ๆ อย่างได้ สดส่วนสมดุลกัน รวมทั้งปลูกฝังคุณธรรม ค่านิยมที่ดีงามและคุณลักษณะอันพึงประสงค์

5. สามารถจัดบรรยากาศ สภาพแวดล้อม สื่อการเรียนรู้ สิ่งอำนวยความสะดวก เพื่อให้ นักเรียนเกิดการเรียนรู้และมีความรอบรู้ได้ตลอดเวลาทุกสถานที่

6. เป็นเครื่องมือในการสอนซ่อมเสริมนักเรียนที่เรียนอ่อน เรียนช้า และนักเรียนที่มี ความบกพร่องในการเรียนรู้

7. เป็นเครื่องมือในการสอนเสริมให้กับนักเรียนที่เรียนเก่ง เรียนรู้ได้เร็ว

8. เป็นเครื่องมือในการทบทวนเนื้อหา บทเรียน และฝึกซ้ำให้เกิดความชำนาญ

9. ฝึกให้นักเรียนมีทักษะในการแสวงหาความรู้ รักการเรียนรู้ พัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง และเต็มศักยภาพ

10. ฝึกนักเรียนด้านคุณลักษณะอันพึงประสงค์ ด้านความรับผิดชอบ รักการทำงานและ สามารถทำงานร่วมกับผู้อื่นได้

กล่าวโดยสรุป ชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีประโยชน์และคุณค่าต่อนักเรียน คือ ส่งเสริมให้ นักเรียนรู้จัก แสวงหาความรู้ด้วยตนเอง รู้จักคิดเป็น ทำเป็น และแก้ไขปัญหาได้ มีวินัย และความรับผิดชอบและมีประโยชน์ต่อครูคือ ครูใช้พัฒนาทักษะการเรียนรู้และครูมีทิศทาง

ในการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตร นอกจากนี้ยังมีประโยชน์ต่อการศึกษา คือ เป็นทางเลือกให้สถานศึกษาใช้เป็นแนวทาง ในการจัดการเรียนรู้

การหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้

การหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้เป็นสิ่งสำคัญที่จะทำให้ผู้สร้างมั่นใจได้ว่า เนื้อหาในชุดกิจกรรมการเรียนรู้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ โดยมีนักการศึกษากล่าวถึง การหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ไว้ ดังนี้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2556 : 9 - 12) กล่าวถึงการหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ มีดังนี้

1. เกณฑ์ประสิทธิภาพ

เกณฑ์ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง ระดับประสิทธิภาพของ ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม หากชุดกิจกรรมการเรียนรู้ มีประสิทธิภาพถึงระดับที่กำหนดแล้วก็แสดงว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้นั้นก็มีความดีที่จะนำไปสอน นักเรียนได้ การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ กระทำได้โดยการกำหนดผลของพฤติกรรมนักเรียน

2 ประเภท ได้แก่

1.1 ประเมินพฤติกรรมต่อเนื่อง หรือประสิทธิภาพของกระบวนการ

1.2 ประเมินพฤติกรรมขั้นสุดท้าย หรือประสิทธิภาพของผลลัพธ์

2. การกำหนดค่าประสิทธิภาพ

การกำหนดค่าประสิทธิภาพ หรือการกำหนดเกณฑ์ โดยปกติเนื้อหาที่เป็นความรู้ ความจำ มักจะตั้งไว้สูงสุดแล้วลดต่ำลงมากคือ 90/90, 85/85 และ 80/80 ส่วนเนื้อหาที่เป็นทักษะ อาจจะตั้งไว้ ต่ำกว่านี้ เช่น 75/75 ประสิทธิภาพจึงเป็นร้อยละของค่าเฉลี่ย เมื่อเทียบกับคะแนนเต็ม ต้องมีค่าสูง จึงจะถือว่ามีประสิทธิภาพ

เกณฑ์ประสิทธิภาพ เช่น 80/80 มีความหมายดังนี้

80 ตัวแรก เป็นประสิทธิภาพของกระบวนการ เกิดจากการนำคะแนนที่นักเรียนทำได้ ระหว่างเรียน หรือระหว่างการทดลอง มาหาค่าเฉลี่ยแล้วเทียบเป็นร้อยละ ซึ่งต้องได้ไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 80

80 ตัวหลัง เป็นประสิทธิภาพของผลลัพธ์ เกิดจากการนำคะแนนที่นักเรียนทำได้จาก การวัด เมื่อสิ้นสุดการเรียนรู้หรือการทดลอง มาหาค่าเฉลี่ยแล้วเทียบเป็นร้อยละ ซึ่งต้องได้ไม่ต่ำกว่า ร้อยละ 80

3. ขั้นตอนการหาประสิทธิภาพ

เมื่อสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ขึ้นเป็นต้นแบบแล้ว ต้องนำชุดกิจกรรมการรู้ไปหาประสิทธิภาพตามขั้นตอนต่อไปนี้

3.1 การทดสอบประสิทธิภาพแบบเดี่ยว (1 : 1) เป็นการทดลองประสิทธิภาพชุดกิจกรรมการเรียนรู้กับผู้เรียน 1 - 3 คน โดยใช้เด็กอ่อน ปานกลาง และเก่ง โดยทดลองกับเด็กอ่อนก่อน ทำการปรับปรุง แล้วทดลองกับเด็กปานกลาง แล้วจึงนำไป ทดลองกับเด็กเก่ง โดยปกติคะแนนที่ได้จะต่ำกว่าเกณฑ์

3.2 การทดสอบประสิทธิภาพแบบกลุ่ม (1 : 10) เป็นการทดลองประสิทธิภาพชุดกิจกรรมการเรียนรู้กับผู้เรียน 6 - 10 คน คณะผู้เรียนทั้งเก่งและอ่อน คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุง ซึ่งในครั้งนี้นะคะแนนจะเพิ่มขึ้นเกือบเท่าเกณฑ์

3.3 การทดสอบประสิทธิภาพภาคสนาม (1 : 100) เป็นการทดลองประสิทธิภาพชุดกิจกรรมการเรียนรู้กับผู้เรียนทั้งชั้น คณะผู้เรียนทั้งเก่งและอ่อน คำนวณหาค่าประสิทธิภาพแล้วทำการปรับปรุง ซึ่งในครั้งนี้ ผลที่ได้ควรใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ จึงจะสามารถนำไปใช้จริงได้ต่อไป

บุญชม ศรีสะอาด (2556 : 103) กล่าวถึงการหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ มีดังนี้

1. ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เป็นค่าที่บ่งบอกว่าชุดกิจกรรมนั้น สามารถพัฒนา นักเรียนให้เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องหรือไม่ ภายใต้สถานการณ์หรือกิจกรรมที่กำหนดให้ โดยเก็บข้อมูลของจุดประสงค์การเรียนรู้ของชุดกิจกรรมหรือแผนการจัดการเรียนรู้เป็นระยะ ๆ ซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นถึงพัฒนาการและความงอกงามของนักเรียนได้ โดยทั่วไปคำนวณจากคะแนนที่ได้จากการทดสอบย่อย หรือคะแนนจากพฤติกรรมการเรียน

2. ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เป็นค่าที่บ่งบอกว่าชุดกิจกรรมนั้นสามารถส่งผลให้ นักเรียนเกิดสัมฤทธิ์ผลหรือไม่ บรรลุวัตถุประสงค์หรือเป็นไปตามที่กำหนดไว้มากน้อยเพียงใด ซึ่งคำนวณจากคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนทุกคน

จากข้อมูลเกี่ยวกับประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ หมายถึง ผลการประเมินที่ใช้ในการประเมินประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ ซึ่งเป็นส่วนที่สำคัญ ที่ครูผู้สอนจะต้องทำการพัฒนา ก่อนนำไปใช้จริง เพื่อให้การจัดการเรียนรู้เกิดประโยชน์สูงสุด และสามารถพัฒนานักเรียนได้ตรงตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ซึ่งชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ย่อมทำให้เกิดประสิทธิผลต่อนักเรียนอย่างแน่นอน

การสอนแบบโฟนิกส์

การสอนแบบโฟนิกส์ เป็นวิธีการสอนโดยใช้การออกเสียงเป็นตัวกำหนดและให้ความสำคัญกับเสียงของตัวอักษรและการสะกดคำ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นในกระบวนการสอนอ่านเบื้องต้น ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ความหมายของการสอนแบบโฟนิกส์

นักวิชาการได้กล่าวถึงความหมายของการสอนแบบโฟนิกส์ไว้ ดังนี้

เจมส์ และแพทริเซีย (James and Patricia. 1967 : 75) กล่าวว่า การสอนแบบโฟนิกส์เป็นการประยุกต์วิชาที่ว่าด้วยเสียงของภาษา (Phonetics) เพื่อใช้ในการสอนการอ่าน

ฮัฟส์ (Hughes. 1972 : 2) ได้กล่าวว่า การสอนแบบโฟนิกส์นั้น เป็นการสอนการอ่านตั้งอยู่บนพื้นฐานความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษร เพื่อสร้างความเข้าใจระหว่างตัวอักษรต่าง ๆ และเสียงอ่านที่เกิดจากตัวอักษรนั้น ๆ

เจนนูซี (Jannuzzi. 1997 : 186) กล่าวว่า วิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบโฟนิกส์ (Phonics Instruction) เป็นแนวทางหนึ่งในการสอนการอ่านและการสะกดคำโดยเน้นความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและสัญลักษณ์ของเสียง มักใช้ในการสอนระดับเบื้องต้นหรือระดับประถมศึกษา

เรย์เนอร์ และคณะ (Rayner and et al. 2002 : 86) ให้ความหมายของการสอนแบบโฟนิกส์ว่า เป็นรูปแบบการเรียนภาษาโดยการเรียนรู้ความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและเสียงที่มีหน่วยเสียงย่อยต่าง ๆ ผู้เรียนได้รับการสอนให้เรียนรู้การใช้ความรู้เกี่ยวกับเสียงของพยัญชนะและสระเหล่านี้ เพื่ออ่านออกเสียงต่าง ๆ

สแปฟฟอร์ด และกรอสเซอร์ (Spafford and Grosser. 2005 : 104) กล่าวว่า โฟนิกส์ คือ การสอนให้ผู้อ่านเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่างรูปกับเสียง เพื่อนำความเชื่อมโยงนั้นไปใช้ในการอ่านถอดรหัส และการสะกดคำ

เอลเดเรจ (Eldrege. 2005 : 42 - 43) กล่าวว่า โฟนิกส์เป็นยุทธวิธีหนึ่งที่เด็กใช้ในการสังเกตแยกแยะคำ (Word Identification) ด้วยการอาศัยวิธีการออกเสียง ซึ่งเด็กต้องมีความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับตัวอักษร ความสามารถในการแบ่งแยกหน่วยเสียงและความสามารถในการประสมหน่วยเสียง เพื่อออกเสียงเป็นคำ

น้ำทิพย์ ขจรบุญ (2553 : 9) กล่าวว่า โฟนิกส์เป็นเรื่องของเสียง เพราะคำว่า Phonics มาจากคำว่า Phone ที่แปลว่า เสียง แต่ในที่นี้โฟนิกส์ หมายถึง เสียงในภาษาซึ่งเน้นเสียงของพยัญชนะและสระ โดยแต่ละตัวจะมีเสียงเฉพาะที่ผู้เรียนจะต้องเปล่งเสียงพยัญชนะและสระให้ถูกต้อง

จากคำจำกัดความของการสอนแบบโฟนิกส์สรุปได้ว่า การสอนแบบโฟนิกส์เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยให้นักเรียนออกเสียงความสัมพันธ์ของตัวอักษรและเสียงของตัวอักษร

ซึ่งมีหน่วยเสียงที่สัมพันธ์กัน การสะกดพยัญชนะ และสระ นำมาผสมเป็นคำศัพท์ที่มีพยัญชนะต้น และตัวสะกดต่างกัน แต่มีสระเหมือนกัน

ความเป็นมาของการสอนแบบโฟนิกส์

นักวิชาการได้กล่าวถึงความเป็นมาของการสอนแบบโฟนิกส์ไว้ ดังนี้

แฮนด์ค็อก และวินเกิร์ต (Handcock and Wingert. 1996 : 62) กล่าวว่า การเรียนการสอนแบบโฟนิกส์ได้พัฒนามาตั้งแต่ศตวรรษที่ 17 เนื่องจากมีหนังสือมากมายที่เกี่ยวกับโฟนิกส์ได้ถูกพิมพ์ขึ้นมา เพื่อช่วยในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ เช่น McGuffey's Eclectic First Reader for Young Children ซึ่งถูกนำมาใช้ในปี 1830s จนถึง 1920s แต่หลังจากนั้นโรงเรียนต่าง ๆ ในประเทศสหรัฐอเมริกากลับหันมานิยมวิธีการสอนแบบ Look-and-Say คือ การสอนการอ่านที่เน้นการจดจำคำ (Memoration of Sight Words) เป็นคำ ๆ ไปจากคำที่กำหนดให้โดยผู้เรียนไม่ได้รับการสอนเกี่ยวกับเสียงหรือสัญลักษณ์ของเสียงและตัวสะกดต่าง ๆ ที่ท่องจำ

บราวน์ (Browne. 1996 : 27) กล่าวไว้ว่า การสอนแบบโฟนิกส์เป็นวิธีที่นิยมใช้สอนการอ่านมากในช่วงกลางของศตวรรษที่ 19 แม้จะได้รับความนิยมลดลงบ้างในช่วงยุค 50 (1950s) แต่วิธีนี้ถูกนำมาใช้สอนอ่านในโรงเรียนต่อมาจนกระทั่งปัจจุบัน

วิลสัน (Wilson. 2000 : 67) ได้กล่าวว่า การสอนแบบโฟนิกส์เป็นเพียงการฟื้นฟูการสอนแบบ Look-and-Say อย่างไรก็ดีตามยังมีครูรุ่นเก่า ๆ และสถาบันการอบรมครูหลายแห่งยังยอมรับการสอนแบบโฟนิกส์อยู่ แม้ว่าครูรุ่นใหม่จะเห็นด้วยและสนับสนุนการสอนภาษาโดยรวม หนังสือเกี่ยวกับการสอนแบบโฟนิกส์เริ่มหายาก ครูรุ่นใหม่ไม่มีพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับการสอนแบบโฟนิกส์ ไม่นานนักปัญหาเกี่ยวกับประสิทธิภาพการอ่านก็เริ่มขึ้นอีกครั้งในประเทศสหรัฐอเมริกา ปัญหาการอ่านได้เกิดการถกเถียงกันในวงกว้างโดยเฉพาะวงการศึกษา รวมถึงการเมืองและศาสนา เนื่องจากความผิดหวังที่เด็ก ๆ ไม่มีพัฒนาการด้านทักษะทางภาษาต่าง ๆ เพียงพอ พ่อแม่ต่างเห็นว่าทักษะการสะกดคำต้องลงอย่างมากโดยเห็นได้ชัดจากคะแนนการทดสอบข้อสอบมาตรฐานของรัฐ ดังนั้นพวกเขาจึงหันกลับมาใช้การสอนแบบเก่าคือการสอนแบบโฟนิกส์ ทำให้ธุรกิจการขายหนังสือโฟนิกส์และโรงเรียนสอนโฟนิกส์เกิดขึ้นอย่างกว้างขวาง รัฐแคลิฟอร์เนียถึงกับประกาศให้ต้องมีการสอนแบบโฟนิกส์ในโรงเรียน จากนั้นรัฐอื่น ๆ ในประเทศสหรัฐอเมริกาจึงทำตาม

จากความเป็นมาของการสอนแบบโฟนิกส์สรุปได้ว่า แต่ละยุคแต่ละสมัยได้รับความนิยมในการจัดการเรียนการสอนแตกต่างกันไป การสอนแบบโฟนิกส์ได้รับความนิยมและอาจจะไม่นิยมในแต่ละสมัย แต่อย่างไรก็ตาม การสอนแบบโฟนิกส์ยังคงสามารถพัฒนาทักษะให้กับเด็ก ๆ ได้เป็นอย่างดี เนื่องจากโฟนิกส์เป็นพื้นฐานที่สำคัญในการพัฒนาทักษะทั้ง 4 ด้านให้กับเด็ก ๆ ในการเรียนรู้ภาษานั้น ๆ

ความสำคัญของการสอนแบบโฟนิกส์

การสอนแบบโฟนิกส์มีความสำคัญในการนำเสนอความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษรเพื่อนำมาช่วยในการสอนอ่าน ซึ่งนักวิชาการได้กล่าวถึงความสำคัญของการสอนแบบโฟนิกส์ไว้ดังนี้

ฮัฟส์ (Hughes. 1972 : 2 - 8) กล่าวถึง การสอนภาษาในระหว่างศตวรรษที่ 19 ว่า เริ่มต้นการสอนเด็ก ๆ ด้วยระบบตัวอักษร การดำเนินการสอนภาษาแบบโฟนิกส์นั้นก็เพื่อดึงดูดความสนใจของเด็กให้รู้จักตัวอักษรที่เป็นตัวพิมพ์ในภาษาเขียนและเข้าถึงเสียงของอักษรเหล่านั้น แม้ในการอ่านจริงก็ได้เห็นคำและเดาคำจากบริบทช่วยหรือจากภาพประกอบ แต่บางครั้งพวกเขาก็ไม่อาจเลี่ยงกับการเพี้ยนคำต่าง ๆ ที่เขาไม่เคยรู้หรือจดจำโดยการมองเห็นมาก่อน ซึ่งชัดเจนว่าเด็ก ๆ ต้องการตัวช่วยที่จำเป็นเพื่อแปลรหัสคำที่ไม่คุ้นเคย

แลพ และฟลัด (Lapp and Flood. 1992 : 104) กล่าวว่า การสอนแบบโฟนิกส์ช่วยส่งเสริมความสามารถที่ให้นักเรียนแยกแยะหน่วยเสียงและเชื่อมโยงหน่วยเสียงได้ สามารถนำความรู้ที่ได้รับเกี่ยวกับการกำเนิดเสียง ไปวิเคราะห์เมื่ออ่านคำศัพท์ใหม่

บราวน์ (Browne. 1996 : 27) กล่าวว่า การสอนแบบโฟนิกส์เหมาะสำหรับเด็กที่มีปัญหาด้านการอ่าน เพราะช่วยให้เด็กเกิดการตระหนักรู้ระบบเสียงในภาษา (Phonological Awareness) ซึ่งเป็นทักษะพื้นฐานสำคัญของกระบวนการอ่าน และช่วยกระตุ้นให้เด็กเกิดความสนใจเรื่องความสัมพันธ์รูปแบบคำพูดกับรูปแบบคำเขียน

เยซิล-แด็กลี (Yesil-Dagli. 2011 : 15 - 29) กล่าวว่า การตระหนักรู้ในหน่วยเสียง (Phonological Awareness) เป็นความสามารถที่จะแยกแยะและสร้างเสียงเป็นคำพูด โดยปกติขั้นแรกของการตระหนักรู้ในหน่วยเสียงคือ การแยกแยะเสียงต้นคำ ความคล่องแคล่วในการบอกเสียงต้นของคำที่จะรู้ได้จากความเร็วในการระบุเสียงในเวลาอันสั้น เช่น ใน 3 วินาที การศึกษาของเยซิล-แด็กลี ยังชี้ให้เห็นอีกว่านักเรียนที่มีการตระหนักรู้ในหน่วยเสียงเป็นอย่างดีจะแสดงให้เห็นความสามารถในการอ่านในระดับปฐมวัย นอกจากนี้ยังได้กล่าวถึงระดับขั้นของพัฒนาการทางการอ่านเขียน ขั้นแรกคือขั้นก่อนการอ่านเป็นขั้นที่เด็กเรียนรู้ว่าภาษาพูดประกอบด้วยเสียงและภาษาเขียนประกอบด้วยตัวอักษร และบางคำมีเสียงขึ้นต้นหรือเสียงลงท้ายเหมือนกัน ขั้นต่อมาคือขั้นริเริ่มการอ่าน ซึ่งโดยทั่วไปจะอยู่ในวัยอนุบาลและประถมศึกษาปีที่ 1 เด็กจะมุ่งเน้นไปที่ความคล่องแคล่วในการอ่านเขียน แต่ละขั้นจะพัฒนามาจากขั้นก่อนหน้าและสามารถทำนายถึงขั้นต่อไปได้

จากความสำคัญของการสอนแบบโฟนิกส์ข้างต้น สรุปได้ว่า การสอนแบบโฟนิกส์เป็นวิธีการสอนการออกเสียงอย่างเป็นระบบ เพื่อฝึกฝนให้นักเรียนได้วิเคราะห์เสียงกับตัวอักษร และ

แยกแยะความแตกต่างของเสียงต่าง ๆ ทำให้นักเรียนสามารถถอดรหัสตัวอักษรที่เห็นออกมาเป็นคำ และอ่านได้อย่างถูกต้อง

ประเภทของการสอนแบบโฟนิิกส์

การสอนแบบโฟนิิกส์มีด้วยกันหลายประเภท ส่วนใหญ่จะคำนึงถึงการอ่านออกเสียง เพื่อให้นักเรียนได้รู้จักตัวอักษรและเสียงตัวอักษร โดยมีนักวิชาการได้กล่าวถึงประเภทของการสอนแบบโฟนิิกส์ไว้ ดังนี้

ฮาร์ริส และฮอดจ์ (Harris and Hodges. 1995 : 186) กล่าวว่า ประเภทของการสอนแบบโฟนิิกส์มี 11 ประเภท ดังนี้

1. การออกเสียงตามอักษร (Letters Phonics) เป็นการสอนโดยเน้นออกเสียงของอักษรแต่ละตัวเป็นหลัก
2. การสอนออกเสียงเป็นคำ (Whole - word Phonics) เป็นการสอนอ่านเป็นคำ โดยไม่แยกเสียงของตัวอักษรในคำ
3. การออกเสียงควบกล้ำ (Cluster Phonics) เป็นการสอนเสียงที่เน้นเสียงควบกล้ำของตัวอักษร
4. การวิเคราะห์การออกเสียง (Analytic Phonics) เป็นการสอนวิเคราะห์เสียงของตัวอักษรแต่ละตัว ซึ่งเป็นการอ่านออกเสียงส่วนประกอบของคำ
5. การสังเคราะห์การออกเสียง (Synthetic Phonics) เป็นการสอนอ่านที่ฝึกให้นักเรียนเรียนรู้ เสียงของตัวอักษร การผสมตัวอักษรหรือเรียกว่าการสะกดคำ
6. การออกเสียงแบบอุปนัย (Inductive Phonics) เป็นการสอนโดยเริ่มจากการยกตัวอย่างจากส่วนย่อย ๆ เป็นสิ่งแรก หลังจากนั้นจึงให้ผู้เรียน สรุปออกมาเป็นกฎ ซึ่งเป็นการเรียนจากส่วนย่อยไปหาส่วนรวม โดยเริ่มจากการสอนอ่านสะกดคำก่อนแล้วจึงมาสอนอ่านคำในภายหลัง
7. การออกเสียงแบบนิรนัย (Deductive Phonics) เป็นการสอนกฎหรือข้อมูลเกี่ยวกับภาษาให้แก่ผู้เรียนเป็นสิ่งแรก หลังจากนั้นจึงยกตัวอย่างเสียงจากคำนั้น ๆ เป็นการเรียนจากส่วนรวมไปหาส่วนย่อย โดยเริ่มสอนจากคำก่อนแล้วจึงมาสอนสะกดคำในภายหลัง
8. การออกเสียงโดยนัย (Implicit Phonics) เป็นการสอนคำเพิ่มเติมจากคำที่กล่าวออกมาแล้วโดยใช้การตีความหมายจากถ้อยคำ
9. การออกเสียงที่ชัดเจน (Explicit Phonics) เป็นการสอนกระบวนการออกเสียงที่ฝึกให้ผู้เรียนออกเสียงได้ชัดเจนและถูกต้อง

10. การออกเสียงที่แท้จริง (Intrinsic Phonics) เป็นวิธีการฝึกออกเสียงจากหน่วยเสียงอย่างเป็นระบบ

11. การออกเสียงเพิ่มเติม (Extrinsic Phonics) โดยให้การสอนออกเสียงเป็นเครื่องมือช่วยในการเรียนรู้เพิ่มเติมมากกว่าการเป็นส่วนหนึ่งในการสอนอ่าน มีการแยกแบบฝึกหัดมาใช้ในการสอน ซึ่งเป็นช่วงเวลาเพิ่มเติม

เฮมเพนสตอล (Hempenstall, 2002 : 4 - 29) ได้ให้คำแนะนำว่า ประเภทของการสอนแบบโฟนิคส์แบ่งออกเป็นสองประเภทซึ่งเกี่ยวกับกระบวนการสอนคือ Synthetic Phonics และ Incidental Phonics โดยกระบวนการสอนแบบแรกนั้นมีความตั้งใจเจาะถึงรายละเอียดของกระบวนการสอนอย่างเป็นระบบ ซึ่งผู้สอนเป็นหลัก (Teacher Direct) และตั้งอยู่บนพื้นฐานการวิเคราะห์อย่างมีหลักเหตุผลและผล อาจเกี่ยวข้องกับการฝึกฝนอย่างกว้างและเว้นระยะของทักษะต่าง ๆ การแก้ไขข้อผิดพลาดและการประเมินผลอย่างต่อเนื่องของความก้าวหน้า ส่วน Implicit Phonics นั้นเน้นกระบวนการรับผิดชอบในการสร้างความคุ้นเคยของเสียง ของภาษาหรือคำพูดสนับสนุนให้ผู้เรียนเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างเป็นธรรมชาติ แต่มีผู้เรียนหลายคนที่มีประสบการณ์ความยากลำบากในการทำความเข้าใจความสัมพันธ์ของเสียงและการสะกดคำ เนื่องจากมีข้อจำกัดของโอกาสที่เจาะจงลงไปในส่วนประกอบของคำในบางกิจกรรม

คาร์ไนน์ และคณะ (Carnine and et al. 2004 : 39) ได้แบ่งประเภทของการสอนแบบโฟนิคส์ไว้ดังนี้

1. โฟนิคส์แบบสังเคราะห์เสียง (Synthetic Phonics) เด็กเรียนรู้วิธีการใช้ตัวอักษรหรือประสมตัวอักษรให้เป็นเสียงต่าง ๆ และวิธีการประสมเสียงต่าง ๆ นั้นด้วยกัน เพื่อจะสร้างคำต่าง ๆ
2. โฟนิคส์แบบวิเคราะห์เสียง (Analytic Phonics) เด็กเรียนการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรกับเสียง จากที่ไม่เคยเรียนมาก่อน เพื่อจะได้รู้จักแยกเสียงของตัวอักษร
3. โฟนิคส์แบบเปรียบเทียบตามการออกเสียง (Analogy - based Phonics) เด็กเรียนรู้ที่จะใช้ส่วนคำต่าง ๆ เพื่อที่จะสามารถอ่านคำใหม่ที่มีรูปแบบเดียวกัน กลุ่มคำเดียวกัน (word family)
4. โฟนิคส์แบบสะกดคำ (Phonics Through Spelling) เด็กจะเรียนรู้ที่เป็นส่วนคำ Phonemes และเพื่อให้คำโดยการเขียนตัวอักษรสำหรับ Phonemes
5. โฟนิคส์แบบการอ่านจากสิ่งที่ไม่ใช่ในเนื้อหาที่กำลังอ่าน (Embedded Phonics) เด็กได้รับการสอนความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษรในระหว่างการเรียนรู้ข้อความที่เชื่อมต่อ (ตั้งแต่เด็กพบความสัมพันธ์ของเสียงและตัวอักษรเสียงที่แตกต่างกันที่พวกเขาอ่าน วิธีการนี้ไม่เป็นระบบหรือชัดเจน)

6. เสียงท้ายที่มีสัมผัสคล้องจอง (Onset - rime) เป็นการสอนที่เหมาะสมและเป็นประโยชน์สำหรับเด็กที่มีข้อจำกัดในการตระหนักรู้หน่วยเสียง เนื่องจากวิธีการนี้เด็กไม่จำเป็นต้องแยกหน่วยเสียงทีละเสียง ทุกเสียงในคำ

ฟอกซ์ (Fox, 2008 : 7 - 8) ได้จัดประเภทของการสอนแบบโฟนิกส์ไว้ ดังนี้

1. การสอนด้วยโฟนิกส์แบบสังเคราะห์เสียง (Synthetic Phonics) เป็นวิธีโฟนิกส์ที่เริ่มจากการเรียนรู้หน่วยเสียงของตัวอักษรแต่ละตัวไปจนถึงการเรียนรู้คำทั้งหมด นักเรียนออกเสียงคำใหม่ โดยเริ่มจากการผสมเสียงของตัวอักษร เช่น นักเรียนต้องเรียนรู้เสียงตัวอักษร s เป็นตัวแทน /s/, i สัญลักษณ์ /i/ และ t สัญลักษณ์ /t/ หลังจากนั้นนักเรียนจะผสม 3 เสียงนี้ด้วยกันเพื่อจะออกเสียง /sit/ และในการฟังคำอ่านเป็นคำว่า sit

2. การสอนโฟนิกส์แบบวิเคราะห์เสียง (Analytic Phonics หรือ Implicit Phonics) เป็นวิธีโฟนิกส์ที่เริ่มสอนจากคำทั้งหมดแล้วนำมาวิเคราะห์แต่ละเสียงแล้วกลับมาอ่านเป็นคำอีกครั้ง นักเรียนจะเรียนรู้คำก่อนแล้วครูจะสอนทีหลัง หรือเพื่อส่งเสริมให้พบเสียงที่มาจากตัวอักษรและหลีกเลี่ยงการสอนนักเรียนออกเสียงหน่วยคำนั้น เช่น นักเรียนจะเรียนคำที่มีสระเสียงสั้นของ /a/ คำว่า bat หลังจากนั้นครูจะเขียน bat บนกระดาน และบอกให้นักเรียนใส่ใจสระ /a/ หลังจากนั้นครูจะเขียนคำที่นักเรียนรู้แล้วว่าจะอ่านอย่างไร เช่น fan, man, Sam, bad, ham และ map ทุกคนจะพิจารณารายการคำและสรุปว่า a ตัวเดียวในคำสระเสียงสั้นใช้สัญลักษณ์แทนด้วย /a/

3. การสอนโฟนิกส์แบบการอ่านจากสิ่งที่มีในเนื้อหาที่กำลังอ่าน (Embedded Phonics) เป็นการสอนที่ไม่ได้ระบุในวิธีโฟนิกส์จะสอนตามที่ต้องการ คือครูสอนแค่เสียงของตัวอักษรที่นักเรียนกำลังอ่าน เพราะหนังสือแต่ละเล่มมีชุดคำที่แตกต่างกันและเป็นไปได้ที่หลายคำนี้น่าจะมีรูปแบบของเสียงแต่ละตัวอักษร การสอนด้วยวิธีนี้ไม่สอนความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและเสียงตามลำดับ

4. การสอนโฟนิกส์แบบเปรียบเทียบ (Analogy Phonics) เป็นรูปแบบการเรียนรู้ที่นักเรียนสามารถทำนายคำได้และรู้วิธีในการใช้ส่วนคำต่าง ๆ หรือหน่วยคำที่เขาจำแล้ว เพื่อที่จะสามารถอ่านคำใหม่ที่มีรูปแบบเดียวกันเป็นคำในกลุ่มเดียวกัน (Word Family) เช่น กลุ่มคำ it มี sit, fit and lit ครูสอนนักเรียนออกเสียงและสะกดคำในกลุ่มคำเดียวกัน และเน้นการอ่านและการเขียนอย่างกว้างขวาง เช่น คำที่มี /t/ มาจากสมาชิกกลุ่มคำ it

5. การสอนโฟนิกส์แบบการวิเคราะห์โครงสร้าง (Structural Analysis) เป็นรูปแบบการเรียนรู้แบบวิเคราะห์โดยนักเรียน เพื่อวิเคราะห์คำยาว ๆ เป็นกลุ่มคำ สามารถดูคำออก Prefixes, Suffixes และรากคำในภาษากรีกและภาษาละติน และกลุ่มคำเหล่านี้จะมีอิทธิพลในความหมาย

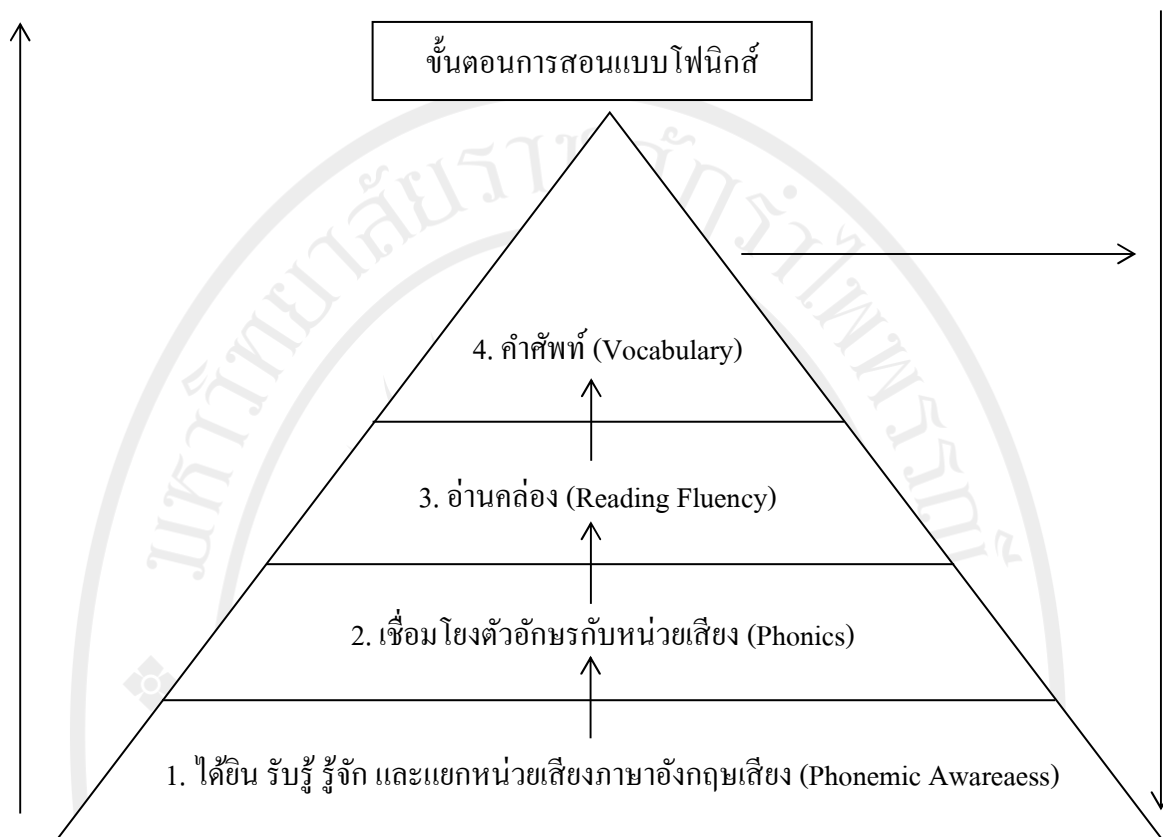
ของคำ นักเรียนเรียนพยางค์หลักต่าง ๆ พยางค์จะแทนเสียงอย่างไรในคำที่มีหลายพยางค์ เช่น dem-on-state

จากประเภทของการสอนแบบโฟนิกส์ สรุปได้ว่า ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกใช้วิธีการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์เสียง (Synthetic Phonics) เป็นวิธีการสอนโฟนิกส์ที่เริ่มจากการเรียนรู้หน่วยเสียงของตัวอักษรแต่ละตัว แล้วจึงผสมเสียงของตัวอักษรแต่ละตัวเป็นคำ ทำให้นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงคำนั้น ๆ ได้อย่างเป็นระบบ

ขั้นตอนของการสอนแบบโฟนิกส์

ขั้นตอนของการสอนแบบโฟนิกส์เป็นขั้นตอนในการสอนนักเรียนให้รู้จักตัวอักษร และเสียงตัวอักษร จนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้อง โดยมีนักวิชาการได้กล่าวถึงขั้นตอนของการสอนแบบโฟนิกส์ไว้ ดังนี้

อินทรา ศรีประสิทธิ์ (2551 : 14 - 15) กล่าวว่า ในปี ค.ศ. 2000 คณะกรรมการการอ่านแห่งชาติ (National Reading Panel : NRP) และสถาบันการอ่านออกเขียนได้แห่งสหรัฐอเมริกา (National Institute for Literacy) ได้สรุปในรายงานเรื่องการอ่านต้องมาก่อน : วิธีการสอนเด็กให้อ่านเก่ง (Put Reading First : How to Teach Children to Read) ซึ่งเปรียบเสมือนคัมภีร์การสอนอ่านภาษาอังกฤษในยุคใหม่ว่า ในการแก้ปัญหาการอ่านของเด็ก ๆ ต้องได้รับการสอนอ่านด้วยวิธีที่มีประสิทธิผลและมีกระบวนการสอนที่เป็นระบบตามขั้นตอน ซึ่งรวมถึงองค์ประกอบที่สำคัญของการสอนอ่านที่ได้ผล (Essential Component of Effective Reading Instruction) โดยมี 4 ขั้นตอนในการสอนอ่าน ที่เป็นแบบล่างไปบน (Bottom - up) ซึ่งเริ่มจาก 1) Phonemic Awareness ความสามารถในการได้ยิน รับรู้ และการแยกแยะหน่วยเสียง (phonemes) ต่าง ๆ ของภาษาอังกฤษ ได้ ตลอดจนสามารถควบคุมการใช้ (Manipulate) หน่วยเสียงของบทพูด (Speech Sounds) ที่ประกอบเป็นพยางค์ (Syllables) และคำ (Words) 2) Phonics องค์ความรู้เกี่ยวกับความเชื่อมโยงระหว่างตัวอักษรกับเสียง (Letters Sound Correspondence) 3) Fluency Instruction กลยุทธ์การสอนอ่านให้คล่อง 4) Vocabulary กลยุทธ์การสอนคำศัพท์ ดังภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 ขั้นตอนการสอนแบบโฟนิกส์

ที่มา : อินทิรา ศรีประสิทธิ์. 2551 : 14 - 15

จะเห็นได้ว่าการเรียนการสอนด้วยวิธีสอนแบบโฟนิกส์นั้นจะเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนอย่างมาก ถ้าผู้เรียนสามารถนำความรู้เกี่ยวกับตัวอักษรและเสียงต่าง ๆ ไปวิเคราะห์คำอื่น ๆ ที่พบอย่างไรก็ตาม การเรียนการสอนต้องมาจากความร่วมมือของครูและนักเรียน ครูต้องเป็นผู้ชักจูงทำให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้ และเกิดความเข้าใจในสิ่งที่เรียน และในการจัดการเรียนการสอนนั้นครูต้องคำนึงถึงความต้องการและความแตกต่างของผู้เรียนด้วย ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนย่อมมีความแตกต่างกันตามสถานการณ์และสภาพของผู้เรียน ครูต้องนำแนวการสอนไปใช้ในวิธีของตนเพื่อให้เหมาะสมและเกิดประสิทธิผลต่อผู้เรียนให้มากที่สุด

เอห์รี (Ehri. 1992 : 63 - 144) ได้พัฒนาทฤษฎีการรู้จักคำ เพื่ออธิบายว่าความรู้โฟนิกส์มีผลอย่างไรต่อการรู้จักคำ ทฤษฎีนี้กล่าวว่า นักเรียนไม่ใช่เส้นทางการรับรู้ทางสายตาในการเข้าใจความหมายของคำ แต่ใช้การประมวลหน่วยเสียงโดยผ่านสายตา และได้อธิบายถึงขั้นตอนการสอนแบบโฟนิกส์ว่า เป็นการสอนการอ่านคำที่ต้องอาศัยหลักการ ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นนำ ทบทวนความรู้เดิม เตรียมความพร้อมและนำเข้าสู่บทเรียน

1. เป็นการเตรียมความพร้อมของนักเรียนในเรื่องการรู้จักหน่วยเสียงแทนพยัญชนะและสระภาษาอังกฤษ ผู้สอนสามารถทบทวนความรู้เสียงพื้นฐานตั้งแต่เสียงพยัญชนะ a - z และเสียงสระเสียงสั้น สระเสียงยาว เพื่อให้ผู้เรียนมีความพร้อมในการฝึกการอ่านคำภาษาอังกฤษ ผู้สอนสามารถใช้สื่อการสอนที่มีภาพและเสียงประกอบ เพื่อช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจ

2. ฝึกให้ผู้เรียนจำและจำแนกหน่วยเสียงแทนพยัญชนะและสระภาษาอังกฤษ จนเกิดความชำนาญ

ขั้นที่ 2 ขั้นสอน

ในการสอนการอ่านคำภาษาอังกฤษนั้นผู้สอนจะต้องสอนให้ผู้เรียนเกิดความตระหนักในการออกเสียงพยัญชนะและสระในภาษาอังกฤษจนเกิดความชำนาญ

ขั้นที่ 3 ฝึกและทำกิจกรรมการเรียนรู้

เมื่ออ่านคล่องแล้วให้ผู้เรียนฝึกการอ่านคำในระดับที่สูงขึ้น การสอนการอ่านคำภาษาอังกฤษโดยใช้การสอนแบบโฟนิกส์เป็นวิธีการสอนที่มีความชัดเจนในเรื่องการออกเสียง ซึ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถแยกหน่วยเสียงในคำ และบอกว่าตัวอักษรใดแทนเสียงใด สามารถถ่ายทอดความรู้ไปสู่การเขียนที่ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ นักเรียนได้เรียนรู้เรื่องเสียงของพยัญชนะและเสียงสระ จนเกิดทักษะและความชำนาญแล้วผู้สอนสามารถฝึกและทำกิจกรรมต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึกเรื่องการอ่านออกเสียงคำภาษาอังกฤษและการเขียนคำภาษาอังกฤษและเพื่อให้ผู้เรียน มีความสนุกสนาน ผู้สอนสามารถใช้เกมการศึกษาและสื่อการเรียนรู้รูปแบบต่าง ๆ เช่น สื่อการสอนทำมือ บัตรคำ

การฝึกและทำกิจกรรมการเรียนรู้ช่วยพัฒนาผู้เรียน เป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาผู้เรียนให้มีความรู้ความสามารถของตนตามศักยภาพ มุ่งเน้นเพิ่มเติมสาระการเรียนรู้ให้สามารถอ่านคำภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง

ขั้นที่ 4 ขั้นสรุป ผู้สอนและนักเรียนร่วมกันทบทวนบทเรียน

การสรุปกิจกรรมการเรียนรู้เป็นการร่วมกันทบทวนบทเรียน อีกทั้งยังเป็นการพัฒนาให้ผู้เรียนสามารถช่วยคิด ช่วยทำ และช่วยแก้ปัญหาาร่วมกันระหว่างครูกับนักเรียน ทั้งนี้ในการร่วมกันสรุป อภิปราย จึงเป็นกระบวนการจัดการเรียนการสอนการอ่านคำแบบโฟนิกส์ที่มีความสำคัญ ดังนี้

1. เพิ่มความมั่นใจให้กับนักเรียนในการอ่านคำภาษาอังกฤษ
2. เปิดโอกาสให้นักเรียนและครูได้มีส่วนร่วมกันแก้ปัญหาาร่วมกัน
3. ช่วยให้นักเรียนเกิดการพัฒนาและมีทัศนคติที่ดีในการเรียนการอ่านคำภาษาอังกฤษ
4. เกิดความมั่นใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

กันนึ่ง (Gunning, 2000 : 251 - 253) ได้เสนอแนะขั้นตอนการสอนแบบโฟนิกส์ แบบ Word Family ไว้ดังนี้

ขั้นที่ 1 ความตระหนักในหน่วยเสียง (Phonemic Awareness) และการสร้างคำที่สัมผัสคล้องจองกัน

ขั้นที่ 2 การเพิ่มคำขึ้นต้น

ขั้นที่ 3 การเพิ่มคำที่คล้องจอง

ขั้นที่ 4 การฝึกผสมคำ

ขั้นที่ 5 การแนะนำคำศัพท์โดยเห็นความหมายจากภาพ

ขั้นที่ 6 การฝึกอ่านตามคำที่กำหนด

ขั้นที่ 7 การนำไปใช้ในการอ่านบทอ่าน

ขั้นที่ 8 การสะกดคำ

จากขั้นตอนของการสอนแบบโฟนิกส์สรุปได้ว่า การสอนแบบโฟนิกส์เป็นวิธีการสอนเสียงสระกับเสียงพยัญชนะทีละเสียง เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้การอ่านได้ดียิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงได้ยึดขั้นตอนการสอนแบบโฟนิกส์ของเอริ (Ehri) โดยในขั้นฝึกและทำกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้สอนจะใช้วิธีการสอนแบบตั้งเคราะห์เสียงซึ่งนักเรียนจะเริ่มอ่านออกเสียงของตัวอักษรแต่ละตัวแล้วจึงผสมเสียง จนสามารถที่จะอ่านออกเสียงคำนั้น ๆ ได้ จึงช่วยให้นักเรียนเชื่อมโยงตัวอักษรที่เห็นกับเสียงที่ได้ยิน และสามารถนำเสียงเหล่านั้นมาประสมเป็นคำ ทำให้สามารถอ่านออกเสียงเป็นคำภาษาอังกฤษได้

ข้อเสนอแนะของการสอนแบบโฟนิกส์

ฟิตซ์เจอร์รัล และฟิตซ์เจอร์รัล (Fitzgerald and Fitzgerald, 1967 : 75 - 76) ได้ให้คำแนะนำเฉพาะในการสอนแบบโฟนิกส์ ดังต่อไปนี้

1. การสอนแบบโฟนิกส์ควรเป็นไปตามความต้องการของเด็กหรือกลุ่มเด็กที่ต้องการ
2. การเห็นคำศัพท์ พัฒนาจากคำที่มีความหมาย คำที่มีประโยชน์ที่สุดและการเริ่มการอ่านเป็นส่วนสำคัญพื้นฐานสำหรับการสอนแบบโฟนิกส์
3. การฝึกการฟัง ควรได้รับการสอนและฝึกฝนในระยะแรก เพื่อช่วยการจำ เช่น man และ me และการแยกความแตกต่างของเสียง เช่น mine, fine, line เป็นต้น
4. ทิศทางของกระบวนการสอนในการวิเคราะห์คำ ต้องมาจากซ้ายไปขวาและความสนใจต้องเริ่มจากเสียงต้น กลาง และเสียงท้าย
5. เด็ก ๆ อาจใช้บริบท ตำแหน่ง และช่วยอื่น ๆ ขณะเริ่มการฝึกการออกเสียง
6. การสอนเด็กในการจดจำหลักการพื้นฐานเพื่อความคุ้นเคยในคำที่จำเป็น การเปล่งเสียงและการสะกดคำ

7. การแทนที่ตัวอักษรของเสียงต้นในคำ เป็นกิจกรรมที่ให้ผลดี เช่น จากคำว่า can เด็ก ๆ อาจค้นพบคำอื่น ๆ เช่น man, pan, fan

8. การจับคู่เสียงและสัญลักษณ์ อาจได้รับการฝึก ครูอาจออกเสียงคำ เช่น cap และเด็ก ๆ อาจบอกคำที่เป็นตัวเขียนในระหว่างกลุ่มคำว่า map, nap, tap, cap

9. เด็ก ๆ ควรได้แยกแยะ phonogram เช่น -and ในคำว่า hand และ land หรืออาจประสมคำควบกล้ำและรูปของเสียงเพื่อสร้างคำ -br ในคำว่า brown หรือ -ing ในคำว่า sing และ bring

10. เด็กจะมีความกระตือรือร้นเมื่อเขาพบว่า เขาสามารถปลดรหัสคำใหม่ ๆ ได้ด้วยความรู้ด้านโฟนิิกส์

นอกจากนี้ ฮัฟส์ (Hughes. 1972 : 12) ยังได้เสนอลำดับขั้นในการสอนเสียงต่าง ๆ ซึ่งควรเริ่มสอนจากเสียงที่เปล่งได้ง่าย ไม่ซับซ้อนก่อน ดังนี้

1. เสียงพยัญชนะเดี่ยว (กลุ่มที่ 1) ได้แก่ “t, b, n, r, m, d, s, c, p, g”

2. เสียงสระ

2.1 สระหน้า ได้แก่ a เช่นใน “apple”

e เช่นใน “egg”

i เช่นใน “ink”

o เช่นใน “orange”

u เช่นใน “umbrella”

2.2 สระกลาง ได้แก่ a เช่นใน “bat”

e เช่นใน “pet”

i เช่นใน “tin”

o เช่นใน “hot”

u เช่นใน “jug”

2.3 เสียง “y” เช่นใน “baby”, “fly”

3. เสียงพยัญชนะเดี่ยว (กลุ่มที่ 2) ได้แก่ “t, l, y, h, w, j, k, z”

4. เสียงพยัญชนะคู่ ได้แก่ “bb, dd, ff, gg” รวมถึง “ck”

5. เสียงพยัญชนะประสม ได้แก่ “ch, sh, th, wh, gu”

6. เสียงพยัญชนะควบกล้ำ ได้แก่ “st, sp, sc, sk, sm, sn, sw” , “br, cr, dr, tr, gr, fr” และ “bl, pl, pt, fl, gl”

7. เสียงสระประสม ได้แก่ “ai, ay”

“oi, oy”

“oo, oa, ow, ou”

“ee, ue”

“ei”

“ie”

จากข้อเสนอแนะของการสอนแบบโฟนิกส์สรุปได้ว่า การสอนแบบโฟนิกส์ควรสอนจากสิ่งที้ง่ายไปหาสิ่งที่ยาก และควรสอนด้วยการใช้สิ่งเร้าความสนใจของนักเรียน ให้นักเรียนเกิดความรู้สึกต้องการที่จะเรียนและสร้างแรงบันดาลใจในการอ่านให้ดียิ่งขึ้น

การอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ

การอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษนั้นเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุด โดยเฉพาะเรื่องการออกเสียงตัวอักษรแต่ละตัว ต้องเรียนรู้หรือจับลักษณะเฉพาะให้ได้ เพื่อจะได้อ่านออกเสียงได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากที่สุด โดยมีรายละเอียดดังนี้

ความหมายของการอ่านออกเสียง

การอ่านออกเสียงเป็นการแปลสัญลักษณ์ตัวอักษรออกมาเป็นเสียงพูด เพื่อใช้ในการสื่อความหมายของการอ่าน โดยมีนักวิชาการได้กล่าวถึงความหมายของการอ่านออกเสียงไว้ ดังนี้

นเรศ สุรสิทธิ์ (2548 : 16) กล่าวว่า การอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ คือ การถอดเสียงภาษาอังกฤษ ประกอบไปด้วย เสียงพยัญชนะ เสียงสระ มาเทียบกับเสียงในภาษาไทย

นิภาพรรณ ศรีพงษ์ (2549 : 50) กล่าวว่า การอ่านออกเสียงเป็นการอ่านที่เปล่งเสียงออกมาตามถ้อยคำและเครื่องหมายที่เขียนหรือพิมพ์อยู่ในเนื้อหาอย่างชัดถ้อยชัดคำ เพื่อให้ผู้ฟังได้เข้าใจตามสารที่ผู้อ่านต้องการสื่อไปยังผู้อื่น

ฉัฐมา พงศ์ไพโรจน์ (2554 : 9 - 10) กล่าวว่า การอ่านออกเสียง คือ ระบบกลไกความสัมพันธ์ของอวัยวะในการออกเสียง การออกเสียงภาษาอังกฤษจึงต้องรู้จักตัวอักษรหรืออักษรแทนเสียง (Phonetic Alphabets) ประกอบด้วยเสียงพยัญชนะ (Consonant Sounds) และเสียงสระ (Vowel Sounds) เพื่อช่วยในการเรียนรู้การออกเสียงให้ถูกต้องแม่นยำ

สุนันทา ปัญญารัตน์ (2554 : 15) ให้ความหมายว่า การอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ เป็นการผสมผสานตัวอักษรออกมาเป็นคำพูด เพื่อเชื่อมโยงความคิด ความรู้จากผู้เขียนถึงผู้อ่าน

นฤมล สุปินโน (2558 : 16) การอ่านออกเสียง คือ การเปล่งเสียงตามตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ ตามที่สายตามองเห็น การฝึกการอ่านออกเสียงเพื่อให้ออกเสียงคำได้ถูกต้องชัดเจนถูกต้องตามหลักทางภาษาและสามารถเข้าใจความหมายของสิ่งที่อ่าน สามารถแปลความตีความ

และขยายความสัญลักษณ์หรือตัวอักษร ที่ปรากฏออกมาเป็นความคิดเห็นนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

จากความหมายของการอ่านออกเสียงสรุปได้ว่า การอ่านออกเสียงเป็นกระบวนการ แปลงเสียงตามตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่สายตามองเห็น โดยการเปลี่ยนสัญลักษณ์ตัวอักษรของคำ ให้เป็นเสียง และผสมเสียงนั้นออกมาเป็นคำอ่านได้อย่างถูกต้อง โดยใช้หลักภาษาศาสตร์ซึ่งเป็น กระบวนการต่อเนื่องระหว่างสายตา สมองและการแปลงเสียง โดยที่สายตาทำหน้าที่มองตัวอักษร หรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ แล้วสมองจะทำหน้าที่ประมวลตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ รวมเป็นคำแล้ว แปลงเสียงออกมา

ความสำคัญของการอ่านออกเสียง

การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญในการศึกษาทุกระดับชั้น เนื่องจากการเรียนวิชาต่าง ๆ ทั้งใน และนอกห้องเรียนต้องใช้การอ่านเป็นสื่อกลางในการเรียนรู้ การอ่านออกเสียงจึงเป็นส่วนประกอบ ที่สำคัญของการอ่าน โดยมีนักวิชาการได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านออกเสียงไว้ ดังนี้

ฟ็อกซ์ (Fox, 2008 : 1) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการอ่านออกเสียงว่า การอ่านเป็น ทักษะที่สำคัญในการเรียนรู้ หากนักเรียนอ่านไม่ได้ การเรียนการสอนจะพบอุปสรรคเป็นอย่างมาก และให้ความสำคัญของการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษไว้หลายประการ สามารถกล่าวโดยสรุปได้ ดังนี้

1. การอ่านออกเสียงนั้นช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาทักษะทางภาษาให้มากขึ้น จากการได้ เรียนรู้คำศัพท์ใหม่ ๆ
2. นักเรียนยังได้เรียนรู้เกี่ยวกับวิธีการออกเสียงคำศัพท์ใหม่จากการออกเสียง
3. การฝึกอ่านออกเสียงบ่อย ๆ ช่วยให้นักเรียนสามารถอ่านได้อย่างคล่องแคล่ว ชัดเจน และอ่านด้วยความมั่นใจ
4. การฝึกอ่านออกเสียงบ่อย ๆ เป็นการสร้างนิสัยรักการอ่านได้ตลอดชีวิต
5. การฝึกอ่านออกเสียงส่งผลให้นักเรียนมีความเข้าใจในเรื่องของกฎไวยากรณ์ และ โครงสร้างของประโยคได้อย่างถูกต้องสำหรับนักเรียนที่เรียนในระดับสูงต่อไป

ปริชา ช้างขวัญยืน (2540 : 112) กล่าวว่า การอ่านออกเสียงนั้นต้องฝึกให้ออกเสียงคำให้ ถูกต้องชัดเจนแม่นยำ และคล่องแคล่ว เมื่อออกเสียงได้ชัดเจนแล้วก็จะพูดได้ชัดเจนคล่องแคล่วตาม ไปด้วย การอ่านไม่ชัดพูดไม่ชัดแสดงถึงความด้อยทางวัฒนธรรมหรือด้อยพัฒนาส่วนหนึ่ง คนยังมี ปัญญาความสามารถยังมีโอกาสก้าวหน้าในหน้าที่การงาน จะต้องพูดสื่อสารคน การเตรียมการ ให้บุคคลเหล่านี้ได้มีโอกาสฝึกฝนสำเนียงภาษาของตนให้ชัดเจน จะช่วยให้สื่อสารได้ถูกต้องชัดเจน และมีความเชื่อมั่นในตนเองกล้าแสดงออกต่อหน้าสาธารณชน

บัณฑิต จัทรวิโรจน์ (2549 : 56) ได้กล่าวไว้ว่า ในการติดต่อสื่อสารกันนั้นบางครั้งก็ใช้ภาษาเขียน บางครั้งก็ใช้ภาษาพูด ดังนั้นการติดต่อด้วยภาษาพูดหรือภาษาเขียนต้องพูดหรือเขียนให้ชัดเจนและออกเสียงอย่างถูกต้องจึงจะทำให้การติดต่อสื่อสารราบรื่น การออกเสียงอย่างถูกต้องจึงมีความสำคัญ ครูผู้สอนต้องเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่ผู้เรียน การสอนให้มีประสิทธิภาพนั้นไม่เพียงแต่จะให้ความรู้ความเข้าใจในเรื่องของระบบเสียง ยังต้องสามารถออกเสียงได้ใกล้เคียงกับสำเนียงเจ้าของภาษา

จากความสำคัญของการอ่านออกเสียงสรุปได้ว่า การอ่านออกเสียงเป็นเครื่องมือที่มีความสำคัญของความสำเร็จในการอ่าน เป็นการฝึกการอ่านออกเสียงให้ถูกต้องแม่นยำ ทำให้เกิดความคล่องแคล่วในการอ่าน ส่งผลให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจและมีความเชื่อมั่นในตนเองกล้าแสดงออกต่อชุมชน คู่ขนานกับภาษาที่ถูกต้อง มีเจตคติที่ดีในการอ่าน รวมถึงมีความสนุกสนานในการเรียนรู้และมีศักยภาพที่จะพัฒนาได้

องค์ประกอบของการอ่านออกเสียง

นักเรียนจะสามารถอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้ โดยทั่ว ๆ ไปนักเรียนควรทราบองค์ประกอบของการออกเสียงไว้เป็นพื้นฐานในเรื่องของการออกเสียงพยัญชนะ สระ และการเน้นเสียงหนักเบา โดยมีนักวิชาการได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านออกเสียงไว้ ดังนี้

แสงระวี ดอนแก้วบัว (2554 : 36 - 39) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของการอ่านออกเสียงไว้ว่า

เสียงกักหรือเสียงระเบิด (Plosive) เป็นเสียงที่มีการจัดตัวของอวัยวะหนึ่งแบบจรรคนสนิท กล่าวคือ อวัยวะที่เคลื่อนที่ได้ (หรือเรียกว่า “กรณ์”) จรดกับจุดใดจุดหนึ่งในช่องเสียงอย่างสนิทแน่น (หรือเรียกว่าฐาน)

เสียงนาสิก (Nasal) เป็นเสียงที่ลักษณะการจรดฐานกรณ์เหมือนเสียงระเบิด คือสนิทแน่น มีการบังคับกระแสลมแบบปิดสนิท แต่เพดานอ่อนรวมทั้งลิ้นไถ่ลดต่ำลง ทำให้ลมจากปอดออกทางช่องจมูกได้

เสียงกักเสียดแทรก (Affricate) เป็นเสียงที่มีการบังคับกระแสลมแบบปิดสนิทผนวกกับการบังคับกระแสลมแบบเปิดแคบ

เสียงข้างลิ้น (Lateral) เป็นเสียงที่มีการบังคับกระแสลมแบบปิดเป็นบางส่วน คือส่วนปลายสุดของลิ้นจรดกับปุ่มเหงือกอย่างสนิทแน่น แต่ด้านข้างของลิ้นลดลง ทำให้ลมออกทางข้างลิ้นเท่านั้น

เสียงร้ว (Roll หรือ Trill) เป็นเสียงที่มีการบังคับกระแสลมแบบปิดและเปิดเป็นระยะ ๆ

เสียงสั้นแตะกระทบ (Tap) เป็นเสียงที่มีการบังคับกระแสลมแบบปิดแล้วเปิดเพียงครั้งเดียว กล่าวคือปลายลิ้นเคลื่อนไปแตะกระทบที่ปุ่มเหงือกอย่างรวดเร็ว 1 ครั้งและดันออกเป็น “ร”

เสียงสั้นสะบัด (Flap) เป็นเสียงที่มีการบังคับกระแสลมแบบปิดแล้วเปิดเพียงครั้งเดียว

เสียงเสียดแทรก (Fricative) มีการบังคับกระแสลมต่างไปจากเสียงทั้ง 7 ประเภท ที่กล่าวมาแล้ว คือ มีการบังคับกระแสลมแบบเปิดแคบ เนื่องจากการบีบตัวเพื่อออกเสียงนั้นอวัยวะที่เป็นฐานและครันเข้ามาใกล้กันมาก (แต่ไม่จรด) ทำให้ลมต้องเปียดแทรกออกมาระหว่างอวัยวะนั้น ๆ

เสียงเปิด (Approximant) บางครั้งเรียกว่าเสียงต่อเนื่องไม่เสียดแทรก (Frictionless Continuant) หรือบางครั้งการบรรยายพยัญชนะบางเสียงในภาษาเรียกว่า เสียงกึ่งสระ (Semivowel) เป็นเสียงที่มีการบังคับกระแสลมแบบเปิดกว้าง หมายถึงอวัยวะที่เป็นฐานและครันอยู่ห่างกันมากพอที่จะทำให้กระแสลมจากปอดผ่านออกมาได้อย่างสะดวก และไม่มีเสียงเสียดแทรกเกิดขึ้น

จากองค์ประกอบของการอ่านออกเสียงสรุปได้ว่า เสียงที่ใช้กลไกส่งกระแสลมจากปอด ซึ่งหมายความว่า มีปอดและกล้ามเนื้อปอดเป็นตัวหลักคั่นลมให้ลมกลายเป็นกระแสลมออกมาเพื่อใช้ในการออกเสียง

ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทย

นักเรียนภาษาต่างประเทศจำนวนไม่มากที่สามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้เหมือนกับเจ้าของภาษา คนไทยที่เรียนภาษาต่างประเทศน้อยคนที่จะมีความสามารถในการออกเสียงได้เหมือนกับเจ้าของภาษา ซึ่งมีนักวิชาการได้กล่าวถึงปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทยไว้ดังนี้

บัณฑิต จัตรวิโรจน์ (2549 : 107) กล่าวว่า ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทย มีสาเหตุมาจาก

1. ไม่มีโอกาสใช้ภาษา คนไทยส่วนใหญ่ไม่มีโอกาสที่จะได้ยินได้ฟังภาษาอย่างต่อเนื่องกันในช่วงระยะที่ยาวนานพอสมควร ในชั้นเรียนภาษาอังกฤษทั่ว ๆ ไป มีเวลาค่อนข้างจำกัด นักเรียนจึงขาดโอกาสที่จะได้ยิน ได้ฟังภาษา แม้ว่าจะมีโอกาสดูหนัง ฟังเพลง ภาษาที่ได้ยินได้ฟังในชั้นเรียนก็อาจจะไม่ใช่ภาษาอังกฤษที่ถูกต้องเสมอไป คนไทยไม่จำเป็นต้องใช้ภาษาอังกฤษในการดำเนินชีวิตประจำวัน ดังนั้นตัวอย่างภาษาอังกฤษที่ดีในสถานการณ์ต่าง ๆ จึงไม่ค่อยมีแตกต่างจากผู้ที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีเจ้าของภาษาเป็นส่วนใหญ่ หรือผู้ที่ไปเติบโตในสังคมที่ใช้ภาษาอังกฤษ เช่น เด็กไทยที่ติดตามผู้ปกครองไปอยู่ประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษย่อมจะมีโอกาสได้ฟัง

วิทยุ โทรทัศน์ ได้ยินคนพูดคุยกันเป็นภาษาอังกฤษในเรื่องต่าง ๆ ได้สนทนาพูดคุยกับเพื่อนฝูงเป็นภาษาอังกฤษตลอดเวลา เสียงภาษาอังกฤษจะค่อย ๆ ซึมซับในสมองเด็กก็จะเลียนเสียงเจ้าของภาษา และออกเสียงได้ใกล้เคียงเจ้าของภาษา

2. อายุ เป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษออกเสียงเลียนสำเนียงได้ใกล้เคียงเจ้าของภาษา ในกรณีทั่ว ๆ ไป เด็กจะสามารถเลียนภาษาพูดได้ดีกว่าผู้ใหญ่ แต่ไม่ได้หมายความว่า จะไม่มีความสามารถเรียนรู้ระบบเสียง แต่จะเรียนได้ด้วยความยากลำบากกว่าเด็ก อย่างไรก็ตามถ้าเด็กไม่มีโอกาสได้ยิน ได้ฟัง และไม่มีโอกาสสัมผัสภาษามากพออย่างที่กล่าวมาแล้ว อายุมิได้ทำให้เด็กมีภาษาดีกว่าผู้ใหญ่ในเรื่องเรียนภาษาต่างประเทศมากเท่าใดนัก

3. ความถนัด เราจะสังเกตได้ว่าเวลาที่เด็กเริ่มเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ บางคนจะเรียนรู้สิ่งใหม่ได้เร็วกว่าคนอื่น ๆ ความสามารถในการเรียนรู้สิ่งใหม่ ๆ นั้น เรียกว่า ความถนัด หรือ Aptitude ความถนัดมีบทบาทมากในการเรียนภาษาใหม่ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเรียนเป็นวิชาหนึ่งในโรงเรียน หรือเรียนเมื่อเด็กเริ่มโตมาแล้ว หรือเรียนเมื่อเป็นผู้ใหญ่ เราจะเห็นว่าบางคนจะมีความสามารถที่จะได้ยินเสียงต่าง ๆ ได้ดี จะสามารถเลียนเสียงได้ดีกว่าอีกหลาย ๆ คน ความถนัดทางภาษามีความสัมพันธ์กับอายุ เนื่องจากความสามารถในการเรียนรู้ภาษาใหม่นั้นจะลดน้อยลงเมื่ออายุมากขึ้น

4. เจตคติ นอกจากความถนัดแล้ว เจตคดียังมีบทบาทสำคัญที่จะบ่งชี้ได้ว่าผู้เรียนจะสามารถออกเสียงได้ดีหรือไม่ เด็กส่วนใหญ่จะไม่ค่อยคำนึงถึงว่า เสียงที่พูดของตัวเองจะเป็นอย่างไร เด็กมักจะเลียนเสียงผู้ที่อยู่รอบข้างได้โดยไม่วิเคราะห์ว่าคนเหล่านั้นออกเสียงคำพูดต่าง ๆ อย่างไร ด้วยเหตุนี้เด็กที่เรียนกับครูที่ออกเสียงได้ดีมักจะออกเสียงได้ดี เป็นต้น ส่วนผู้ที่เรียนภาษาที่อายุมาก และเคยเรียนการออกเสียงที่ผิด ๆ มาแล้ว มักจะคอยกังวลกับวิธีการออกเสียงของตัวเองเวลาพูด ถ้าพิจารณาในแง่จิตวิทยาแล้ว การที่ผู้พูดคอยกังวลว่าจะออกเสียงได้ถูกต้องหรือไม่ นั้น ทำให้ยากกับการเรียนภาษา นอกจากนั้นคนไทยบางคนไม่อยากจะพูดให้เหมือนเจ้าของภาษา เพราะกลัวจะถูกกล่าวหาว่าคัดเสียงไม่เป็นธรรมชาติ เป็นต้น

5. ความแตกต่างระหว่างระบบเสียงในภาษาไทยและในภาษาอังกฤษ เราทราบว่าแต่ละภาษามีระบบเสียง ระบบคำและความหมาย ตลอดจนการสร้างประโยคของตัวเอง ถ้าเรียนภาษาที่มีระบบต่าง ๆ ใกล้เคียงกับภาษาของผู้เรียนเองก็จะไม่ยากลำบากเท่าใด ภาษาที่มีระบบแตกต่างกันมากเท่าใด ก็ยิ่งเป็นอุปสรรคต่อการออกเสียงของผู้เรียนมากเท่านั้น

แสงระวี ดอนแก้วบัว (2554 : 124) ได้กล่าวถึงปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษสำหรับคนไทยซึ่งอาจจำแนกได้ดังนี้คือ ปัญหาการออกเสียงสระ ปัญหาการออกเสียงพยัญชนะ ปัญหาการออกเสียงกลุ่มเสียงพยัญชนะ ปัญหาการออกเสียงกลุ่มเสียงพยัญชนะท้าย ปัญหาการออกเสียงตัวอักษรที่ไม่ออกเสียง จากปัญหาการออกเสียงคำภาษาอังกฤษดังกล่าวแล้ว ความกลัว ความอาย

และรายละเอียดอื่น ๆ ก็เป็นอีกปัญหาหนึ่งที่สำคัญสำหรับคนไทยซึ่งทำให้ไม่สามารถอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษในระดับที่ผู้เป็นเจ้าของภาษาเข้าใจได้ด้วย โดยการออกเสียงที่ถูกต้องตามรูปแบบของภาษาอังกฤษย่อมก่อให้เกิดประโยชน์ทั้งแก่ผู้พูดและผู้ฟังอย่างแน่นอน

ศิดา เข็มขันติถาวร (2555 : 3 - 16) ได้กล่าวถึง สาเหตุที่ทำให้เด็กไทยไม่สามารถออกเสียงได้ถูกต้องและอาจส่งผลไปสู่ด้านจิตใจ การรักในภาษาอังกฤษ รวมถึงการนำไปใช้เพื่อการสื่อสารในอนาคต โดยได้สรุปประเด็นดังนี้

1. ปัญหาด้านจิตวิทยา ผู้เรียนมีความรู้สึกลอายหรือประหม่าที่จะพูด
2. ปัญหาเรื่องวัยของผู้เรียน ถ้าผู้เรียนเริ่มเรียนภาษาอังกฤษเมื่ออายุมาก ผู้เรียนมักมีความเคยชินกับรูปแบบหรือโครงสร้างของภาษาแม่ โดยเฉพาะระบบเสียง
3. ปัญหาจากครูและวิธีการเรียนการสอนของครู ครูคนไทยส่วนหนึ่งสามารถฟังอ่านและเขียนได้ แต่มีทักษะการพูดไม่ดีเพียงพอ มีปัญหาเรื่องการออกเสียงภาษาอังกฤษ ปัญหานี้อาจทำให้เด็กเลียนแบบเสียงที่ผิดต่อไป ครูจึงเป็นหัวใจสำคัญที่ต้องพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษให้ดีทุกด้านควบคู่ไปกับวิธีการสอน
4. ปัญหาจากการฟัง เนื่องจากเสียงบางเสียงในภาษาอังกฤษ และลักษณะเด่นบางประการของภาษาอังกฤษไม่มีในภาษาไทย
5. เรื่องความแตกต่างทางวัฒนธรรมก็มีผลโดยตรงต่อภาษา การเรียนภาษาใดก็ตาม ผู้เรียนควรเรียนวัฒนธรรมที่แตกต่างกันด้วย เพราะการสื่อสารอาจผิดพลาดได้ถ้าเราไม่เรียนรู้วัฒนธรรมของเจ้าของภาษาซึ่งมีความแตกต่างกันออกไปในแต่ละประเทศ

จากปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษของคนไทยสรุปได้ว่า สาเหตุที่คนไทยมีปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษอาจเป็นเพราะว่า ระบบความแตกต่างของเสียงในภาษาอังกฤษกับภาษาไทย เพราะเสียงบางเสียงในภาษาอังกฤษไม่มีในภาษาไทย ทำให้คนไทยไม่คุ้นเคยกับเสียงนั้น ๆ รวมถึงความแตกต่างของวัฒนธรรมก็อาจส่งผลโดยตรงต่อภาษาได้

วิธีการสอนอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ

การสอนอ่านออกเสียงให้ถูกต้องเป็นสิ่งที่สำคัญอีกประการหนึ่ง ที่จะทำให้นักเรียนสามารถออกเสียงคำได้ถูกต้อง โดยมีนักวิชาการได้กล่าวถึงวิธีการสอนอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษไว้ดังนี้

สมยศ เม่นแย้ม (2542 : 46 - 47) ได้กล่าวเกี่ยวกับขั้นตอนการสอนอ่านออกเสียง (Teaching Pronunciation) ไว้ว่ามีการสอนอย่างน้อย 4 ขั้นตอน คือ

1. ครูออกเสียงให้นักเรียนฟังและเขียนสัญลักษณ์ (Symbol) บนกระดานคำหรือบัตรคำ
2. การให้นักเรียนแยกเสียงที่แตกต่างกัน (Different Sound)

3. ครูออกเสียงให้นักเรียน แล้วนักเรียนออกเสียงตาม

4. นักเรียนออกเสียงเอง ครูอาจชี้ไปที่ตัวอักษร สัญลักษณ์ หากนักเรียนออกเสียงผิด ครูแก้ไขให้ถูกต้อง

การสอนการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษนั้นมีสิ่งที่ครูผู้สอนจะต้องคำนึงถึงคือ ต้องถือว่าการออกเสียงให้ถูกต้องเป็นเรื่องสำคัญที่สุด ครูจะต้องฝึกอย่างน้อย 5 ประการ แก่นักเรียน คือ

1. Sound Symbol การออกเสียงอย่างไรเมื่อไม่มีครูออกเสียงเป็นตัวอย่างนักเรียนจะต้องเรียนรู้สัญลักษณ์กำกับเสียงของภาษาอังกฤษ เพื่อจะได้อ่านได้ถูกต้อง

2. เสียง (Sounds) การออกเสียงที่เป็นปัญหาสำหรับชนชาติต่าง ๆ ที่เรียนภาษาอังกฤษต่างมีปัญหาทุกชาติ สิ่งที่คนไทยมีปัญหาหนักคือ การไม่ออกเสียงท้ายคำ (Word Ending) ไม่ออกเสียงต่อเนื่องกัน

3. เสียงต่อเนื่อง (Connected Speech) การออกเสียงต่อเนื่องเป็นลักษณะสำคัญของภาษาอังกฤษ ต้องมีการฝึก ครูจึงต้องหาตัวอย่างมาฝึกให้มาก

4. ระดับเสียงในประโยค (Intonation and Sentence Stress) ระดับเสียงคำถามแบบต่าง ๆ เสียงสูงเสียงต่ำ การเน้นเสียงหนักเสียงเบา ต้นคำ กลางคำ ท้ายคำ เน้นสิ่งสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษ

5. การออกเสียงเน้นคำ (Word Stress) คำในภาษาอังกฤษมีการเน้นเสียงหนัก เสียงเบา อาจเน้นส่วนหน้า ส่วนกลาง และส่วนท้าย และถือว่าสำคัญยิ่งเพราะเมื่อเน้นผิดจะทำให้ผู้ฟังไม่เข้าใจความหมายหรือความหมายผิดไป

ภูมิ หุราพันธุ์ (2543 : 11 - 12) ได้กล่าวถึงการออกเสียง (Pronunciation) ที่ใช้กันอย่างกว้าง ๆ สำหรับภาษาอังกฤษ คือ การผสมเสียงเป็นคำและผสมคำเป็นประโยค และมีหลักใหญ่ ๆ ที่ต้องปฏิบัติอยู่ 4 ประการ ดังนี้

1. การทำเสียงต่าง ๆ แต่ละเสียงในภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง

2. การผสมเสียงนั้น ๆ เข้าเป็นคำ

3. การลงเสียงหนักให้ตรงพยางค์ในคำที่มีมากกว่าหนึ่งพยางค์

4. การใช้จังหวะหนักเบาและเสียงสูงต่ำในวลี และประโยคได้อย่างเหมาะสม

พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2544 : 21 - 79) ได้กำหนดการฝึกออกเสียงพยัญชนะและสระ ในที่นี้ได้ใส่อักษรสากลแทนลักษณะการออกเสียงไว้ในวงเล็บเส้นตรง // และใส่อักษรสากลแสดงการออกเสียง (หรือเรียกว่าสัทอักษร) ไว้หลังตัวอย่างที่ใช้ฝึกดังนี้

1. การฝึกออกเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษ

1.1 เสียงระเบิดไม่ก้อง /p/, /t/, /k/

1.1.1 เสียง /p/ (เสียงระเบิด ฐานกรณ์ริมฝีปากทั้งสอง ไม่ก้อง) การออกเสียงนี้ใช้ริมฝีปากบนและล่างจรดกันให้สนิท กักลมไว้ระยะหนึ่งแล้วจึงปล่อยลมออกอย่างรวดเร็วตำแหน่งต้นพยางค์ เสียงนี้เมื่อเกิดในตำแหน่งต้นพยางค์ ออกเสียงเหมือนเสียงที่เขียนด้วย “พ” ต้นพยางค์ในภาษาไทย ส่วนตำแหน่งท้ายพยางค์ การออกเสียง /p/ ให้จรรริมฝีปากทั้งสองกักลมไว้ระยะหนึ่งแล้วจึงปล่อยลมออก การฝีกออกเสียงระเบิดท้ายพยางค์โดยปล่อยลมออกนั้นจะทำให้ผู้ฟังเข้าใจได้แจ่มชัดขึ้น ความจริงในบางครั้งไม่ต้องปล่อยลมก็ได้ แต่เมื่อไม่ปล่อยลมลักษณะการออกเสียง /p/ ตามแบบไทยจะเกิดขึ้น นั่นคือ ผู้ฟังอาจจะไม่ได้ยินว่า มีเสียง /p/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ ตัวอย่างเช่น คำว่า “ภาพ” เมื่อใดที่อ่านออกเสียงแบบไทย คืออ่านว่า “พาบ” (Pap) คือไม่ปล่อยลมสำหรับเสียง /p/ ท้ายพยางค์ ผู้ฟังซึ่งเป็นเจ้าของภาษาจะฟังเหมือนไม่มีเสียง /p/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ด้วย

1.1.2 เสียง /t/ (เสียงระเบิด ฐานกรณ์ปุ่มเหงือกกับปลายลิ้น ไม่ก้อง) ในการออกเสียง /t/ ให้ใช้ปลายลิ้นแตะปุ่มเหงือกให้แน่นสนิทแน่น กักลมไว้ชั่วขณะหนึ่งแล้วปล่อยลมออกอย่างรวดเร็วข้อควรระวังสำหรับเสียงนี้คือ อย่าให้ปลายลิ้นแตะฟัน เพราะจะทำให้การออกเสียงคลาดเคลื่อนไปตำแหน่งต้นพยางค์เสียง /t/ ออกได้เหมือนเสียงที่ขึ้นต้นด้วย “ท” ต้นพยางค์ในภาษาไทย สำหรับตำแหน่งท้ายพยางค์เสียง /t/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์มีวิธีการออกเสียงเหมือนกับตำแหน่งต้นพยางค์คือ แตะปลายลิ้นที่ปุ่มเหงือกให้แน่นแล้วปล่อยลมออก

1.1.3 เสียง /k/ (เสียงระเบิด ฐานกรณ์เพดานอ่อนกับลิ้นส่วนหลัง ไม่ก้อง) การออกเสียง /k/ ในภาษาอังกฤษคล้ายการออกเสียงที่เขียนด้วยอักษร “ค” ต้นพยางค์ในภาษาไทย กล่าวคือ ลิ้นส่วนหลังจะยกขึ้นแตะเพดานอ่อน กักลมไว้ครู่หนึ่งแล้วปล่อยลมออกทางปากอย่างแรงตำแหน่งต้นพยางค์เสียงนี้อาจมีการสะกดด้วยอักษรแตกต่างกันไป เช่น “k” ใน kind “c” ใน cake “qu” ในคำ conquer และ “ch” ใน stomach หรือ chemist เป็นต้น อย่างไรก็ตามการออกเสียงในตำแหน่งต้นพยางค์จะไม่มีปัญหาสำหรับคนไทยเพราะการออกเสียงเหมือนเสียงที่เขียนด้วยตัวอักษร “ก” ต้นพยางค์ เช่น sky /skai/ ข้อสังเกตในการสะกดเมื่อ “k” เกิดขึ้นกับ “n” ในตำแหน่งต้นพยางค์จะไม่ออกเสียง “k” เช่น know /nou/ ตำแหน่งท้ายพยางค์เสียงในตำแหน่งท้ายพยางค์ออกเสียงเหมือนในตำแหน่งต้นพยางค์ แต่ควรปล่อยลมออกเมื่อจบคำหนึ่ง ๆ เช่น pack /pæk/

สรุปได้ว่าเสียง /p/, /t/, /k/ แทบจะไม่มีปัญหาสำหรับคนไทย เมื่อเสียงเหล่านี้เกิดขึ้นในตำแหน่งต้นพยางค์ แต่จะเกิดปัญหาเมื่อเกิดในตำแหน่งท้ายพยางค์ ทั้งนี้เพราะคนไทยมักจะลืมออกเสียงเหล่านี้ในที่ต่าง ๆ ที่อาจก่อให้เกิดปัญหาในการฟังได้ เช่น “tie” ต่างกับ คำว่า “type” หรือ “tight” ซึ่งถ้าไม่ออกเสียงในตำแหน่งท้ายแล้วความเข้าใจผิดอาจเกิดขึ้น ดังนั้น การหัด

ปล่อยลมเสียงเหล่านี้ในตำแหน่งท้ายพยางค์ตั้งแต่ในขั้นนี้ จะช่วยสร้างนิสัยให้ผู้เรียนตระหนักถึงเสียงนี้มากขึ้น และจะออกเสียงควบกล้ำในตำแหน่งท้ายพยางค์ (ซึ่งภาษาไทย) ไม่มีได้ง่ายขึ้น

1.2 เสียงระเบิดก้อง /b/, /d/, /g/

1.2.1 เสียง /b/ (เสียงระเบิด ฐานกรณ์ริมฝีปากทั้งสอง) ตำแหน่งต้นพยางค์ เสียงนี้เมื่อเกิดในตำแหน่งต้นพยางค์ จะไม่มีปัญหาสำหรับคนไทยเพราะการออกเสียงเหมือนเสียงที่เขียนด้วยอักษร “บ” ในภาษาไทยตำแหน่งท้ายพยางค์ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ก็ยังคงออกเสียงเหมือน “บ” แต่ควรเปิดปาก (หรือเปิดฐานกรณ์ที่ปาก) เมื่อจบคำหนึ่ง ๆ ซึ่งมี /b/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ อย่างไรก็ตามการเปิดปากสำหรับเสียง /p/ และ /b/ ควรฝึกให้ฟังแตกต่างกัน มิฉะนั้นจะมีปัญหาในการสื่อความ เช่น ในคำ cop กับ cob หรือ cap กับ cab

1.2.2 เสียง /d/ (เสียงระเบิด ฐานกรณ์ปุ่มเหงือกกับปลายลิ้น ก้อง) ตำแหน่งต้นพยางค์การออกเสียง /d/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ เหมือนการออกเสียงที่เขียนด้วย “ด” ในภาษาไทย คือ ใช้ปลายลิ้นแตะปุ่มเหงือก (อย่าให้ปลายลิ้นแตะฟัน) ให้แน่นและปล่อยลิ้นออกจากปุ่มเหงือก ฝึกออกเสียง /d/ ในคำใช้ทำนองเสียงแบบทอดลง ตำแหน่งท้ายพยางค์ ในตำแหน่งท้ายพยางค์การออกเสียงยังคงเหมือน /d/ ในตำแหน่งต้นพยางค์แต่เมื่อพูดจบคำให้ปล่อยลิ้นออกจากปุ่มเหงือกทุกครั้งไปหรือเรียกว่าปล่อยฐานกรณ์ออกอย่างรวดเร็ว

1.2.3 เสียง /g/ (เสียงระเบิด ฐานกรณ์เพดานอ่อนกับลิ้นส่วนหลัง ก้อง) เสียงนี้ไม่มีในภาษาไทย ลักษณะการจรดฐานกรณ์ คล้ายเสียงที่เขียนด้วย “ก” ในภาษาไทย แต่เสียงนี้เป็นเสียงก้อง ส่วน “ก” ในภาษาไทยเป็นเสียงไม่ก้อง ดังนั้น ผู้เรียนควรฝึกเสียงนี้เป็นพิเศษตำแหน่งต้นพยางค์เสียง /g/ อาจสะกดแตกต่างกันไป บางครั้งสะกดด้วย “g” บางครั้ง “gu” หรือ “gh” เช่น gone, guard, guarantee, guess, ghost ตำแหน่งท้ายพยางค์การออกเสียง /g/

1.3 เสียงนาสิก /m/, /n/, /ŋ/ เสียงกลุ่มนี้ไม่มีปัญหาในการออกเสียงสำหรับคนไทย เพราะ /m/ คล้ายเสียงที่เขียนด้วย “ม” /n/ คล้ายเสียงที่เขียนด้วย “น” และ /ŋ/ คล้ายเสียงที่เขียนด้วย “ง” ตามลำดับ

1.4 เสียงเสียดแทรก /f/, /v/, /s/, /z/, /h/

1.4.1 เสียง /f/ เสียงนี้ไม่มีปัญหาสำหรับคนไทยเพราะออกเสียงเหมือนเสียงที่เขียนด้วยอักษร “ฟ” หรือ “ฝ” เช่น ในคำ ไฟ ฟา เสียง /f/ ในภาษาอังกฤษปกติมีการสะกดต่าง ๆ กัน ตำแหน่งท้ายพยางค์เสียง /f/ อาจมีปัญหาสำหรับคนไทย เนื่องจาก ในภาษาไทยไม่มีเสียง /f/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์และไม่เกิดความเคยชินในเสียงนี้เช่น safe ดังนั้นเมื่อมีเสียง /f/ ในตำแหน่งท้ายคำใดก็ตาม ทุกครั้งที่ออกเสียงนั้น ๆ จบลงให้ขกริมฝีปากล่างขึ้นไป ใกล้กับฟันบนให้มากที่สุด

แล้วพ่นลมออกมา ในตอนแรกเมื่อเริ่มฝึกใหม่ ๆ ควรพ่นลมให้มากกว่าปกติ นานไปเมื่อออกเสียงนี้ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ได้อย่างอัตโนมัติ แล้วเราจะปรับความแรงของลมให้อยู่ในระดับปกติทั่วไป

1.4.2 เสียง /v/ เสียงนี้เป็นเสียงก้อง อาจมีปัญหาสำหรับคนไทยเพราะเสียง ดังกล่าวไม่มีในภาษาไทย การออกเสียงอาจจะกระทำไม่ได้โดยวิธีวิธีหนึ่งดังนี้คือการออกเสียง /f/ เป็นหลัก นั่นคือ เตรียมออกเสียง /f/ โดยพ่นลมให้แทนผ่านระหว่างริมฝีปากล่างกับฟันบน (ฐานกรณ์ คู่ที่อยู่ใกล้กันมาก) ต่อไปพยายามพ่นลมให้มีระดับเสียงต่ำกว่าปกติ เปรียบเสมือนพ่นลมเตรียมออก เสียง /f/ แต่ไสวรรณยุกต์เอกลงไป เสียงที่ได้ยินคือเสียง /v/ ทดสอบโดยใช้ฝ่ามือแตะบริเวณ ลูกกระเดือกจะพบว่าเมื่อพ่นลมออกเสียง /f/ นั้น ไม่มีความก้องที่ลูกกระเดือก เมื่อรับรู้ถึงความแตกต่างดังกล่าวแล้วให้ฝึกเฉพาะเสียง/v/ จนคล่องแล้วจึงออกเสียงในคำต่อไป

1.4.3 เสียง /s/ การออกเสียง /s/ ในภาษาอังกฤษเหมือนการออกเสียงในภาษาไทย ที่เขียนด้วยอักษร “ส” หรือ “ซ” ดังนั้นจึงไม่มีปัญหาในการออกเสียง อย่างไรก็ตามการออกเสียง /s/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์อาจมีปัญหาสำหรับคนไทย เนื่องจากเสียงนี้ไม่เกิดในตำแหน่งท้ายพยางค์ ในภาษาไทย คนไทยไม่คุ้นเคยกับการออกเสียง /s/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ และเมื่อไม่ออกเสียง ดังกล่าวในที่นี้ควรจะออกเสียงปัญหาในการสื่อความจึงเกิดขึ้นตำแหน่งท้ายพยางค์ ในขั้นแรกผู้ฝึก ควรออกเสียง /s/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ให้มีลมแรงกว่าปกติ เมื่อออกเสียง /s/ ในตำแหน่งนี้ได้ จนเป็นนิสัยแล้ว ความแรงของลมจะลดลงเป็นปกติโดยอัตโนมัติ เสียง /s/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ มีการสะกดตัวอักษรแตกต่างกันไป เช่น “s” “ss” “se” “ce” เป็นต้น สำหรับคำที่สะกดด้วยอักษร “x” นั้น จะออกเสียงพยัญชนะควบกล้ำ /-ks/ ซึ่งต้องมีเสียง /s/ เกิดขึ้นด้วยเสมอ และคนไทย มักจะลืมออกเสียง /s/ ในคำที่มี “x” หรือ “xe” สะกดท้ายพยางค์

1.4.4 เสียง /z/ เป็นเสียงก้องและไม่มีในภาษาไทย จึงอาจเป็นปัญหาสำหรับการออกเสียงคนไทยดังนั้นในขั้นแรก ควรฝึกออกเสียง /z/ ดังนี้ ยึดการออกเสียง /s/ หรือเสียง “ส” เป็นหลัก กล่าวคือ เตรียมออกเสียง /s/ โดยทำปากและจัดอวัยวะสำหรับออกเสียง /s/ พ่นลมออกให้ แทรกผ่านปลายลิ้นกับปุ่มเหงือกซึ่งอยู่ใกล้กันมาก ซึ่งคือฐานกรณ์สำหรับเสียง /s/ ต่อไปให้พ่นลม โดยมี “ระดับเสียง” ต่ำกว่าปกติ หรือเปรียบเสมือนพ่นลมโดยใส่ “วรรณยุกต์เอก” ลงไปซึ่งต่อไปนี้จะได้ยิน “เสียง” ไม่ใช่ “ลม” แต่เพียงอย่างเดียว เสียงที่ได้ยินคือเสียง /z/ นั่นเอง ทดสอบโดยใช้ ฝ่ามือแตะบริเวณลูกกระเดือกจะรู้สึกถึงความก้องบริเวณนั้น เมื่อออกเสียง /z/ ได้แล้วให้ออกเสียง /z/ เปรียบเทียบกับ /s/ จนกระทั่งสองเสียงแตกต่างกัน นั่นคือเสียง /z/ มีความก้องที่ลูกกระเดือก เสียง /s/ ไม่มีก้องที่บริเวณดังกล่าวและมีลมออกมาแรง หลังจากนั้นจึงฝึกออกเสียง /z/ ในคำต่อไป

1.4.5 เสียง /h/ เสียงนี้เป็นเสียงไม่ก้องซึ่งไม่มีปัญหาสำหรับคนไทยเพราะการออกเสียงที่สะกดด้วยอักษร “ฮ” หรือ “ห” สำหรับในภาษาอังกฤษเสียง /h/ ไม่เปิดในตำแหน่งท้ายพยางค์ แต่จะเกิดในตำแหน่งต้นคำและระหว่างสระหรือกลางคำเท่านั้น อาจมีการสะกดด้วย “h” หรือ “wh”

1.5 เสียงเปิด /w/, /j/, /r/

1.5.1 เสียง /w/ เสียงนี้ออกเสียงที่คล้ายเสียงที่เขียนด้วยอักษร “ว” ในภาษาไทย จึงไม่มีปัญหาสำหรับคนไทยเสียง /w/ เกิดในเฉพาะตำแหน่งต้นพยางค์และตำแหน่งกลางคำหรือระหว่างสระเท่านั้น ไม่เกิดขึ้นตำแหน่งท้ายพยางค์

1.5.2 เสียง /j/ เสียงนี้ออกเสียงคล้ายเสียงที่เขียนด้วย “ย” ในภาษาไทยเกิดขึ้นในเฉพาะตำแหน่งต้นพยางค์เท่านั้น

1.5.3 เสียง /r/ เสียง /r/ ในภาษาอังกฤษแตกต่างไปจากการออกเสียงที่เขียนด้วย “ร” ในภาษาไทย กล่าวคือ ในการออกเสียง /r/ ในภาษาอังกฤษนั้น เริ่มด้วยการห่อปาก ในขณะที่ปากพับปลายลิ้นไปข้างหลังเตรียมพร้อมที่จะออกเสียง เมื่อจะออกเสียงให้สลับปลายลิ้นไปข้างหน้า โดยมีให้ปลายลิ้นกระทบส่วนใด ๆ ในปากเลย เสียงที่ได้ยินคือเสียง /r/ ในภาษาอังกฤษ ตำแหน่งต้นพยางค์ ลักษณะการออกเสียงเหมือนกับที่ได้กล่าวไว้แล้ว อาจสะกดด้วยอักษร “r” หรือ “wr” ก็ได้ ตำแหน่งท้ายพยางค์สำหรับเสียง /r/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์นั้น ผู้ที่พูดภาษาอังกฤษสำเนียงอังกฤษจะไม่ออกเสียง /r/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ ส่วนผู้ที่พูดสำเนียงอเมริกันหรือสำเนียงสกอตต์จะออกเสียง /r/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์

1.6 เสียงข้างลิ้น /l/

ตำแหน่งต้นพยางค์ /l/ ในตำแหน่งต้นพยางค์ที่เกิดเป็นพยัญชนะเดียวในตำแหน่งต้นพยางค์นั้นสามารถถอดโน้ตได้ว่าออกเสียงคล้าย “ล” ในภาษาไทย ตำแหน่งท้ายพยางค์การออกเสียง /l/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์ให้คล้ายคลึงกับลักษณะการออกเสียงของเจ้าของภาษาให้มากที่สุดคนนั้นค่อนข้างยากสำหรับคนไทย เนื่องจากไม่เหมือนเสียง “ล” ที่เดียว กล่าวคือในการออกเสียง /l/ ในตำแหน่งท้ายพยางค์นั้นต้องมีการ “เกร็ง” ที่ลิ้นส่วนหลังในขณะที่ปลายลิ้นแตะที่ปุ่มเหงือก การเกร็งที่บริเวณเหนือลูกกระเดือกหรือที่ลิ้นส่วนหลังนั้นสามารถใช้มือสัมผัส ซึ่งจะรู้สึก “แข็ง” ที่บริเวณดังกล่าว เมื่อกระทำได้ดังนี้แล้วจึงค่อยเปิดฐานกรณ์ของเสียง /l/ ออก การออกเสียง /l/ ในลักษณะนี้เรียกว่า เสียง /l/ แบบเกร็งลิ้นส่วนหลัง

2. การออกเสียงสระในภาษาอังกฤษ

สระในภาษาอังกฤษแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ สระเดี่ยวและสระผสม หรือพูดง่าย ๆ ว่า มีสระที่ออกเสียงเพียงเสียงเดียว กับสระที่ออกเสียงร่วมกัน การออกเสียงสระในภาษาอังกฤษไม่อาจพิจารณาจากตัวสะกดได้เสมอไป ทั้งนี้เพราะตัวสะกดหนึ่ง ๆ อาจออกเสียงได้แตกต่างกัน

เช่น ตัวสะกด “a” ในคำว่า “cat” ออกเสียงแตกต่างไปจากตัวสะกด “a” ในคำว่า “hate” ดังนั้น การจะฝึกรับออกเสียงสระจึงไม่อาจยึดตัวสะกดเป็นเกณฑ์ได้เสมอไป จำเป็นต้องอาศัยสัญลักษณ์สากลที่ใช้แสดงการออกเสียง เช่นเดียวกับเสียงพยัญชนะ สัญลักษณ์แสดงการออกเสียงที่ถือว่าเป็นสากลนั้นยึดแบบมาจากมาตรฐานของเดเนียล โจนส์ อดีตอาจารย์ทางภาษาศาสตร์และสัตวศาสตร์ของมหาวิทยาลัยลอนดอน สำหรับคนไทย ปัญหาในการออกเสียงสระภาษาอังกฤษมีค่อนข้างน้อย เมื่อเปรียบเทียบกับปัญหาการออกเสียงพยัญชนะ อย่างไรก็ตาม ปัญหาที่เกิดขึ้นอาจนำไปสู่ความยุ่งยากในการสื่อสารได้ เช่น ในคำว่า “hell” กับ “hail” การออกเสียงสระในคำแรกเป็นสระเดี่ยว เสียงสั้น ส่วนในคำที่สองเป็นสระประสมซึ่งเสียงยาวกว่า ถ้าผู้พูดใช้สระเดี่ยวเสียงสั้นสำหรับคำทั้งคู่ ปัญหาในการสื่อความจะเกิดขึ้น ดังนั้นจึงควรฝึกออกเสียงให้ถูกต้องเพื่อขจัดปัญหาเหล่านั้น การออกเสียงสระเดี่ยวในภาษาอังกฤษมี 12 เสียงกระทำได้ดังนี้

2.1 เสียง /i:/ เป็นเสียงยาวคล้ายเสียงสระ “อี” ในภาษาไทย อาจจะไม่เป็นปัญหาสำหรับคนไทยนัก ข้อสำคัญต้องให้เสียงยาว อย่าให้เสียงสั้น และเมื่อเสียง /i:/ เกิดขึ้นในพยางค์ที่มีพยัญชนะท้ายพยางค์ให้เปิดฐานกรณ์สำหรับเสียงพยัญชนะในตำแหน่งท้ายพยางค์ทุกครั้งไป

2.2 เสียง /i/ เป็นเสียงสั้นคล้ายกับเสียง “อิ” ในภาษาไทยแต่ความกว้างของปากมีมากกว่าหรือเหี่ยยดมุมปากน้อยกว่า ในขณะที่ออกเสียงนี้ไม่ต้องเกร็งกล้ามเนื้อที่ปาก ปัญหาของคนไทยที่มักจะเกิดขึ้นในการออกเสียง /i/ ก็คือมักจะออกเสียง สับสนปนกับ /i:/ ซึ่งทำให้เกิดปัญหาในการสื่อความหมาย ดังนั้นผู้เรียนควรจำคำที่คล้ายกัน แต่ออกเสียงต่างกันในระหว่าง /i:/ กับ /i/ ดังแสดงในตาราง 10

ตาราง 10 การออกเสียง /i/ ทั้งเสียงสั้นและยาว

ออกเสียงยาว /i:/	ออกเสียงสั้น /i/
lead /i:d/	lid /lid/
meat /mi:t/	mitt /mit/
neat /ni:t/	knit /nit/
deed /di:d/	did /did/
seat /si:t/	sit /sit/

2.3 เสียง /e/ เป็นเสียงสั้นคล้ายเสียง “เอะ” ในภาษาไทย แต่ในขณะออกเสียงนี้ไม่ต้องเกร็งกล้ามเนื้อที่ปาก และเพดานปากมากกว่าสระ “เอะ” ปัญหาที่มักจะเกิดขึ้นกับคนไทยก็คือ การเปล่งเสียงเป็นเสียงยาวคล้ายเสียงสระ “เอ” ในภาษาไทย ซึ่งอาจทำให้ผู้ฟังเกิดความสับสนได้ กล่าวคือในภาษาอังกฤษมีสระประสมอีกเสียงหนึ่ง คือ /ei/ เป็นสระเสียงยาวซึ่งเริ่มด้วยเสียง /e/ แล้วเลื่อนลิ้นสูงขึ้นไปที่เสียง /i/ ดังนั้นการออกเสียง /e/ ซึ่งเป็นเสียงสั้นในลักษณะเสียงยาว (คือเสียง “เอะ” ในภาษาไทย) จะทำให้ผู้ฟังสับสนฟังเป็นเสียง /ei/ ได้ เช่นถ้าพูดคำว่า “bet” ให้ยาวกว่าเดิม ผู้ฟังอาจจะฟังเป็น “bait” ซึ่งมีเสียงสระเป็นเสียง /ei/ ถึงแม้ว่าในความเป็นจริง เสียง “เอ” ในภาษาไทย จะแตกต่างจากเสียงสระ /ei/ บ้าง แต่ความสับสนในลักษณะดังกล่าวก็เกิดขึ้นได้

2.4 เสียง /æ/ เป็นเสียงสั้นออกเสียงคล้ายเสียงสระ “แ-” ในภาษาไทย แต่ออกเสียงให้สั้นกว่าเสียงสระ “แอ” และอ้าปากกว้างเล็กน้อยเสียงนี้อาจไม่ค่อยเป็นปัญหาสำหรับคนไทยมากนัก ส่วนใหญ่แล้วสะกดด้วยอักษร “a” แต่มีบางคำสะกดด้วย “ai”

2.5 เสียง /ɑ:/ เป็นเสียงยาวคล้ายเสียงสระ “อา” ในภาษาไทย แต่เสียง /ɑ:/ ในภาษาอังกฤษสำเนียงอังกฤษจะถอยลิ้นไปข้างหลังมากกว่าสระ “อา” ในภาษาไทย (คนไทยมักจะกล่าวกันว่าคนอังกฤษ”พูดลิ้นอยู่ในคอ”) คำบางคำออกเสียงสระ /ɑ:/ ในสำเนียงอังกฤษจะออกเสียงเป็น /æ/ ในสำเนียงอเมริกันของชนบางกลุ่ม เช่น past, pass, grass, glass เป็นต้น แต่คำบางคำออกเสียง /ɑ:/ ทั้งสองสำเนียง (แต่สำเนียงอเมริกันลิ้นไม่ถอยหลังมากเท่าสำเนียงอังกฤษ) เช่น part, hard, card, car, father เป็นต้น

2.6 เสียง /ɔ/ เป็นเสียงยาวคล้ายเสียงสระ “เออะ” ในภาษาไทย แต่ในสำเนียงอังกฤษปากห่อมากกว่าเล็กน้อย และถอยลิ้นไปข้างหลังมากกว่าสระ “เออะ” ในภาษาไทย โดยทั่วไปแล้วเสียงนี้ไม่เป็นปัญหาในการออกเสียงสำหรับคนไทย อย่างไรก็ตามอาจมีปัญหาก่อขึ้นบ้างในกรณี que ผู้พูดออกเสียงยาวไป ทำให้สับสนกับเสียง /ɔ/ ซึ่งเป็นเสียงยาวเช่น “cot” เสียงสั้น เมื่อออกเสียงให้ยาวกว่าเดิมฟังเป็น “caught” ดังนั้นผู้ฝึกจึงควรออกเสียงสั้นและยาวให้แตกต่างกันและมีความระมัดระวังเป็นพิเศษ

2.7 เสียง /ɔ:/ เป็นเสียงยาว คล้ายเสียงสระ “ออ” ในภาษาไทย แต่ห่อริมปากมากกว่า และถอยลิ้นไปข้างหลังมากกว่า ในการออกเสียงนี้จะไม่มีปัญหาในการสื่อความ ถ้าผู้ฝึกออกเสียงให้ยาวตลอดเวลา และให้ความแตกต่างกับเสียง /ɔ/ ซึ่งเป็นสระเสียงสั้น เช่น คำว่า “chock” เสียงสระคือ /ɔ/ สั้น ควรจะแตกต่าง (ในด้านความสั้นยาวของสระ) กับคำว่า “chalk” ซึ่งเสียงสระคือ /ɔ:/ ยาว

2.8 เสียง /ə/ เป็นเสียงสั้น คล้ายการออกเสียงสระ “เออะ” ในภาษาไทย แต่ไม่ต้องเกร็งลิ้น (ปล่อยลิ้นตามสบาย) ซึ่งถ้าออกเสียงตามลักษณะของภาษาอังกฤษแล้ว ลิ้นจะเลื่อนมา

ข้างหน้าเล็กน้อย อย่างไรก็ตามถึงแม้จะออกเสียง /ə/ ตามลักษณะ สระ “เออะ” ในภาษาไทย ความสับสนก็จะเกิดขึ้นน้อยถ้าผู้ฟังใช้เสียงนี้กับพยางค์ที่ไม่มีการเน้นหนักเท่านั้น เนื่องจากเสียง /ə/ จะเกิดกับพยางค์ที่ไม่มีการเน้นหนัก หรือไม่มี stress เสมอเช่น ในคำ “better” มีการเน้นหนักบนพยางค์ “bet” ส่วน “er” ใน “ter” ไม่เน้นจึงออกเสียงเป็นเสียง /ə/ ซึ่งถ้าผู้พูดคนไทยจะใช้สระ “เออะ” ในตำแหน่งนี้ก็จะไม่ผิดพลาดมากนัก ปัญหาที่เกิดขึ้นจะเป็นกรณีสับสนกับเสียง /ɔ:/ ซึ่งเป็นเสียงยาว เช่นในคำ “word” สระที่ใช้คือ /ɔ:/ ถ้าผู้พูดใช้สระเสียงสั้นคือ /ə/ ความสับสนอาจเกิดขึ้นบ้างดังนั้นผู้ฟังควรออกเสียง /ə/ (สั้น) และ /ɔ:/ (ยาว) ให้แตกต่างอย่างเห็นได้ชัด

2.9 เสียง /ə:/ เป็นเสียงยาว ออกเสียงคล้ายสระ “เออ” ในภาษาไทย ในด้านการออกเสียง ถ้าออกเสียงให้เป็นเสียงยาวจริงๆแล้ว มักจะไม่เกิดปัญหา ปัญหาสำหรับคนไทยที่เกิดขึ้นก็คือออกเสียงสั้น-ยาวได้ไม่แตกต่างกันอย่างชัดเจน ทำให้เกิดความสับสนระหว่างเสียง /ə/ และเสียง /ɔ:/ ได้

2.10 เสียง /ʌ/ เป็นเสียงสั้น ออกเสียงคล้ายเสียงสระ “อะ” ในภาษาไทย แต่ถ้าอ้าปากน้อยกว่าเล็กน้อย (นั่นคือลิ้นยกสูงกว่าเล็กน้อย) เสียงนี้มักไม่เป็นปัญหาสำหรับคนไทย ตราบใดที่ผู้ฟังออกเสียงให้เป็นเสียงสั้น ตัวสะกดสำหรับเสียง /ʌ/ อาจมีต่าง ๆ กัน เช่น

สะกดด้วย “u” ใน sum /sʌm/, cut /kʌt/

สะกดด้วย “o” ใน some /sʌm/, come /kʌm/

สะกดด้วย “ou” ใน country /kʌntri/, couple /kʌpl/

สะกดด้วย “oo” ใน blood /bʌld/, flood /fʌld/

2.11 เสียง /u/ เป็นเสียงสั้น ออกเสียงคล้ายเสียงสระ “อุ” ในภาษาไทย แต่ปากหอน้อยกว่า กล่าวคือไม่ต้องเกร็งปากและมุมปาก (ไม่ต้องดึงมุมปากเข้ามาเพียงแต่ยื่นปากเล็กน้อย) ปัญหาที่เกิดขึ้นกับการออกเสียงคนไทยอยู่ที่การออกเสียงสับสนระหว่างเสียงสั้นกับเสียงยาว ในคำที่สะกดคล้ายกัน เช่น

/u/ (เสียงสั้น)

/u:/ (เสียงยาว)

foot /fʊt/

food /fu:d/

full /fʊl/

fool /fu:l/

pull /pʊl/

pool /pu:l/

hood /hʊd/

hoot /hu:d/

2.12 เสียง /u:/ เป็นเสียงยาว คล้ายการออกเสียงสระ “อุ” ในภาษาไทย จึงอาจจะไม่ใช่ปัญหาในการออกเสียง อย่างไรก็ตาม ปัญหาในการสื่อความอาจเกิดขึ้นได้เมื่อผู้ใช้ออกเสียงสับสน

กับ /n/ ซึ่งเป็นเสียงสั้น ดังที่ได้ยกตัวอย่างไว้แล้ว ใน ข้อ 11 ผู้ฝึกออกเสียงจึงควรออกเสียงให้เป็นเสียงยาวไว้เสมอ

ศิริพันธ์ ศรีวันยงค์ (2548 : 29 - 30) ได้กล่าวถึงวิธีการสอนออกเสียงคำภาษาอังกฤษว่า นักเรียนที่จำคำภาษาอังกฤษมากพอ สามารถเรียนรู้คำภาษาอังกฤษใหม่ ๆ ได้โดยใช้วิธีการเปรียบเทียบคำใหม่นั้นมีส่วนใดที่มีความคล้ายคลึงกับภาษาอังกฤษที่อยู่ในความจำ เช่น ถ้านักเรียนรู้จักคำว่า Match และเก็บความจำแล้ว เมื่อนักเรียนพบคำว่า Patch ไปเปรียบเทียบกับคำว่า Match เพื่อพิจารณาว่าคำสองคำนี้มีส่วนใดที่เหมือนกันและช่วยกันออกเสียงคำใหม่นี้

จากวิธีการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่าเสียงในภาษาอังกฤษแตกต่างกับเสียงในภาษาไทย ซึ่งมีเสียงหลายเสียงที่จำเป็นต้องตระหนัก เอาใจใส่และฝึกฝนในการออกเสียงให้ถูกต้องชัดเจน เพื่อนักเรียนจะได้นำไปใช้เป็นพื้นฐานในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษต่อไป

การวัดและประเมินผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ

นักวิชาการได้กล่าวถึงการประเมินผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์ (2544 : 32) กล่าวว่า ในการวัดและประเมินผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ผู้สอนมีวิธีการต่าง ๆ ได้หลายวิธี ดังนี้

1. ใช้เทคนิคในห้องเรียน ผู้สอนปฏิบัติได้ด้วยการสังเกตการณ์การออกเสียงและการแสดงออกของนักเรียน การให้อ่านออกเสียงแต่ละครั้งจะมีนักเรียนจำนวนหนึ่งที่อ่านตกอ่านเพิ่ม อ่านช้า อ่านเร็ว หรือปฏิบัติตนไม่ถูกต้องเกี่ยวกับวงท่าทางในการอ่าน ผู้สอนจึงควรสังเกตและหาทางปรับปรุงข้อบกพร่องในการอ่าน

2. การใช้แบบทดสอบอย่างไม่เป็นทางการ ผู้สอนกำหนดข้อความตามจุดประสงค์ที่ต้องการจะวัดแล้วให้นักเรียนอ่าน ผู้สอนติดตามการอ่านเพื่อพิจารณาว่ามีข้อบกพร่องในส่วนใดบ้าง เช่น อ่านผิด อ่านช้า อ่านข้ามคำ อ่านตะกุกตะกัก

3. การใช้เครื่องมืออย่างเป็นทางการ เครื่องมือชนิดนี้มักเป็นแบบสังเกตที่ผู้สอนเป็นผู้ใช้รวบรวมข้อมูล อันจะนำไปปรับปรุงแก้ไขปัญหาคำอ่านออกเสียงได้ดีขึ้น

ผู้สอนควรเลือกใช้วิธีการประเมินการอ่านออกเสียงให้เหมาะสมกับบริบทสถานการณ์ จุดประสงค์ของการประเมิน ทั้งนี้ควรพัฒนาเจตคติ นิสสัย และทักษะการอ่านที่ดีให้กับผู้เรียน นอกจากนี้ยังต้องรับรู้เรื่องราวที่ฟังของผู้อื่น เป็นผู้ฟังที่ดีมีการสังเกตและมีส่วนร่วมในการฟังจากการอ่านของเพื่อน เพื่อผู้เรียนจะได้เป็นทั้งผู้ฟังและผู้อ่านที่ดี

อัจฉรา วงศ์โสธร (2544 : 20) ได้เสนอเกณฑ์ในการวัดและประเมินผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. การออกเสียงยังเข้าใจได้ยาก
2. มีที่ผิดสำคัญ ๆ บ่อย ใช้น้ำเสียงหนักเข้าใจยากต้องพูดซ้ำหลาย ๆ ครั้ง จึงเข้าใจ
3. ยังมีสำเนียงต่างชาติต้องฟังอย่างตั้งใจ การออกเสียงผิดทำให้เข้าใจผิดบ่อยมีข้อผิดพลาดทางคำศัพท์และไวยากรณ์
4. มีร่องรอยของสำเนียงต่างชาติ ออกเสียงผิดเป็นบางครั้ง แต่ไม่ได้ทำให้เข้าใจผิด
5. ออกเสียงผิดน้อยมาก แต่ยังไม่เหมือนเจ้าของภาษา
6. มีเสียงเหมือนเจ้าของภาษา ไม่มีร่องรอยของสำเนียงต่างชาติ

ระบบภาษาศาสตร์ (Linguistics, 2014 : 1 - 5) ได้กำหนดเกณฑ์การอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ออกเป็น 3 ระดับ ดังนี้

1. การออกเสียงพยางค์ขั้นต้น ให้คะแนน 2 ระดับ ดังนี้
คะแนนระดับที่ 1 หมายถึง ผู้เรียนสามารถอ่านออกเสียงพยางค์ขั้นต้นได้ถูกต้อง
คะแนนระดับที่ 0 หมายถึง ผู้เรียนไม่สามารถอ่านออกเสียงพยางค์ขั้นต้นได้ถูกต้อง
2. การออกเสียงสระ
คะแนนระดับที่ 1 หมายถึง ผู้เรียนสามารถอ่านออกเสียงสระได้ถูกต้อง
คะแนนระดับที่ 0 หมายถึง ผู้เรียนไม่สามารถอ่านออกเสียงสระได้ถูกต้อง
3. การออกเสียงตัวสะกด
คะแนนระดับที่ 1 หมายถึง ผู้เรียนสามารถอ่านออกเสียงตัวสะกดได้ถูกต้อง
คะแนนระดับที่ 0 หมายถึง ผู้เรียนไม่สามารถอ่านออกเสียงตัวสะกดได้ถูกต้อง

จากการวัดและประเมินผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษที่นักการศึกษากล่าวไว้ข้างต้นสรุปว่า ผู้วิจัยได้ปรับเนื้อหาและเกณฑ์การให้คะแนน เพื่อให้เหมาะสมกับแบบวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ และช่วงวัยของนักเรียน โดยวัดการเปล่งเสียงตามตัวอักษรที่ประกอบขึ้นเป็นคำ แล้วอ่านออกเสียง

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นผลจากความรู้ความสามารถของนักเรียนที่เกิดจากประสบการณ์ที่นักเรียนได้รับจากกระบวนการสอนของครู โดยประเมินจากการทดสอบหรือสังเกตพฤติกรรม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (Achievement) เป็นผลอันเกิดจากความสำเร็จที่นักเรียนได้รับจากการเรียนรู้ที่อาศัยความสามารถเฉพาะบุคคล นักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของคำว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

กัญญาพร แก้วรักษา (2552 : 39) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนการสอน เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ที่เกิดจากการฝึกอบรม หรือการจัดการเรียนรู้ ซึ่งการวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจะเป็นการตรวจสอบความสามารถของบุคคล ที่แสดงออกในลักษณะของพฤติกรรมต่างๆ ตามจุดมุ่งหมาย และลักษณะของรายวิชาที่ได้เรียนรู้ โดยอาจวัดด้านการปฏิบัติหรือวัดด้านเนื้อหา ก็ได้

วิบูลศรี กิ่งแก้ว (2552 : 35) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นความสามารถของบุคคลอันเกิดจากการเรียนรู้แล้วเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ซึ่งประสบการณ์การเรียนรู้เกิดจากการฝึกอบรมหรือจากการสอน การวัดผลสัมฤทธิ์จึงเป็นการตรวจสอบระดับความสามารถหรือความสัมฤทธิ์ของบุคคลว่าเรียนรู้เท่าไร มีความสามารถชนิดใด ซึ่งสามารถวัดได้ 2 แบบตามจุดหมายและลักษณะวิชาที่สอน ดังนี้

1. การวัดด้วยการปฏิบัติ เป็นการตรวจสอบระดับความสามารถในการปฏิบัติหรือทักษะของผู้เรียน โดยผู้เรียนได้แสดงความสามารถดังกล่าวในรูปการกระทำจริงให้ออกมาเป็นผลงาน
2. การวัดด้านเนื้อหา เป็นการตรวจสอบความสามารถเกี่ยวกับเนื้อหาวิชา ซึ่งเป็นประสบการณ์การเรียนรู้ของนักเรียน รวมถึงการตรวจสอบความสามารถในด้านต่างๆ สามารถวัดได้โดยใช้ข้อสอบผลสัมฤทธิ์

ลำยอง เครือดำ (2555 : 49) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนที่ได้จากการประเมินการเรียนรู้ทั้งทางด้านวิชาการ ด้านทักษะและความสามารถในการด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน เพื่อวัดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์การเรียนรู้ที่ครูจัดให้ก่อนและหลังเรียน

สุทธิดา แสหนหาญ (2556 : 57) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถในการเรียนรู้ที่วัดได้จากความรู้ ความสามารถทางทักษะของนักเรียน เป็นพฤติกรรมที่พึงประสงค์ด้านความรู้ ความจำ ความเข้าใจและการนำไปใช้

พรพิมล อ่อนอินทร์ (2559 : 61) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลที่เกิดจากกระบวนการเรียนการสอน การฝึกฝนหรือประสบการณ์ของผู้เรียนแต่ละบุคคลว่า มีความรู้ความสามารถและทักษะที่ได้รับจากการเรียนรู้ด้วยตนเองหรือการเรียนรู้ในชั้นเรียน ซึ่งสามารถวัด

เป็นคะแนนที่ผู้เรียนได้จากการประเมินผลการทำแบบวัดผลสัมฤทธิ์ ซึ่งเป็นแบบที่ให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้ในเนื้อหาที่ได้เรียนรู้ในการตอบเพื่อแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่ระบุไว้ ขอบเขตของเนื้อหาที่ผู้เรียนจะใช้จะต้องเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในขอบเขตและลำดับเนื้อหาของวิชาที่มีการบูรณาการไว้ในกิจกรรมการจัดการเรียนรู้

จากความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่นักวิชาการกล่าวไว้ข้างต้น สรุปได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คุณลักษณะ ความรู้ ความสามารถ การเปลี่ยนแปลงของบุคคลอันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน และประสบการณ์การเรียนรู้ในเนื้อหาสาระที่เรียนมาว่าเกิดการเรียนรู้เท่าใด มีความสามารถชนิดใด โดยสามารถวัดได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ในลักษณะต่าง ๆ เพื่อบอกถึงคุณภาพการศึกษา

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นักวิชาการกล่าวถึงแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ ดังนี้

อรนุช ศรีสะอาด และคณะ (2550 : 38) ให้ความหมายว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่วัดสมรรถภาพทางด้านสมองต่าง ๆ ของนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้อยู่แล้ว

สมนึก ภัททิยธนี (2556 : 73 - 97) ได้ให้ความหมายของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงแบบทดสอบที่วัดสมรรถภาพสมองด้านต่าง ๆ ที่นักเรียนได้รับการเรียนรู้ผ่านมาแล้ว แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนประเภทที่ครูสร้างมีหลายแบบแต่ที่นิยมใช้มี 6 แบบ ดังนี้

1. ข้อสอบแบบอัตนัยหรือความเรียง (Subjective or Essay Test) ลักษณะทั่วไปเป็นเฉพาะคำถามแล้วให้นักเรียนเขียนตอบอย่างเสรี เขียนบรรยายความรู้และข้อคิดเห็นของแต่ละคน
2. ข้อสอบแบบ กาถูก-ผิด (True-false Test) ลักษณะทั่วไปถือได้ว่า ข้อสอบแบบกาถูก - ผิด คือ ข้อสอบแบบเลือกตอบที่มี 2 ตัวเลือกแต่ตัวเลือกเป็นแบบคงที่และมีความหมายตรงกันข้าม เช่น ถูก-ผิด ใช่-ไม่ใช่ จริง-ไม่จริง เหมือนกัน-ต่างกัน เป็นต้น
3. ข้อสอบแบบเติมคำ (Completion Test) ลักษณะทั่วไปเป็นข้อสอบที่ประกอบด้วยประโยคหรือข้อความที่ยังไม่สมบูรณ์ แล้วให้ผู้ตอบเติมคำหรือประโยคหรือข้อความลงในช่องว่างที่เว้นไว้นั้น เพื่อให้มีใจความสมบูรณ์และถูกต้อง
4. ข้อสอบแบบตอบสั้น ๆ (Short Answer Test) ลักษณะทั่วไปของข้อสอบประเภทนี้คล้ายกับข้อสอบแบบเติมคำ แต่แตกต่างกันที่ข้อสอบแบบตอบสั้น ๆ เขียนประโยคคำถามที่สมบูรณ์ (ข้อสอบเติมคำ เป็นประโยคหรือข้อความที่ไม่สมบูรณ์) แล้วให้ผู้ตอบเป็นคนเขียน

คำตอบที่ต้องการจะสั้นและกะทัดรัด ได้ใจความสมบูรณ์ไม่ใช้บรรยายแบบข้อสอบอัตนัยหรือความเรียง

5. ข้อสอบแบบจับคู่ (Matching Test) ลักษณะทั่วไปเป็นข้อสอบเลือกตอบชนิดหนึ่ง โดยมีคำตอบหรือข้อความแยกออกจากกันเป็น 2 ชุด แล้วให้ผู้ตอบเลือกจับคู่ว่าแต่ละข้อความในชุดหนึ่ง (ตัวยืน) จะคู่กับคำหรือข้อความใดในอีกชุดหนึ่ง (ตัวเลือก) ซึ่งมีความสัมพันธ์อย่างใดอย่างหนึ่งตามที่ผู้ออกข้อสอบกำหนดไว้

6. ข้อสอบแบบเลือกตอบ (Multiple Choice Test) ลักษณะทั่วไป คำถามแบบเลือกตอบโดยทั่วไปจะประกอบด้วย 2 ตอน ตอนนำหรือคำถาม (Stem) กับตอนเลือก (Choice) ในตอนเลือกนี้จะประกอบด้วย ตัวเลือกที่เป็นคำตอบถูกและตัวเลือกที่เป็นคำตอบลวง ปกติจะมีคำถามที่กำหนดให้นักเรียนพิจารณาแล้วหาตัวเลือกที่ถูกต้องมากที่สุดเพียงตัวเลือกเดียวจากตัวเลือกอื่น ๆ และคำถามแบบเลือกตอบที่นิยมใช้ตัวเลือกที่ใกล้เคียงกัน คูณ ๆ จะเห็นว่าตัวเลือกถูกหมดแต่จริง ๆ มีน้ำหนักถูกมากน้อยต่างกัน ดังนั้นควรมีตัวเลือก 4 - 5 ตัว ข้อสอบแบบเลือกตอบนี้ ถ้าเขียนตัวเลือกเพียง 2 ตัว ก็กลายเป็นข้อสอบแบบกาถูก - ผิด และเพื่อป้องกันไม่ให้เดาได้ง่าย ๆ จึงควรมีตัวเลือกมาก ๆ ที่นิยมใช้หากเป็นข้อสอบ ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 - 2 ควรใช้ 3 ตัวเลือก ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 - 6 ควรใช้ 4 ตัวเลือก และตั้งแต่ ระดับชั้นมัธยมศึกษา ขึ้นไป ควรใช้ 5 ตัวเลือก

บุญชม ศรีสะอาด (2556 : 53) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ (Achievement Test) หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ความสามารถของบุคคลในด้านวิชาการ ซึ่งเป็นผลจากการเรียนรู้ในเนื้อหาสาระและตามจุดประสงค์ของวิชาหรือเนื้อหาที่สอน โดยทั่วไปจะวัดผลสัมฤทธิ์ในวิชาต่าง ๆ อาจจำแนกออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. แบบทดสอบอิงเกณฑ์ (Criterion Referenced Test) หมายถึง แบบทดสอบที่สร้างขึ้นตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม มีคะแนนจุดตัดหรือคะแนนเกณฑ์สำหรับใช้ตัดสินว่าผู้สอบมีความรู้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้หรือไม่ การวัดตรงตามจุดประสงค์เป็นหัวใจสำคัญของข้อสอบในแบบทดสอบประเภทนี้

2. แบบทดสอบอิงกลุ่ม (Norm-referenced Test) หมายถึง แบบทดสอบที่มุ่งสร้างเพื่อวัดให้ครอบคลุมหลักสูตร จึงสร้างตามตารางวิเคราะห์หลักสูตร ความสามารถในการจำแนก ผู้สอบตามความเก่งอ่อนได้ดีเป็นหัวใจสำคัญของข้อสอบประเภทนี้ การรายงานผลการสอบอาศัย คะแนนมาตรฐาน ซึ่งเป็นคะแนนที่สามารถให้ความหมายแสดงถึงสถานภาพความสามารถของบุคคลนั้นเมื่อเปรียบเทียบกับบุคคลอื่น ๆ ที่ใช้เป็นกลุ่มเปรียบเทียบ โดยทั่วไปจะวัดผลสัมฤทธิ์ในวิชาต่าง ๆ ที่เรียนตามโรงเรียน วิทยาลัย มหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาต่าง ๆ และให้หลักการเกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบชนิดเลือกตอบไว้ดังนี้ (อรนุช ศรีสะอาด. 2547 : 59 - 60)

1. ควรถามในเรื่องที่มีคุณค่าต่อการวัด
2. เขียนตอนนำหรือตอนถามให้อยู่ในรูปของคำถาม
3. ตัวคำถามมีความหมายแจ่มชัด
4. คำตอบที่ถูกต้องเป็นคำตอบที่ถูกต้องตามหลักวิชาการ
5. คำตอบที่ถูกต้องกับคำตอบที่ผิดไม่แตกต่างกันเด่นชัดจนเกินไป
6. แต่ละข้อจะต้องมีคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงคำตอบเดียว
7. ตัวคำตอบที่ถูกต้องจะต้องไม่มีลักษณะรูปแบบแตกต่าง ๆ จากตัวลวงอื่น ๆ อย่างเห็นได้ชัด
8. ตัวลวงควรเป็นคำถามที่มีคุณค่าสำหรับเป็นตัวลวง
9. อย่าให้ตัวเลือกก้ำก่ายกัน
10. การใช้ตัวเลือกปลายเปิดควรใช้ให้เหมาะสม
11. ควรเรียงลำดับตัวเลข หรือข้อความในตัวเลือกต่าง ๆ
12. ไม่ควรใช้คำฟุ่มเฟือย
13. ควรมีตัวเลือก 3, 4 หรือ 5 ตัว ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระดับของผู้สอบ
14. ถ้าจำเป็นต้องใช้คำถามแบบปฏิเสธ ควรขีดเส้นใต้หรือพิมพ์ตัวเอนหรือพิมพ์ด้วยตัวหนัก ๆ ตรงคำปฏิเสธนั้น
15. ควรออกให้เป็นรูปภาพให้มาก
16. ไม่ควรให้ตัวเลือกใดตัวเลือกหนึ่งมีโอกาสถูกบ่อยจนเกินไป
17. ในการพิมพ์ข้อสอบควรแยกตอนถามกับตอนเลือกออกจากกันให้ชัดเจน
18. ควรถามในหลักวิชานั้นจริง

สรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง แบบทดสอบที่ใช้วัดสมรรถภาพทางสมอง อันเป็นผลมาจากการเรียนรู้ทางวิชาการ ที่นักเรียนได้เรียนรู้มาแล้วว่าบรรลุผลสำเร็จตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้เพียงใด ซึ่งแบบทดสอบที่ใช้ในปัจจุบันมีมากมายหลายชนิด แต่ละชนิดก็มีจุดมุ่งหมายในการทดสอบที่แตกต่างกัน ดังนั้นในการนำแบบทดสอบไปใช้ ต้องระมัดระวังว่าเลือกใช้แบบทดสอบได้ถูกต้องเหมาะสมกับสิ่งที่เราต้องการหรือไม่ การจำแนกประเภทของแบบทดสอบจึงช่วยให้สามารถเข้าใจและเลือกใช้แบบทดสอบได้ถูกต้องยิ่งขึ้น

ขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

นักวิชาการกล่าวถึงขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ ดังนี้

อรนุช ศรีสะอาด และคณะ (2550 : 38 - 39) ได้เสนอถึงขั้นตอนการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ดังนี้

1. กำหนดจุดมุ่งหมายของการสอบให้ชัดเจนว่าจะสอบใคร อยู่ระดับชั้นใด เพื่ออะไร
2. วิเคราะห์หลักสูตรและทำตารางวิเคราะห์หลักสูตร
3. กำหนดชนิดของแบบทดสอบและศึกษาวิธีเขียน
4. เขียนข้อสอบตามชนิดของแบบทดสอบ โดยให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายและตารางวิเคราะห์หลักสูตร

5. ตรวจสอบข้อสอบ โดยพิจารณาถึงความถูกต้องตามหลักวิชา มุ่งวัดเนื้อหาและพฤติกรรมตามตารางวิเคราะห์หลักสูตรหรือไม่ ภาษาที่ใช้ชัดเจนถูกต้องเหมาะสมหรือไม่ ซึ่งอาจตรวจสอบข้อสอบโดยผู้ออกข้อสอบเอง กรณีนี้ผู้ออกข้อสอบควรจะได้พักสมองระยะหนึ่งเพื่อไม่ให้หมกมุ่นหรือให้มีจิตใจและสมองปลอดโปร่งและการตรวจสอบข้อสอบอีกกรณีหนึ่งคือ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบแก้ไข

6. ทดลองใช้และวิเคราะห์ข้อสอบ เพื่อพัฒนาข้อสอบให้มีคุณภาพ
7. พิมพ์แบบทดสอบ ควรเรียงข้อสอบจากง่ายไปหายากหรือเรียงตามเนื้อหาก็ได้

บุญชม ศรีสะอาด (2556 : 59 - 66) ได้กล่าวถึง การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นตอนที่ 1 วิเคราะห์จุดประสงค์เนื้อหาวิชา และทำตารางกำหนดลักษณะข้อสอบ ขั้นตอนแรกสุด จะต้องทำการวิเคราะห์ว่าเนื้อหาหรือหัวข้อที่จะสร้างวัดข้อสอบนั้น มีจุดประสงค์ของการสอน หรือจุดประสงค์การเรียนรู้อะไรบ้าง ทำการวิเคราะห์เนื้อหาวิชาว่ามีโครงสร้างอย่างไร จัดเขียนหัวข้อใหญ่ หัวข้อย่อยทุกหัวข้อ พิจารณาความเกี่ยวข้องความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาเหล่านั้น จากนั้นก็จัดทำตารางกำหนดลักษณะข้อสอบ หรือที่เรียกว่าตารางวิเคราะห์หลักสูตร ตารางนี้มี 2 มิติ คือด้านเนื้อหา กับด้านสมรรถภาพที่ต้องการวัด และพิจารณาว่าจะออกข้อสอบทั้งหมดกี่ข้อ เขียนจำนวนข้อลงใน ช่องรวมช่องสุดท้าย จากนั้นพิจารณาว่าหัวข้อเรื่องใดสำคัญมากน้อย เขียนลำดับความสำคัญลงไป แล้วกำหนดจำนวนข้อที่จะวัดในแต่ละช่องขึ้นอยู่กับเรื่องนั้นต้องการให้เกิดสมรรถภาพเรื่องใดมากน้อยกว่ากัน

ขั้นตอนที่ 2 กำหนดรูปแบบของข้อคำถามและศึกษาวิธีเขียนข้อสอบ ทำการพิจารณาและตัดสินใจว่าจะใช้ข้อคำถามรูปแบบใด ศึกษาวิธีเขียนข้อสอบ หลักการเขียนข้อคำถาม ศึกษาวิธีเขียน

ข้อสอบ สมรรถภาพต่าง ๆ ศึกษาเทคโนโลยีในการเขียนข้อสอบเพื่อนำมาใช้เป็นหลักในการเขียนข้อสอบ

ขั้นตอนที่ 3 เขียนข้อสอบ ลงมือเขียนข้อสอบ ใช้ตารางกำหนดลักษณะของข้อสอบที่จัดทำไว้ในขั้นที่ 1 เป็นกรอบซึ่งทำให้สามารถออกข้อสอบวัดได้ครอบคลุมทุกหัวข้อเนื้อหาและทุกสมรรถภาพ

ขั้นตอนที่ 4 ตรวจสอบข้อสอบ นำข้อสอบที่ได้เขียนไว้ในขั้นที่ 3 มาพิจารณาทบทวนอีกครั้งหนึ่ง โดยพิจารณาถึงความถูกต้องตามหลักวิชา พิจารณาว่าแต่ละข้อวัดในเนื้อหาและสมรรถภาพตามตารางกำหนดลักษณะข้อสอบหรือไม่ ภาษาที่ใช้เขียนมีความเข้าใจง่ายเหมาะสมดีแล้วหรือไม่ ตัวถูกตัวลวงเหมาะสมเข้าหลักเกณฑ์หรือไม่ หลังการพิจารณาทบทวนเองแล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญวัดผลและด้านเนื้อหาสาระ พิจารณาข้อบกพร่อง และนำเอาข้อวิจารณ์เหล่านั้นมาพิจารณาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

ขั้นตอนที่ 5 พิมพ์แบบทดสอบฉบับทดลอง นำข้อสอบทั้งหมดมาพิมพ์เป็นแบบทดสอบ โดยจัดพิมพ์คำชี้แจงหรือคำอธิบายวิธีทำแบบทดสอบไว้ที่ปกของแบบทดสอบอย่างละเอียดและชัดเจน การจัดพิมพ์วางรูปแบบให้เหมาะสม

ขั้นตอนที่ 6 ทดลองใช้วิเคราะห์คุณภาพ และปรับปรุง นำแบบทดสอบไปทดลองกับกลุ่มที่คล้ายกับกลุ่มตัวอย่างที่จะสอบจริง ซึ่งได้เรียนในวิชาหรือเนื้อหาที่จะสอบ แล้วนำผลการสอบมาตรวจให้ คะแนน ทำการวิเคราะห์หาค่าอำนาจจำแนก ค่าความยากของข้อสอบแต่ละข้อ โดยใช้วิธีการ วิเคราะห์คุณภาพคัดเลือกเอาข้อที่มีคุณภาพเข้าเกณฑ์ตามจำนวนที่ต้องการ ถ้าข้อเข้าเกณฑ์จำนวนมากกว่าที่ต้องการ ก็ตัดข้อที่มีเนื้อหามากกว่าที่ต้องการ ซึ่งเป็นข้อที่มีอำนาจจำแนกต่ำสุดออกตามลำดับ นำเอาผลการสอบที่คิดเฉพาะข้อสอบที่เข้าเกณฑ์เหล่านั้น มาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่น

ขั้นตอนที่ 7 พิมพ์แบบทดสอบฉบับจริง นำข้อสอบที่มีอำนาจจำแนก และระดับความยากที่เข้าเกณฑ์ตามจำนวนที่ต้องการในขั้นที่ 6 มาพิมพ์เป็นแบบทดสอบที่จะใช้จริง ซึ่งจะต้องมีคำชี้แจงวิธีทำด้วย และในการพิมพ์นอกจากใช้รูปแบบที่เหมาะสมแล้วควรคำนึงถึงความประณีตถูกต้องซึ่งจะต้องตรวจทานให้ดี

จากการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีควรเริ่มต้นด้วยการวิเคราะห์หลักสูตร กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาวิชา กำหนดชนิดของข้อสอบและศึกษาวิธีการสร้าง ต้องวัดผลได้ถูกต้องตรงกับจุดมุ่งหมาย มีความคงที่ในการวัด ใช้คำถามที่ชัดเจนครอบคลุมพฤติกรรม การเรียนรู้สามารถแยกความสามารถของนักเรียนได้และมีความยากง่ายพอเหมาะ เขียนข้อสอบตรวจทาน และทดลองใช้แล้วจึงนำไปใช้จริง

ลักษณะของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดี

นักวิชาการกล่าวถึงลักษณะของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีไว้ ดังนี้

สมนึก ภัททิยธนี (2556 : 67 - 71) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยเฉพาะแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นนับเป็นเครื่องมือวัดผลที่มีคุณค่าและสำคัญที่สุด แต่ทั้งนี้ แบบทดสอบที่จะนำไปใช้ต้องมีคุณภาพ นั่นคือแบบทดสอบต้องมีลักษณะที่สำคัญ ดังนี้

1. ความเที่ยงตรง (Validity) หมายถึง คุณภาพของแบบทดสอบที่สามารถวัดได้ ตรงกับจุดมุ่งหมายที่ต้องการหรือวัดในสิ่งที่ต้องการวัดได้อย่างถูกต้องแม่นยำ
2. ความเชื่อมั่น (Reliability) หมายถึง ลักษณะของแบบทดสอบทั้งฉบับที่สามารถวัดได้ คงที่คงวา ไม่เปลี่ยนแปลงไม่ว่าจะทำการสอบใหม่กี่ครั้งก็ตาม
3. ความยุติธรรม (Fair) หมายถึง ลักษณะของแบบทดสอบที่ไม่เปิดโอกาสให้มีการได้เปรียบ เสียเปรียบในกลุ่มผู้เข้าสอบด้วยกัน ไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนทำข้อสอบโดยการเดาไม่ให้นักเรียนที่ขี้เกียจหรือไม่สนใจในการเรียนทำข้อสอบได้ดี ผู้ที่ทำข้อสอบได้ควรจะเป็นนักเรียนที่เรียนเก่งและขยันเท่านั้น
4. ความลึกของคำถาม (Searching) หมายถึง ข้อสอบแต่ละข้อนั้นจะไม่ถามอย่างผิวเผินหรือถามประเภทความรู้ความจำ แต่ต้องถามให้นักเรียนนำความรู้ความเข้าใจไปคิดค้นแปลงแก้ปัญหาแล้วจึงตอบได้
5. ความขั้วยุ (Exemplary) หมายถึง แบบทดสอบที่นักเรียนทำด้วยความสนุก เพลิดเพลินไม่ควรใช้คำถามซ้ำซาก ซึ่งน่าเบื่อหน่ายวิธีการที่จะทำให้แบบทดสอบมีความขั้วยุ อยากรอดก็โดยเรียงจากข้อง่ายไปหาข้อยาก ใช้ข้อสอบรูปภาพบ้าง ถามข้อละปัญหาบ้าง รูปแบบของข้อสอบน่าสนใจ ถ้าเป็นข้อสอบอัตนัยก็ให้บรรยายมีความพอเหมาะและไม่ถามหลายประเด็นในข้อเดียวกัน
6. ความจำเพาะเจาะจง (Definition) หมายถึง ข้อสอบที่มีแนวทางหรือทิศทางการถามการตอบชัดเจนไม่คลุมเครือ ไม่แฝงกลเม็ดให้นักเรียนง
7. ความเป็นปรนัย (Objective) หมายถึง ข้อสอบที่มีลักษณะ 3 ประการ คือ
 - 7.1 ตั้งคำถามให้ชัดเจนทำให้ผู้เข้าสอบทุกคนเข้าใจความหมายตรงกัน
 - 7.2 ตรวจให้คะแนนได้ตรงกัน แม้ว่าจะตรวจหลายครั้งหรือหลายคนก็ตาม
 - 7.3 แปลความหมายของคะแนนได้เหมือนกัน
8. ประสิทธิภาพ (Efficiency) หมายถึง แบบทดสอบที่มีจำนวนข้อมากพอประมาณใช้เวลาสอบพอเหมาะ ประหยัดค่าใช้จ่าย จัดทำแบบทดสอบด้วยความประณีต ตรวจให้คะแนนได้รวดเร็ว รวมถึงสถานการณ์ในการสอบที่ดี ได้แก่ สภาพห้องสอบเรียบร้อยไม่มีสิ่งรบกวนผู้เข้าสอบ กรรมการคุมสอบรัดกุม เป็นต้น

9. อำนาจจำแนก (Discrimination) หมายถึง ความสามารถของข้อสอบในการจำแนกผู้เข้าสอบที่มีคุณลักษณะหรือความสามารถแตกต่างกันออกจากกันได้ ข้อสอบที่ดีต้องมีอำนาจจำแนกสูงตามทฤษฎีการวัดผลแบบอิงกลุ่ม อำนาจจำแนกของข้อสอบ หมายถึง ความสามารถของข้อสอบที่สามารถจำแนกผู้เข้าสอบออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มเก่งกับกลุ่มอ่อน ถ้าข้อสอบมีอำนาจจำแนกสูง แสดงว่ากลุ่มเก่งทำข้อสอบข้อนั้นถูก แต่กลุ่มอ่อนทำไม่ถูก ส่วนทฤษฎีการวัดผลแบบอิงเกณฑ์หมายถึง ความสามารถของข้อสอบนั้นในการจำแนกผู้สอบออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มรอบรู้กับกลุ่มไม่รอบรู้ ถ้าข้อสอบมีอำนาจจำแนกสูง แสดงว่าคนกลุ่มรอบรู้ทำข้อสอบนั้นถูก แต่คนกลุ่มไม่รอบรู้ทำไม่ถูก

10. ความยาก (Difficulty) หมายถึง จำนวนคนตอบข้อสอบได้ถูกมากน้อยเพียงใดหรืออัตราส่วนของจำนวนคนตอบถูกกับจำนวนคนทั้งหมดที่เข้าสอบตามทฤษฎีการวัดผลแบบอิงกลุ่ม ข้อสอบที่ดีคือข้อสอบที่ไม่ยากหรือง่ายเกินไป เรียกว่ามีความยากพอเหมาะ สามารถจำแนกผู้เข้าสอบได้ว่าใครเก่งใครอ่อน ส่วนทฤษฎีการวัดผลแบบอิงเกณฑ์ถือว่าข้อสอบที่ดีคือ สามารถวัดว่า ผู้เรียนได้บรรลุจุดประสงค์หรือไม่ การที่ทุกคนทำข้อสอบได้ถูกแสดงว่าเขาบรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

จากลักษณะของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีสรุปได้ว่า ลักษณะของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีนั้น มีดังนี้ คือคุณภาพของแบบทดสอบที่สามารถวัดได้ตรงกับจุดมุ่งหมายที่ต้องการหรือวัดในสิ่งที่ต้องการวัดได้อย่างถูกต้องแม่นยำและมีลักษณะที่ไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนทำข้อสอบโดยการเดา เป็นแบบทดสอบที่นักเรียนทำด้วยความสนุกเพลิดเพลิน ไม่ควรใช้คำถามซ้ำซากและเป็นข้อสอบที่มีแนวทางหรือทิศทางคำถามการตอบชัดเจน ไม่คลุมเครือ เป็นข้อสอบที่ไม่ยากหรือง่ายเกินไป

แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับเจตคติ

เจตคติเป็นสภาพการแสดงออกของจิตใจในการตอบสนองต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง โดยประกอบด้วยความรู้สึก ความคิด และพฤติกรรม ซึ่งประเมินได้จากแบบวัดเจตคติ โดยมีรายละเอียดดังนี้

ความหมายของเจตคติ

นักวิชาการและนักจิตวิทยากล่าวถึงความหมายของเจตคติไว้ ดังนี้

กู๊ด (Good, 1973 : 48) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง ความพร้อมที่จะแสดงออกในลักษณะใดลักษณะหนึ่งซึ่งอาจเป็นการสนับสนุน หรือคัดค้านสถานการณ์บางอย่าง บุคคลหรือสิ่งใด ๆ เช่น รักเกลียด หรือกลัว หรือไม่พอใจมากน้อยเพียงใดต่อสิ่งนั้น ๆ

ฮอร์นบี้ (Hornby, 2000 : 50) ให้ความหมายของ เจตคติ ว่าหมายถึง ท่าทีหรือความโน้มเอียงของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งประกอบด้วยความรู้สึก (Feeling) ความคิด (Thinking) และพฤติกรรม (Behaving) การแสดงออกของเจตคติโดยอาศัยพฤติกรรม แบ่งออกเป็น 2 ลักษณะคือ การแสดงออก ในลักษณะที่เห็นด้วย พึงพอใจ หรือชอบ กับไม่เห็นด้วยไม่พึงพอใจ ไม่ชอบ

กมลทิพย์ แก้วนกสิการณ์ (2551 : 48) กล่าวว่า เจตคติ หมายถึง การแสดงออกทางความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ บุคคลและสถานการณ์ซึ่งแสดงออกได้ 2 ลักษณะ คือ ชอบหรือไม่ชอบขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมหรือประสบการณ์ของบุคคล

พิชิต ฤทธิ์จรูญ (2551 : 223) กล่าวว่า เจตคติเป็นความรู้สึก ความเชื่อ ความศรัทธาของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งเป็นผลมาจากการเรียนรู้ และประสบการณ์ที่ช่วยกระตุ้น จูงใจให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่อสิ่งต่าง ๆ ไปในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง เช่น การสนับสนุนหรือต่อต้าน ชอบหรือไม่ชอบ เห็นด้วยหรือไม่เห็นด้วย เป็นต้น

ราชบัณฑิตยสถาน (2555 : 40) ได้กล่าวว่า เจตคติเป็นความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งโน้มเอียงไปทางบวกหรือลบ ซึ่งเกิดจากองค์ประกอบทางอารมณ์หรือจิตใจ เช่น ความรัก ความเกลียด และองค์ประกอบทางด้านความรู้ ความคิดเห็น เจตคติที่เกิดขึ้นมักส่งผลต่อพฤติกรรมของบุคคล

มนตรี วงษ์สะพาน (2556 : 89) กล่าวว่า เจตคติ เป็นความรู้สึกโน้มเอียงทางจิตใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ความโน้มเอียงดังกล่าวเป็นไปในทิศทางที่พึงปรารถนา (ชอบ พึงพอใจ) หรือไม่พึงปรารถนา (เกลียด ไม่พอใจ ฯลฯ)

จากความหมายของเจตคติดังกล่าวได้ว่า เจตคติ หมายถึง การแสดงออกทางความรู้สึก ความคิดเห็นของบุคคลต่อสิ่งต่าง ๆ รอบตัว ซึ่งแสดงออกได้สองลักษณะคือ ด้านบวก เช่น พึงพอใจ ชอบ และด้านลบ เช่น ไม่ชอบ ไม่พึงพอใจ โดยมีประสบการณ์ของบุคคลเป็นตัวกำหนดทิศทางของปฏิกิริยาในการแสดงออก กล่าวคือถ้าบุคคลมีทัศนคติบวกต่อสิ่งใด ก็จะมีพฤติกรรมที่จะเผชิญกับสิ่งนั้น ถ้ามีทัศนคติลบก็จะหลีกเลี่ยง เจตคติสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามเงื่อนไข หรือสถานการณ์

องค์ประกอบของเจตคติ

นักวิชาการและนักจิตวิทยากล่าวถึงองค์ประกอบของเจตคติไว้ ดังนี้

แสงเดือน ทวีสิน (2545 : 159 - 160) กล่าวถึงองค์ประกอบของเจตคติไว้ 3 ด้าน ดังนี้

1. องค์ประกอบทางด้านปัญญา (Cognitive Component) คำว่า ปัญญา ในที่นี้หมายถึง ข้อมูลอันเกี่ยวข้องกับความคิด ความเข้าใจซึ่งจะมีส่วนเป็นตัวกำหนดเจตคติของแต่ละบุคคลด้วย เช่น การที่บุคคลหนึ่งชอบอาชีพวิศวกรมากกว่าอาชีพครู ก็เพราะบุคคลนั้นรู้ว่า เงินเดือนของอาชีพวิศวกรสูงกว่าเงินเดือนของครู ดังนั้นองค์ประกอบทางด้านปัญญาจึงเป็นพื้นฐานส่วนหนึ่งในการกำหนดเจตคติของบุคคล

2. องค์ประกอบทางด้านความรู้สึก (Affective Component) องค์ประกอบด้านความรู้สึกมักจะคล้อยตามองค์ประกอบด้านสติปัญญา คือ คนเรามักจะชอบตามข้อมูลที่เรารู้ แต่อย่างไรก็ตามบางครั้งข้อมูลที่เราใช้อาจไม่สามารถมีอิทธิพลเหนือความรู้สึกได้ เช่น แม้จะรู้ว่าอาชีพวิศวกรมีเงินเดือนสูงกว่าอาชีพครู แต่ก็รู้สึกว่าการเป็นครูมีเกียรติกว่า ดังนั้นจึงชอบอาชีพครูมากกว่า

3. องค์ประกอบทางด้านการปฏิบัติ (Behavioral Component) องค์ประกอบทางด้านนี้เป็นองค์ประกอบที่สำคัญ เพราะเป็นตัวแสดงออกถึงเจตคติอย่างแท้จริง โดยดูจากการเลือกปฏิบัติของบุคคลนั้น

ปรีชาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2553 : 247 - 248) อธิบายว่า โดยทั่วไปเจตคติ ประกอบด้วย องค์ประกอบ 3 ประการ คือ

1. องค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจ (Cognitive Component) เป็นองค์ประกอบด้านความรู้ความเข้าใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งเร้านั้น ๆ เพื่อเป็นเหตุผลที่สรุปความและรวมเป็นความเชื่อหรือช่วยในการประเมินสิ่งเร้านั้น ๆ

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ (Affective Component) เป็นองค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ของบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับสิ่งเร้า ต่างเป็นผลต่อเนื่องมาจากการที่บุคคลประเมินสิ่งเร้านั้นแล้วว่า พอใจหรือไม่พอใจ ต้องการหรือไม่ต้องการ ดีหรือไม่ดี

องค์ประกอบทั้งสองด้านนี้มีความสัมพันธ์กัน เจตคติบางอย่างจะประกอบด้วย ความรู้ความเข้าใจมาก แต่ประกอบด้วยองค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์น้อย แต่เจตคติบางอย่างก็มีลักษณะตรงกันข้าม เช่น เจตคติที่มีต่อการเรียนภาษาอังกฤษจะมีองค์ประกอบ ด้านความรู้ความเข้าใจ แต่มีองค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ต่ำ ส่วนเจตคติทางนิยม แฟชั่นเสื้อผ้า จะมีองค์ประกอบด้านความรู้สึกหรืออารมณ์สูง แต่องค์ประกอบด้านความรู้ ความเข้าใจต่ำ ด้วยเหตุนี้จึงอยู่ที่ครูจะเน้นองค์ประกอบด้านใดเป็นสำคัญและเหมาะสมกับธรรมชาติของการเรียนรู้นั้น

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) เป็นองค์ประกอบทางด้านความพร้อมหรือความโน้มเอียงที่บุคคลจะประพฤติปฏิบัติ หรือตอบสนองต่อสิ่งเร้า ในทิศทางที่จะสนับสนุนหรือคัดค้าน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเชื่อหรือความรู้สึกของบุคคลที่ได้จาก การประเมินพฤติกรรมที่คิดจะแสดงออกมา จะสอดคล้องกับความรู้สึกที่มีอยู่ เช่น ผู้ที่มีต่อเจตคติ ต่อการเรียนดี ก็จะมานะพยายามที่จะเรียนให้ดีและเรียนต่อในระดับสูงขึ้นไป

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2553 : 108 - 109) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของเจตคติไว้ว่า เจตคติมี 3 องค์ประกอบ ดังนี้

1. องค์ประกอบด้านสติปัญญา (Cognitive Component) หมายถึง องค์ประกอบด้านความเชื่อ ความรู้ ความคิด และความคิดเห็นของบุคคลที่มีต่อเป้าหมายของเจตคติ

2. องค์ประกอบด้านอารมณ์ความรู้สึก (Affective Component) หมายถึง ความรู้สึกชอบ ไม่ชอบ หรือทำที่ที่ดี ไม่ดี ที่บุคคลมีต่อเป้าหมายของเจตคติ

3. องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (Behavioral Component) หมายถึง ความพร้อม หรือ แนวโน้มที่บุคคลจะปฏิบัติต่อเป้าหมายของเจตคติ

มนตรี วงษ์สะพาน (2556 : 92) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของเจตคติไว้ว่า องค์ประกอบของเจตคติมี 3 องค์ประกอบ ได้แก่

1. องค์ประกอบด้านความรู้ (Cognitive Component) เป็นองค์ประกอบ ด้านความรู้ ความเข้าใจของบุคคลต่อสิ่งเร้านั้น ๆ เพื่อเป็นเหตุผลในการสรุปรวมเป็นความเชื่อ หรือช่วยในการประเมินสิ่งเร้านั้น

2. องค์ประกอบด้านความรู้สึก (Affective Component) เป็นองค์ประกอบ ด้านความรู้สึก หรืออารมณ์ของบุคคลที่มีความสัมพันธ์กับสิ่งเร้า อันเป็นผลเนื่องมาจากการที่บุคคลได้ประเมินสิ่งเร้านั้นว่า พอใจ-ไม่พอใจ ต้องการ-ไม่ต้องการ

3. องค์ประกอบด้านการกระทำ (Action Tendency Component) เป็นองค์ประกอบด้าน ความพร้อมหรือความ โน้มเอียงที่บุคคลจะประพฤติปฏิบัติ หรือตอบสนองต่อสิ่งเร้านั้น ๆ ในทิศทางใดทิศทางหนึ่ง เช่น สนับสนุน หรือคัดค้าน การตอบสนองจะเป็นไปในทิศทางใด ขึ้นอยู่กับความเชื่อหรือความรู้สึกของบุคคล

จากองค์ประกอบของเจตคติสรุปได้ว่า องค์ประกอบของเจตคติทั้งหมดมีความเกี่ยวพันกัน เพราะการแสดงออกทางด้านท่าทางหรืออารมณ์ ย่อมทำให้เกิดความรู้สึกที่แตกต่างกัน ในทางกลับกันความรู้สึกนึกคิดจะส่งผลถึงองค์ประกอบด้านท่าทางและอารมณ์ ดังนั้นในการเรียนการสอน ผู้สอนจึงควรคำนึงถึงองค์ประกอบทั้ง 3 ด้าน คือ 1) ด้านที่เกี่ยวกับอารมณ์และความรู้สึก 2) ด้านที่เกี่ยวกับความนึกคิด 3) ด้านที่เกี่ยวกับพฤติกรรม เพื่อช่วยเสริมสร้างเจตคติที่ดีให้นักเรียน

ลักษณะของเจตคติ

นักวิชาการและนักจิตวิทยากล่าวถึงลักษณะของเจตคติไว้ ดังนี้

สุรางค์ โค้วตระกูล (2541 : 246 - 247) ได้อธิบายถึงลักษณะของเจตคติ ได้แก่

1. เจตคติ เป็นสิ่งที่เรียนรู้ เป็นแรงจูงใจที่จะทำให้บุคคลกล้าเผชิญ หรือหลีกเลี่ยงสิ่งเร้านั้น เจตคติจึงมีทั้งทางบวกและทางลบ

2. เจตคติดี้องค์ประกอบ คือเชิงความรู้สึก เชิงการรู้คิด และเชิงพฤติกรรม

3. เจตคติเปลี่ยนแปลงได้ ตามสังคมที่บุคคลนั้นเป็นสมาชิก

4. สังคมประภคิต มีความสำคัญต่อการพัฒนาเจตคติของเด็กโดยเฉพาะเจตคติต่ออุดมคติ

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2553 : 249) เสนอลักษณะของเจตคติ ไว้ดังนี้

1. เจตคติเกิดจากประสบการณ์ สิ่งเร้าต่าง ๆ รอบตัวเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดเจตคติ แม้ว่า มีประสบการณ์ที่เหมือนกัน ก็จะมีเจตคติที่แตกต่างกันไปด้วยหลายสาเหตุ เช่น สติปัญญา อายุ เป็นต้น
2. เจตคติเป็นการเตรียมความพร้อมในการตอบสนองต่อสิ่งเร้า เป็นการเตรียม ความพร้อมภายในจิตใจมากกว่าภายนอกที่จะสังเกตได้ มีลักษณะจะชอบหรือไม่ชอบ ยอมรับ หรือไม่ยอมรับและจะเกี่ยวข้องกับอารมณ์ด้วย
3. เจตคติมีทิศทางของการประเมิน เป็นลักษณะความรู้สึกรู้สึกหรืออารมณ์ที่เกิดขึ้น ถ้าเป็น ความรู้สึกหรือการประเมินว่าชอบ พอใจ เห็นด้วย เป็นทิศทางในทางบวก และถ้าการประเมินว่า ไม่ชอบ ไม่พอใจ ไม่เห็นด้วย ก็มีทิศทางในทางลบ
4. เจตคติมีความเข้ม คือมีปริมาณมากน้อยของความรู้สึก ถ้าชอบมากหรือเห็นด้วย อย่างมากก็แสดงว่ามีความเข้มสูง ถ้าไม่ชอบเลย หรือเกลียดที่สุดก็แสดงมีความเข้มสูงไปอีกทางหนึ่ง
5. เจตคติมีความคงทน เจตคติเป็นสิ่งที่บุคคลยึดมั่นถือมั่นและมีส่วนในการกำหนด พฤติกรรมของบุคคลนั้น ซึ่งการยึดมั่นในเจตคติต่อสิ่งใดทำให้การเปลี่ยนแปลงเจตคติเกิดขึ้นยาก
6. เจตคติมีทั้งพฤติกรรมภายในและพฤติกรรมภายนอก กล่าวคือ พฤติกรรมภายใน เป็นสภาวะทางจิตใจ ซึ่งหากไม่ได้แสดงออกก็ไม่สามารถจะรู้ได้ ส่วนพฤติกรรมภายนอก จะแสดงออกจากการถูกกระตุ้นจากหลายสาเหตุร่วมอยู่ด้วย
7. เจตคติจะต้องมีสิ่งเร้าจึงมีการตอบสนองขึ้น แต่ก็ไม่จำเป็นว่าเจตคติที่แสดงออก จากพฤติกรรมภายในและพฤติกรรมภายนอกจะตรงกัน เพราะก่อนแสดงออกบุคคลนั้น ต้องปรับปรุงให้เหมาะสมบรรทัดฐานของสังคมแล้วจึงแสดงออกเป็นพฤติกรรมภายนอก

มนตรี วงษ์สะพาน (2556 : 89) ได้กล่าวถึงลักษณะของเจตคติไว้ว่า ลักษณะของเจตคติ ประกอบด้วยมิติซึ่งมีลักษณะ ดังนี้

1. ทิศทางมี 2 ทิศทาง คือ ทางบวกและทางลบ ทางบวก ได้แก่ ความรู้สึก หรือท่าที ในทางที่ดี ชอบ หรือพึงพอใจ เป็นต้น ส่วนทางลบก็จะเป็นไปในทางตรงกันข้าม ได้แก่ ความรู้สึก หรือท่าทีในทางที่ไม่ดี ไม่ชอบ หรือไม่พึงพอใจ

2. มีความเข้ม มีอยู่ 2 ขนาด คือ ความเข้มมาก และความเข้มน้อย ถ้าบุคคลมีเจตคติที่มีความเข้มแข็งมากจะเป็นอุปสรรคในการเปลี่ยนแปลงเจตคติ

จากลักษณะของเจตคติที่กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า เจตคติเป็นลักษณะที่เกิดจาก แต่ละบุคคลที่ไม่ได้มีมาตั้งแต่กำเนิด ซึ่งต้องผ่านประสบการณ์การเรียนรู้ ความรู้สึก ความคิดเห็น อารมณ์ สิ่งแวดล้อมหรือสิ่งเร้าต่าง ๆ รอบตัว ทั้งได้รับโดยตรงและทางอ้อม จะมีอิทธิพล ทำให้บุคคลรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ ยอมรับหรือไม่ยอมรับ ตามความคิดเห็นของแต่ละบุคคล

โดยการสังเกตพฤติกรรมที่บุคคลนั้นแสดงออกมา ลักษณะของเจตคตินี้อาจเปลี่ยนแปลงได้ไปตามวัย หรือสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ

เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

นักวิชาการกล่าวถึงเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

ไคลน (Klein, 1990 : 37 - 38) กล่าวว่า เจตคติเป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเรียนรู้ภาษาที่สอง หากผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อภาษาที่สอง จะทำให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จมากกว่าผู้ที่มีเจตคติไม่ดี

ประหยัศ ภูมิโคกรักษ์ (2543 : 216 - 220) กล่าวถึงเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษว่าเป็นสิ่งที่ช่วยเสริมสร้างความร่วมมือในด้านการเรียน ทำให้ผู้เรียนตื่นตัวและกล้าแสดงออกในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

สุทธิลักษณ์ วรอินทร์ (2549 : 41) กล่าวถึงเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษว่าเป็นความรู้สึกด้านบวกหรือด้านดี และด้านลบหรือด้านไม่ดี ที่ผู้เรียนมีต่อวิชาภาษาอังกฤษและเจตคติดีมีบทบาทสำคัญต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ถ้าผู้เรียนมีเจตคติที่ไม่ดีต่อวิชาที่เรียนแล้วจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอีกด้วย เจตคติสามารถเปลี่ยนแปลงขึ้นอยู่กับผู้สอน สิ่งแวดล้อม และกิจกรรมที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอน ดังนั้นผู้สอนจึงจำเป็นต้องพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ เพื่อให้ให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาที่เรียน

กรวิก ศรีแก้ว (2553 : 10) ได้ให้ความหมายของเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษว่า หมายถึงการแสดงออกทางความคิดเห็น ความรู้สึก ความเชื่อ สถานการณ์ และพฤติกรรมของบุคคลต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในทางบวกหรือในทางลบ อันเนื่องมาจากประสบการณ์ที่ได้รับ

อมร เอี่ยมตาล (2556 : 7) ได้ให้ความหมายของเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษว่า หมายถึงการแสดงออกทางความคิด ความรู้สึก ความเชื่อ ความพึงพอใจ การเห็นประโยชน์ การรู้คุณค่า ตลอดจนการแสดงพฤติกรรมในทางบวกและทางลบต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

สรุปได้ว่า เจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดของนักเรียนเกี่ยวกับความคิด ความเข้าใจ ความรู้สึก และพฤติกรรม เพราะเจตคติดีมีบทบาทในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษอย่างหนึ่งและเป็นองค์ประกอบที่สำคัญ ซึ่งอาจจะทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในการเรียน ทั้งนี้เพราะเจตคติที่ดีต่อการเรียนก่อให้เกิดความตั้งใจ อยากรู้ อยากเห็นในวิชานั้น ๆ เอาใจใส่การเรียนอย่างแท้จริง อันจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

การวัดเจตคติ

ในการวิจัยครั้งนี้มุ่งวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบวัดเจตคติ ซึ่งในการวัดเจตคติต้องอาศัยหลักสำคัญดังนี้

ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2551 : 252 - 253) อธิบายถึงหลักสำคัญของการวัดเจตคติว่า เนื่องจากเจตคติค่อนข้างไปทางนามธรรมมากกว่ารูปธรรมเป็นความรู้สึก ความเชื่อของบุคคล ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลง การวัดเจตคติจึงไม่สามารถจะวัดได้โดยตรง แต่วัดได้จากแนวโน้มของบุคคลที่แสดงออกทางภาษา และวัดในรูปของความเห็น การวัดเจตคติของบุคคล ที่มีต่อสิ่งใดและผู้นั้นใด อาจใช้วิธีการสังเกตจากการกระทำ คำพูด การแสดงสีหน้า ท่าทาง หรือสัมผัสทางความรู้สึกนึกคิดของเขา แต่แบบวัดหรือเครื่องมือที่นักจิตวิทยานิยมใช้กันมากจะอยู่ในรูปของแบบสอบถามหรือแบบสำรวจ เรียกว่า แบบวัดทางเจตคติในการวัดนั้นควรมีข้อตกลงเบื้องต้น ดังนี้

1. การศึกษาเจตคติเป็นการศึกษาความคิดเห็น ความรู้สึกของบุคคล ที่มีลักษณะคงเส้นคงวา หรืออย่างน้อยก็เป็นความคิดเห็นหรือความรู้สึกที่จะเปลี่ยนแปลงในช่วงเวลาหนึ่ง
2. เจตคติที่เป็นสิ่งที่ไม่สามารถวัดหรือสังเกตได้โดยตรง การวัดเจตคติ จึงเป็นการวัดทางอ้อมจากแนวโน้มที่บุคคลแสดงออกหรือพฤติกรรมที่แบบแผนคงที่
3. การศึกษาเจตคติของบุคคลมิใช่แต่เป็นการศึกษาทิศทางเจตคติของบุคคลเท่านั้น แต่ต้องศึกษาถึงระดับความมากน้อย หรือความเข้มของเจตคตินั้นด้วย

มาตรวัดเจตคติที่ใช้ในการวิจัยมีอยู่หลายชนิด (รวิวรรณ อังคนุรักษ์พันธ์, 2533 : 14 - 29) กล่าวว่ที่นิยมใช้กันมีอยู่ 3 ชนิด คือ

1. วิธีของเทอร์สไตน์
2. วิธีของลิเคิร์ท
3. วิธีของออสกูด

สำหรับมาตรวัดเจตคติที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นมาตรวัดเจตคติตามวิธีของลิเคิร์ท จึงนำเสนอวิธีนี้ไว้วิธีเดียว (ภัทธา นิคมานนท์, 2543 : 179 - 185)

มาตรวัดเจตคติตามวิธีของลิเคิร์ท (Likert) เป็นแบบวัดความรู้สึกของคน โดยกำหนดช่วงเป็น 5 ช่วง หรือ 5 ระดับ คือ เห็นด้วยอย่างยิ่ง เห็นด้วย เฉย ๆ ไม่เห็นด้วย และไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง หรือมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด ข้อความที่บรรจุลงในมาตรวัด ประกอบด้วยข้อความที่แสดงความรู้สึกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งทั้งในทางที่ดี (ทางบวก) และในทางที่ไม่ดี (ทางลบ) และมีจำนวนพอ ๆ กัน ข้อความเหล่านี้ก็อาจจะมีประมาณ 18 - 20 ข้อความ การกำหนดน้ำหนักคะแนนการตอบแต่ละตัวเลือก กระทำภายหลังจากที่ได้รวบรวมข้อมูลมาแล้ว โดยกำหนดตามวิธี Arbitrary Weighting Method ซึ่งเป็นวิธีที่นิยมใช้มากที่สุด

การสร้างมาตรวัดเจตคติตามวิธีของลิเคิร์ต มีขั้นตอนดังนี้

1. ตั้งจุดมุ่งหมายของการศึกษาว่าต้องการศึกษาทัศนคติของใครที่มีต่อสิ่งใด
2. ให้ความหมายของเจตคติต่อสิ่งที่จะศึกษานั้นให้แจ่มชัด เพื่อให้ทราบว่าเป็นสิ่งที่เป็น Psychological Object นั้น ประกอบด้วยคุณลักษณะใดบ้าง
3. สร้างข้อความให้ครอบคลุมคุณลักษณะที่สำคัญทุกแง่มุม และต้องมีข้อความที่เป็นไปในทางบวกและทางลบมากพอ เมื่อนำไปวิเคราะห์แล้วเหลือจำนวนข้อความที่ต้องการ
4. ตรวจสอบข้อความที่สร้างขึ้น ซึ่งทำได้โดยผู้สร้างข้อความเองและนำไปให้ผู้มีความรู้ในเรื่องนั้น ๆ ตรวจสอบพิจารณาในเรื่องของความครบถ้วนของคุณลักษณะของสิ่งที่ศึกษาและความเหมาะสมของภาษาที่ใช้ ทั้งลักษณะการตอบกับข้อความที่สร้างว่าสอดคล้องกันหรือไม่
5. ทำการทดลองขั้นต้นก่อนที่จะนำไปใช้จริง โดยการนำข้อความที่ได้ตรวจสอบแล้วไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างจำนวนหนึ่ง เพื่อตรวจสอบความชัดเจนของข้อความและภาษาที่ใช้อีกครั้ง และเพื่อตรวจสอบคุณภาพด้านอื่น ๆ ได้แก่ ความเที่ยงตรง ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นของมาตรวัดเจตคติทั้งชุดด้วย
6. กำหนดการให้คะแนนการตอบของแต่ละตัวเลือก โดยทั่วไปที่นิยมใช้คือ กำหนดคะแนนเป็น 5 4 3 2 1 สำหรับข้อความทางบวกและ 1 2 3 4 5 สำหรับข้อความทางลบ ซึ่งกำหนดแบบนี้เรียกว่า Arbitrary Weighting Method ซึ่งเป็นวิธีที่สะดวกมากในทางปฏิบัติ ดังตาราง 11

ตาราง 11 มาตรวัดเจตคติตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert)

รายการ	เห็นด้วย อย่างยิ่ง	เห็นด้วย	ไม่แน่ใจ	ไม่เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย อย่างยิ่ง
ข้อความทางบวก (+)	5	4	3	2	1
ข้อความทางลบ (-)	1	2	3	4	5

ข้อสังเกต มาตรวัดเจตคติตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) ไม่ต้องมีผู้ตัดสิน

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

จากการวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษที่กล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การวัดเจตคติต้องอาศัยหลักสำคัญในการวัด ผู้วิจัยสร้างแบบวัดเจตคติตามมาตรวัดเจตคติของลิเคิร์ต (Likert) และกำหนดข้อความครอบคลุมถึงเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน ประกอบด้วย ข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบ ครอบคลุมองค์ประกอบในด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านความรู้สึกหรืออารมณ์และ

ด้านพฤติกรรม เพื่อให้ทราบถึงความรู้สึก ความชอบ และอื่น ๆ ของนักเรียนในการเรียน วิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบมาตราส่วนประเมินค่า 5 ระดับ (Rating Scale) ตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) โดยใช้จุดกึ่งกลางชั้น (Mid-point Average) ในการแปลความหมายคะแนน ใช้เกณฑ์ ของพงศ์เทพ จิระโร (2558 : 15) โดยข้อคำถามที่ผู้วิจัยใช้ในแบบวัดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ มีทั้งทางบวกและทางลบ ซึ่งแต่ละข้อคำถาม กำหนดค่าคะแนนแต่ละอันดับ ดังตาราง 12 และ ตาราง 13

ตาราง 12 ข้อคำถามของเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษที่มีลักษณะทางบวก

ระดับ	(Mid-point Average)	แปลความหมาย
5	4.50 - 5.00	มากที่สุด
4	3.50 - 4.49	มาก
3	2.50 - 3.49	ปานกลาง
2	1.50 - 2.49	น้อย
1	1.00 - 1.49	น้อยที่สุด

ตาราง 13 ข้อคำถามของเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษที่มีลักษณะทางลบ

ระดับ	(Mid-point Average)	แปลความหมาย
1	4.50 - 5.00	มากที่สุด
2	3.50 - 4.49	มาก
3	2.50 - 3.49	ปานกลาง
4	1.50 - 2.49	น้อย
5	1.00 - 1.49	น้อยที่สุด

สรุปได้ว่า เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษมีความสำคัญต่อการประสบความสำเร็จ ในการเรียนภาษา ซึ่งเป็นความรู้สึกชอบ ไม่ชอบ หรือเป็นกลาง หรือความคิดเห็น ทั้งในด้านดีหรือ ด้านบวก และในด้านไม่ดีหรือด้านลบของนักเรียน หากนักเรียนที่มีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษ

ก็จะทำให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนและได้ติดตามไปด้วย แต่ก็ไม่ได้ระบุว่าบุคคลที่มีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษนั้นจะประสบความสำเร็จเสมอไป ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมความสามารถของแต่ละบุคคล ที่จะทำให้นักเรียนเกิดเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษและส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาร่วมด้วย โดยการวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย ข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบ ครอบคลุมองค์ประกอบในด้านความรู้ความเข้าใจ ด้านความรู้สึกหรืออารมณ์ และด้านพฤติกรรม เพื่อให้ทราบถึงความรู้สึก ความชอบ และอื่น ๆ ของนักเรียนในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยต่างประเทศ

ฟาร็อกบาท และดารีอุช (Farokhbakht and Dariush, 2015 : Abstract) ได้ทำการวิจัยศึกษาผลของการปรับใช้วิธีการสอนโฟนิกส์แบบสังเคราะห์ที่ประกอบด้วยกิจกรรมที่กระตุ้นประสาทสัมผัสอันหลากหลาย เช่น การนำเอาสื่อจอลลีโฟนิกส์ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อการเรียนรู้หนังสือให้กับผู้เรียนที่อายุน้อยในประเทศอิหร่าน ซึ่งงานวิจัยนี้ได้ทำการศึกษาในเชิงลึกเพิ่มเติมในแง่ของเพศและการเรียนรู้ด้วย โดยศึกษากับผู้เรียนที่เป็นเด็กชายจำนวน 50 คน และเด็กหญิงจำนวน 50 คน ที่มีอายุระหว่าง 10 ถึง 12 คน ทั้งสองกลุ่มจะถูกแบ่งออกเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 25 คน ผู้เรียนในกลุ่มทดลองทั้งชายและหญิงจะเป็นกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนด้วยสื่อการสอนจอลลีโฟนิกส์ และกลุ่มควบคุมเป็นกลุ่มที่ได้รับการเรียนการสอนด้วยวิธีสอนทั่วไป ผลที่ได้ทั้งจากคะแนนแบบทดสอบและแบบสอบถามพบว่าผู้เรียนในกลุ่มทดลองนั้นสามารถทำคะแนนในแบบทดสอบการอ่านและการสะกด ตลอดจนมีแรงจูงใจที่มากกว่าผู้เรียนที่อยู่ในกลุ่มควบคุม และยังพบอีกว่าผู้เรียนที่เป็นเพศชายมีพัฒนาการความสามารถในการอ่านดีกว่าเพศหญิง หลังจากการได้รับการเรียนการสอนด้วยสื่อการสอนจอลลีโฟนิกส์

ไวท์ (White, 2016 : 26) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับข้อดีของการสอนอ่านด้วยระบบโฟนิกส์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษา โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 18 คน ซึ่งเป็นนักเรียนที่อาศัยอยู่ชนบททางตอนใต้ของรัฐเซาธ์เอร์บัน ประเทศสหรัฐอเมริกา ไวท์ได้จัดการเรียนการสอนการอ่านด้วยระบบโฟนิกส์ เป็นเวลา 1 ปีการศึกษา และทดสอบการอ่านของนักเรียนเมื่อสิ้นปีการศึกษา ด้วยระบบ STAR Early Literacy Test ผลปรากฏว่า วิธีการสอนอ่านด้วยระบบโฟนิกส์ ทำให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการอ่านสูงขึ้น

เบนตัน (Benton, 2016 : 38 - 42) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาทักษะการอ่านคล่องของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา (Upper Elementary Students) โดยใช้ระบบการสอนอ่านแบบโฟนิกส์ของโรงเรียนแห่งหนึ่งในรัฐจอร์เจีย ประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งได้ทำการทดสอบการอ่านของนักเรียนและนักเรียนที่ผลการทดสอบการอ่านต่ำกว่าเกณฑ์มาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา โดยให้จัดการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์วันละ 15 นาที จนครบปีการศึกษาจากการศึกษาผลปรากฏว่านักเรียนที่เรียนด้วยระบบการสอนอ่านแบบโฟนิกส์ สามารถอ่านได้อย่างคล่องแคล่ว

ฮาห์น (Hann, 2016 : 46 - 48) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาทักษะการอ่านของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นอนุบาล 1-2 โครงการปฐมวัยแห่งหนึ่งในเมืองทางตอนแปซิฟิกตะวันตกเฉียงเหนือ ซึ่งนักเรียนในโรงเรียนแห่งนี้ใช้ภาษาในการสื่อสารมากกว่า 20 ภาษา ส่งผลให้นักเรียนมีปัญหาด้านทักษะการอ่านภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นภาษากลางที่ใช้ในการสื่อสารทั่วโลก ฮาห์นจึงได้ออกแบบชุดพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษตามระดับความสามารถของผู้เรียน (The Independent Reading Level Assessment Framework : IRLA) ซึ่งได้ผสมผสานกับวิธีการสอนด้วยระบบโฟนิกส์ ผลปรากฏว่า นักเรียนมีการพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นถึงวิธีการสอนอ่านด้วยระบบโฟนิกส์มีประสิทธิภาพ

งานวิจัยในประเทศ

มาลินี พุ่มมลัย (2558 : 77) ได้ศึกษาถึง การพัฒนาหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ เรื่องการสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยวิธีโฟนิกส์ (Phonics) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า 1) หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ เรื่อง การสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยวิธีโฟนิกส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพเท่ากับ 81.50/81.22 เป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 2) ความสามารถในการสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยวิธีโฟนิกส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนโดยใช้หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ เรื่อง การสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยวิธีโฟนิกส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 อยู่ในระดับมากที่สุด

พิสนธิ์ ศรีคุรงฤทธิ์ (2558 : 56) ได้ศึกษาถึง รูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษและประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง : กรณีศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ 1) รูปแบบการเรียนรู้ที่นักเรียนส่วนใหญ่นำไปใช้ในการเรียนมากที่สุดตามอันดับแรก คือ รูปแบบการเรียนรู้แบบมีความสามารถในการคาดคะเน วางแผนแบบสร้างสรรค์ และคิดแบบนามธรรม (Intuitive) ($M = 21.25$, $SD = 3.78$)

รองลงมา คือ สามารถตัดสินใจอย่างรวดเร็วเมื่อได้รับข้อมูล (Closure-oriented) ($M = 20.28$, $SD = 5.32$) อันดับสาม คือ สามารถมองภาพรวม เคารพความหมายของคำศัพท์จากบริบท (Global/Holistic) ($M=19.58$, $SD = 4.21$) เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด 3 อันดับแรกคือ ความอดทนต่อภาวะกำกวม (Ambiguity) ($M=39.00$, $SD=7.78$) รองลงมา คือ ความกล้าเสี่ยง (Risk - taking) ($M = 37.34$, $SD = 8.08$) อันดับสาม คือ การเข้าใจความรู้สึกของผู้อื่น (Ego Permeability) ($M = 35.71$, $SD = 9.87$) และผลคะแนน รายวิชาภาษาอังกฤษหลัก ซึ่งพบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย คิดเป็น 88.50 คะแนน จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน 2) นักเรียนที่มีประสบการณ์การเรียนภาษาอังกฤษที่แตกต่างกัน 3 รูปแบบ มีรูปแบบการเรียนรู้ไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = .297$, $Sig. = 0.745$) เจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = .766$, $Sig. = 0.468$) และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษหลักไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F = .368$, $Sig. = 0.695$)

ณัฐพร สุขเกษม (2559 : 76 - 80) ได้ศึกษาถึง การใช้การสอดแทรกโฟนิक्सร่วมกับการใช้สื่อสภาพจริง เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียง ความรู้คำศัพท์ และความสามารถในการอ่าน ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนมีระดับคุณภาพสูงขึ้น หลังการใช้การสอดแทรกโฟนิक्सร่วมกับการใช้สื่อสภาพจริง 2) ความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนเพิ่มขึ้นจากระดับคุณภาพไม่ผ่าน เป็นระดับพอใช้ หลังการใช้การสอดแทรกโฟนิक्सร่วมกับการใช้สื่อสภาพจริง 3) ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนเพิ่มขึ้นจากระดับคุณภาพไม่ผ่าน เป็นระดับพอใช้ หลังการใช้การสอดแทรกโฟนิक्सร่วมกับการใช้สื่อสภาพจริง

นุสรีย์ กันยา (2559 : 126) ได้ศึกษาถึง การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำ ภาษาอังกฤษด้วยวิธี โฟนิक्सร่วมกับเทคนิคพหุสัมผัส ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงคำภาษาอังกฤษก่อนเรียน โดยได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 12.43 คิดเป็นร้อยละ 41.45 และหลังเรียนได้ค่าคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 23.26 คิดเป็นร้อยละ 77.54 ซึ่งไม่น้อยกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 และมีความสามารถในการอ่านออกเสียง คำภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน 2) นักเรียนที่เรียนด้วยวิธี โฟนิक्सร่วมกับเทคนิค พหุสัมผัสมีความคงทนในการอ่านออกเสียงคำภาษาอังกฤษ 3) นักเรียนมีเจตคติต่อการสอนอ่าน ออกเสียงคำภาษาอังกฤษด้วยวิธี โฟนิक्सร่วมกับพหุสัมผัสอยู่ในระดับดี

จารุวรรณ ไหมเถียง (2560 : 55) ได้ศึกษาถึง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงและจำความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า 1) ความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3) ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ด้วยวิธีโฟนิกส์ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก

ณัฐนันท์ นิเวศน์วรการ (2560 : 53) ได้ศึกษาถึง การใช้การสอนแบบโฟนิกส์เพื่อส่งเสริมความสามารถในการออกเสียง ความรู้คำศัพท์ และการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษอยู่ในระดับดี หลังได้รับการสอนแบบโฟนิกส์ 2) นักเรียนมีความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นจากระดับไม่ผ่าน เป็นระดับพอใช้ หลังได้รับการสอนแบบโฟนิกส์ 3. นักเรียนมีความสามารถในการอ่านอยู่ในระดับดี หลังได้รับการสอนแบบโฟนิกส์

ณัฐพล สุริยมณฑล (2560 : 56) ได้ศึกษาถึง การสอนแบบโฟนิกส์เพื่อส่งเสริมการออกเสียงและความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังได้รับการสอนแบบโฟนิกส์ 2) ศึกษาความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังได้รับการสอนแบบโฟนิกส์ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านแม่ละนา อำเภอบางมะฝ้า จังหวัดแม่ฮ่องสอน ที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (อ11101) ภาคเรียนที่ 2 ประจำปีการศึกษา 2559 จำนวน 12 คน ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนออกเสียงภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ในระดับดีเยี่ยมหลังได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบโฟนิกส์ 2) นักเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษผ่านเกณฑ์ร้อยละ 60 ในระดับดีเยี่ยมหลังได้รับการสอนด้วยวิธีสอนแบบโฟนิกส์

ก๊กอ พิสุทธิ (2561 : 67) ได้ศึกษาถึง การพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้ชุดฝึกทักษะโฟนิกส์ออนไลน์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเต่างอยพัฒนศึกษา ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดฝึกทักษะโฟนิกส์ออนไลน์ เพื่อพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพ 84.68/84.19 และมีค่าดัชนีประสิทธิผล เท่ากับ 0.7522 2) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนด้วยชุดฝึกทักษะโฟนิกส์ออนไลน์ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 3) นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความพึงพอใจต่อการพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้ชุดฝึกทักษะโฟนิกส์ออนไลน์ อยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.61

รุ่งนภา ศิริสวัสดิ์ (2561 : 86 - 87) ได้ศึกษาถึง การพัฒนาชุดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษเพื่อส่งเสริม การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 89.47/94.73 สูงกว่า เกณฑ์ที่กำหนดไว้ 2) ความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นอนุบาล ปีที่ 1 นักเรียนจำนวน 38 คน พบว่านักเรียนที่มีคะแนนผ่านเกณฑ์ (ร้อยละ 70) มีจำนวน 34 คน คิดเป็น ร้อยละ 89.47 มีนักเรียนไม่ผ่านเกณฑ์จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 10.52 3) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาอังกฤษ หลังการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 พบว่า มีนักเรียนมีคะแนน ผ่านเกณฑ์ (ร้อยละ 70) จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 94.73 และมีนักเรียน มีคะแนน ไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 5.26 4) ความคงทนในการจำคำศัพท์ ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 หลังจากการเรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษผ่านไป 2 สัปดาห์ พบว่า นักเรียนมีคะแนน ผ่านเกณฑ์ร้อยละ 70 จำนวน 33 คน

สาวิตรี อานมณี (2562 : 153) ได้ศึกษาถึง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำ โดยใช้เสียงโฟนิกส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า 1) แบบฝึกทักษะ การอ่านสะกดคำโฟนิกส์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ E_1/E_2 เท่ากับ 86.79/85.00 เป็นไปตามเกณฑ์ 85/85 ที่กำหนดไว้ 2) ผลสัมฤทธิ์การอ่านสะกดคำด้วยโฟนิกส์ ของนักเรียน ที่เรียนด้วยแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำโฟนิกส์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ .05

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งต่างประเทศและในประเทศ สรุปได้ว่า การสอนแบบโฟนิกส์ เป็นการสอนการอ่านออกเสียงและการสะกดคำ โดยเน้นความสัมพันธ์ ระหว่างเสียงและสัญลักษณ์ของเสียง เพื่อพัฒนาความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ ได้อย่างถูกต้องชัดเจนและยังช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำที่นักเรียนออกเสียงนั้น ตลอดจนจดจำได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งวิธีการสอนแบบโฟนิกส์จะสามารถพัฒนานักเรียนในด้าน การออกเสียงและการจดจำคำศัพท์ภาษาอังกฤษ โดยให้นักเรียนได้พัฒนาความรู้ทางภาษาอังกฤษ สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารและเป็นเครื่องมือในการแสวงหาความรู้ อีกทั้ง การจัดการเรียนการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรม ทำให้นักเรียนมีความสนใจกระตือรือร้นที่จะเรียน นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้น ทำให้ผู้วิจัยเกิดแนวคิดเกี่ยวกับการจัดการเรียน

การสอนด้วยชุดกิจกรรม ซึ่งจะเป็นสิ่งที่จะช่วยนำไปสู่ความสำเร็จตามเป้าหมายของการสอนได้อย่างมีประสิทธิภาพ ส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงมองเห็นความสำคัญที่จะพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้เพื่อศึกษาการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีขั้นตอนในการดำเนินการดังต่อไปนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

การกำหนดประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ศูนย์เครือข่ายทับทิมสยาม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตรัง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 257 คน

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชุมชน วัดบ่อไร่ อำเภอบ่อไร่ จังหวัดตรัง ศูนย์เครือข่ายทับทิมสยาม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตรัง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 โดยผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 30 คน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ได้แก่

1. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 7 ชุด ประกอบด้วย

ชุดที่ 1 เรื่อง Short Vowels

ชุดที่ 2 เรื่อง Short a

ชุดที่ 3 เรื่อง Short e

ชุดที่ 4 เรื่อง Short i

ชุดที่ 5 เรื่อง Short o

ชุดที่ 6 เรื่อง Short u

ชุดที่ 7 เรื่อง Phonics Fun

2. แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น
จำนวน 10 แผน รวม 18 ชั่วโมง

แผนที่ 1 เรื่อง Short Vowels (ประกอบชุดกิจกรรมที่ 1)

แผนที่ 2 เรื่อง The Words Sound “at” and “ap” (ประกอบชุดกิจกรรมที่ 2)

แผนที่ 3 เรื่อง The Words Sound “an” and “ag” (ประกอบชุดกิจกรรมที่ 2)

แผนที่ 4 เรื่อง The Words Sound “am” and “ad” (ประกอบชุดกิจกรรมที่ 2)

แผนที่ 5 เรื่อง The Words Sound “en” and “ed” (ประกอบชุดกิจกรรมที่ 3)

แผนที่ 6 เรื่อง The Words Sound “et” and “eg” (ประกอบชุดกิจกรรมที่ 3)

แผนที่ 7 เรื่อง The Words Sound “ig, in” and “it, ip” (ประกอบชุดกิจกรรมที่ 4)

แผนที่ 8 เรื่อง The Words Sound “og, ot” and “op” (ประกอบชุดกิจกรรมที่ 5)

แผนที่ 9 เรื่อง The Words Sound “ug, ut” and “un, ub” (ประกอบชุดกิจกรรมที่ 6)

แผนที่ 10 เรื่อง Review Short Vowels (ประกอบชุดกิจกรรมที่ 7)

3. แบบวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklists)
จำนวน 20 ข้อ ใช้ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก
จำนวน 20 ข้อ ใช้ทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

5. แบบวัดเจตคติ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ของลิเคิร์ต (Likert) จำนวน
15 ข้อ

การสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์

ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียง
ภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีขั้นตอน
การสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

1.1 ศึกษามาตรฐานการเรียนรู้ และสาระการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ จากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551

1.2 ศึกษาเอกสาร หลักการและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้

1.3 สร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 7 ชุด

ชุดที่ 1 เรื่อง Short Vowels

ชุดที่ 2 เรื่อง Short a

ชุดที่ 3 เรื่อง Short e

ชุดที่ 4 เรื่อง Short i

ชุดที่ 5 เรื่อง Short o

ชุดที่ 6 เรื่อง Short u

ชุดที่ 7 เรื่อง Phonics Fun

ในแต่ละชุดกิจกรรมการเรียนรู้ประกอบด้วย 1) คู่มือสำหรับครูและนักเรียน 2) เนื้อหาสาระและสื่อประเภทต่าง ๆ 3) การวัดและประเมินผล

1.4 นำชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่สร้างเสร็จแล้ว เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบ แล้วนำไปปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องตามที่อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์เสนอแนะ

1.5 นำชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องแล้ว เสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมและความถูกต้องของภาษา เนื้อหาของชุดกิจกรรม โดยประเมินผลตามวิธีของลิเคิร์ต (Likert) เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (RatingScale) 5 ระดับ (บุญชม ศรีสะอาด. 2556 : 121) กำหนดคะแนนการประเมินระดับความเหมาะสม ดังนี้

5 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด

4 หมายถึง เหมาะสมมาก

3 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง

2 หมายถึง เหมาะสมน้อย

1 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

1.6 วิเคราะห์ผลการประเมินชุดกิจกรรมการเรียนรู้ของผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่านแล้วนำไปเทียบกับเกณฑ์ เพื่หาระดับคุณภาพความเหมาะสม ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด. 2556 : 121)

คะแนนเฉลี่ย 4.51 - 5.00	มีคุณภาพความเหมาะสมมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 3.51 - 4.50	มีคุณภาพความเหมาะสมมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.51 - 3.50	มีคุณภาพความเหมาะสมปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.51 - 2.50	มีคุณภาพความเหมาะสมน้อย
คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.50	มีคุณภาพความเหมาะสมน้อยที่สุด

โดยกำหนดให้คะแนนเฉลี่ยระดับคุณภาพความเหมาะสม 3.51 ขึ้นไป เป็นเกณฑ์พิจารณา และยอมรับว่าเป็นชุดกิจกรรมที่นำไปใช้ได้ ซึ่งผลการวิเคราะห์ได้คะแนนเฉลี่ย 4.70 มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด (ภาคผนวก ก)

1.7 นำชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบ โฟนิคส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ไปดำเนินการหาค่าประสิทธิภาพตามความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการและผลลัพธ์โดยพิจารณา คะแนนเฉลี่ย 80/80 โดยอ้างอิงสูตรจากชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2545 : 494) ตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1.7.1 การทดลองแบบ 1:1 เป็นการนำชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบ โฟนิคส์ที่สร้างขึ้นไปทดลองกับนักเรียน 3 คน ที่มีความสามารถต่างกันคือ เก่ง ปานกลางและอ่อน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อตรวจสอบการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบ โฟนิคส์ และ ความสอดคล้องในด้านต่าง ๆ อย่างละเอียด จากการสังเกตพฤติกรรมการเรียนจากชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบ โฟนิคส์ของนักเรียนและนำมาแก้ไขข้อบกพร่องให้สมบูรณ์ ซึ่งได้ค่าประสิทธิภาพ คือ 61.24/63.33

1.7.2 การทดลองกลุ่มเล็ก เป็นการนำบทเรียนที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับนักเรียน ตั้งแต่ 5 - 10 คน ที่มีความสามารถต่างกัน ทั้งเก่ง ปานกลาง และอ่อน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบ โฟนิคส์ที่สร้างหรือพัฒนาขึ้นและนำผลมาแก้ไขอีกครั้ง ซึ่งได้ค่าประสิทธิภาพ คือ 74.99/75.56

1.7.3 การทดลองกลุ่มใหญ่ เป็นการนำชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบ โฟนิคส์ที่สร้างขึ้นไปทดลองกับนักเรียนตั้งแต่ 30 คนขึ้นไป เพื่อหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบ โฟนิคส์ ซึ่งได้ค่าประสิทธิภาพ คือ 86.40/87.50

1.7.4 นำชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบ โฟนิคส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้เป็นเครื่องมือในการวิจัยกับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง

2. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนแบบโฟนิกส์

แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น มีขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพ ดังนี้

2.1 ศึกษามาตรฐานการเรียนรู้และสาระการเรียนรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ ภาษาต่างประเทศ จากหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2551

2.2 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้ เวลาที่ใช้และ มาตรฐาน การเรียนรู้ที่เกี่ยวข้อง

2.3 ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี ขั้นตอนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้การสอนแบบโฟนิกส์

2.4 เขียนแผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนแบบโฟนิกส์ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น จำนวน 10 แผน ใช้เวลาจัดกิจกรรมการเรียนรู้ 18 ชั่วโมง

2.5 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น เสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง ทั้งทางทฤษฎี ภาษา เนื้อหาและความเที่ยงตรงต่าง ๆ แล้วนำมาปรับปรุง แก้ไขตามข้อเสนอแนะ

2.6 นำแผนการจัดการเรียนรู้เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบ ความเหมาะสม ของแผนการจัดการเรียนรู้เกี่ยวกับสาระสำคัญ จุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ สื่อการเรียนรู้ การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ โดยประเมินผลตามวิธี ของลิเคอร์ต (Likert) เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556 : 121) กำหนดคะแนนการประเมินระดับ ความเหมาะสม ดังนี้

- 5 หมายถึง เหมาะสมมากที่สุด
- 4 หมายถึง เหมาะสมมาก
- 3 หมายถึง เหมาะสมปานกลาง
- 2 หมายถึง เหมาะสมน้อย
- 1 หมายถึง เหมาะสมน้อยที่สุด

2.7 วิเคราะห์ผลการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้ของผู้เชี่ยวชาญ 5 ท่านแล้วนำไป เทียบกับเกณฑ์ เพื่หาระดับคุณภาพความเหมาะสม ดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2556 : 121)

คะแนนเฉลี่ย 4.51 - 5.00 มีคุณภาพความเหมาะสมมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3.51 - 4.50 มีคุณภาพความเหมาะสมมาก

คะแนนเฉลี่ย 2.51 - 3.50 มีคุณภาพความเหมาะสมปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1.51 - 2.50 มีคุณภาพความเหมาะสมน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.50 มีคุณภาพความเหมาะสมน้อยที่สุด

โดยกำหนดให้คะแนนเฉลี่ยระดับคุณภาพความเหมาะสม 3.51 ขึ้นไป เป็นเกณฑ์พิจารณา และยอมรับว่าเป็นแผนการจัดการเรียนรู้ที่นำไปใช้ได้ ซึ่งผลการวิเคราะห์ได้คะแนนเฉลี่ย 4.65 มีความเหมาะสมในระดับมากที่สุด (ภาคผนวก ก)

2.8 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญแล้ว เสนอต่อ คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เพื่อพิจารณาความถูกต้องอีกครั้งหนึ่ง

2.9 นำแผนการจัดการเรียนรู้ที่ได้รับการปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปทดลองใช้กับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนอนุบาลบ่อพลอยราษฎร์รังสรรค์ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง เพื่อดู ความเหมาะสมของภาษา เวลา เนื้อหาและกิจกรรมการเรียนรู้

2.10 ปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อนำไปใช้จริง กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3. แบบวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ

แบบวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีขั้นตอนการสร้างและวิธีการหาคุณภาพ ดังนี้

3.1 ศึกษาทฤษฎี เทคนิคและวิธีการสร้างแบบวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.2 ศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้ เนื้อหาสาระที่จะนำไปใช้สร้างแบบวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

3.3 สร้างแบบวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklists) จำนวน 20 ข้อ โดยกำหนดเกณฑ์ในการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ คือ อ่านออกเสียง ตัวอักษรและคำศัพท์ถูกต้องได้ 1 คะแนน และอ่านออกเสียงตัวอักษรและคำศัพท์ที่ไม่ถูกต้อง ได้ 0 คะแนน

3.4 นำแบบวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นเสนอต่อคณะกรรมการ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบตามความเหมาะสม

3.5 นำแบบวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนอต่อ ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โดยพิจารณาความถูกต้องของการใช้ ภาษา ข้อคำถาม และจุดประสงค์การเรียนรู้

3.6 วิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) โดยพิจารณาข้อสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป (สมนึก ภัททิยธานี. 2553 : 220) ถือว่าเป็น ข้อสอบที่มีความสอดคล้อง โดยมีเกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ให้คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าแบบทดสอบสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
 ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าแบบทดสอบสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
 ให้คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าแบบทดสอบไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้
 ซึ่งผลการประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดผลการอ่านออกเสียง
 ภาษาอังกฤษรายข้อของผู้เชี่ยวชาญมีค่า IOC เท่ากับ 1.00 (ภาคผนวก ฉ)

3.7 นำแบบวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ
 และได้ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำแล้ว นำไปทดลองสอบ (Try Out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษา
 ปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนอนุบาลบ่อพลอยราษฎร์รังสรรค์ จำนวน 30 คน
 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

3.8 นำแบบวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษที่ได้มาตรฐานให้คะแนนข้อละ
 1 คะแนน สำหรับการอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น สระและพยัญชนะท้าย รวมเป็นคำได้ถูกต้อง และ
 ให้ 0 คะแนน สำหรับการอ่านออกเสียงพยัญชนะต้น สระและพยัญชนะท้าย รวมเป็นคำไม่ถูกต้อง
 โดยให้นักเรียนอ่านให้ฟังทีละคน และผู้วิจัยเป็นผู้ตรวจให้คะแนน แล้วนำคะแนนมาวิเคราะห์
 หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนก โดยพิจารณาค่าความยากง่ายอยู่ในเกณฑ์ 0.20 - 0.80 และมี
 ค่าอำนาจจำแนกอยู่ในเกณฑ์ 0.20 ขึ้นไป (ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน, 2551 : 57 - 58) ซึ่งข้อสอบที่ได้มีค่า
 ความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.27 - 0.60 ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.27 - 0.93 (ภาคผนวก ฉ)

3.9 นำแบบวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษที่ผ่านเกณฑ์การพิจารณาดังกล่าว
 ไปวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรของคูเดอร์ริชาร์ดสัน (KR-20) (บุญชม ศรีสะอาด,
 2556 : 106) ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับของแบบทดสอบเท่ากับ 0.94 (ภาคผนวก ฉ)

3.10 นำแบบวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น
 สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง
 สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีขั้นตอนการสร้างและวิธีหาคุณภาพ ดังนี้

4.1 ศึกษาหลักการและวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 จากเอกสาร ตำราหนังสือและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แล้วกำหนดกรอบในการสร้าง

4.2 ศึกษาวิธีการสร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ลักษณะของ
 แบบทดสอบเกี่ยวกับความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและมาตรฐานการเรียนรู้ วิเคราะห์สาระการเรียนรู้
 มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด โดยศึกษาเกี่ยวกับคำศัพท์ โครงสร้าง จำนวนทางภาษา

4.3 สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นแบบปรนัย ชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ กำหนดเกณฑ์การให้คะแนนแต่ละข้อ คือ ตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดให้ 0 คะแนน

4.4 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สร้างขึ้นเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบตามความเหมาะสม

4.5 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โดยพิจารณาจากความสอดคล้องของเนื้อหา และจุดประสงค์การเรียนรู้

4.6 วิเคราะห์ค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence : IOC) โดยพิจารณาข้อสอบที่มีค่า IOC ตั้งแต่ 0.50 ขึ้นไป ถือว่าเป็นข้อสอบที่มีความสอดคล้อง (สมนึก ภัททิยานี, 2553 : 220) โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

ให้คะแนน +1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดตรงตามจุดประสงค์ที่กำหนด

ให้คะแนน 0 เมื่อไม่แน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดตรงตามจุดประสงค์ที่กำหนด

ให้คะแนน -1 เมื่อแน่ใจว่าข้อสอบนั้นวัดไม่ตรงตามจุดประสงค์ที่กำหนด

ซึ่งผลการประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายข้อของผู้เชี่ยวชาญมีค่า IOC ตั้งแต่ 0.60 - 1.00 (ภาคผนวก ญ)

4.7 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผ่านการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ และได้ปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำแล้ว นำไปทดลองสอบ (Try Out) กับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 โรงเรียนอนุบาลบ่อพลอยราษฎร์รังสรรค์ จำนวน 30 คน ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง

4.8 นำกระดาษคำตอบที่ได้มาตรฐานให้คะแนนข้อละ 1 คะแนน สำหรับคำตอบที่ถูก และให้ 0 คะแนน สำหรับคำตอบที่ผิด แล้วนำคะแนนมาวิเคราะห์หาความยากง่ายและ อำนาจจำแนก ของแบบทดสอบรายข้อ โดยพิจารณาค่าความยากง่ายอยู่ในเกณฑ์ 0.20 - 0.80 และมี ค่าอำนาจจำแนก อยู่ในเกณฑ์ 0.20 ขึ้นไป (ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน, 2551 : 57 - 58) และคัดเลือกจำนวน 20 ข้อมาใช้จริง ซึ่งข้อสอบที่ได้มีค่าความยากง่าย (p) อยู่ระหว่าง 0.43 - 0.80 ค่าอำนาจจำแนก (r) อยู่ระหว่าง 0.33 - 0.67 (ภาคผนวก ญ)

4.9 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผ่านเกณฑ์การพิจารณาดังกล่าว ไปวิเคราะห์ค่าความเชื่อมั่น โดยใช้สูตรของคูเดอร์ริชาร์ดสัน (KR-20) (บุญชม ศรีสะอาด, 2556 : 106) ซึ่งได้ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับของแบบทดสอบเท่ากับ 0.90 (ภาคผนวก ญ)

4.10 นำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

5. แบบวัดเจตคติ

แบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น มีขั้นตอนการสร้างและวิธีการหาคุณภาพ ดังนี้

5.1 กำหนดและเลือกแบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

5.2 ศึกษาแนวคิดการวัดเจตคติของทวิ มณีนิล (2542 : 129 - 135) โดยผู้วิจัยกำหนดกรอบขอบข่ายในการวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

5.3 สร้างแบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ของลิเคิร์ท (Likert) ข้อความในแบบสอบถามวัดเจตคติ เป็นข้อคำถามที่ถามความรู้สึกชอบหรือพอใจ ความกระตือรือร้น ความพยายามในการเรียน ตลอดจนการเห็นประโยชน์ของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นข้อคำถามทั้งทางบวกและทางลบ จำนวน 15 ข้อ ซึ่งแต่ละข้อคำถาม กำหนดค่าคะแนนแต่ละอันดับ ดังนี้

ข้อคำถามที่มีลักษณะทางบวก การให้คะแนนเป็นดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5 คะแนน
เห็นด้วย	4 คะแนน
ไม่แน่ใจ	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	2 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1 คะแนน

ข้อคำถามที่มีลักษณะทางลบ การให้คะแนนเป็นดังนี้

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	1 คะแนน
เห็นด้วย	2 คะแนน
ไม่แน่ใจ	3 คะแนน
ไม่เห็นด้วย	4 คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	5 คะแนน

5.4 นำแบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้นเสนอต่อคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ตรวจสอบความเหมาะสมและความถูกต้องตามหลักการ และรูปแบบของแบบวัดเจตคติ เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องแล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขตามคำแนะนำ

5.5 นำเสนอแบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา โดยพิจารณาความถูกต้องของการใช้ภาษาและข้อความถาม

5.6 ผู้วิจัยนำผลการตรวจสอบของผู้ทรงคุณวุฒิมาวิเคราะห์หาค่าดัชนีความสอดคล้องของเครื่องมือวิจัย (Index of Item Objective Congruence : IOC) ซึ่งผลการประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบวัดเจตคตรายชื่อของผู้เชี่ยวชาญมีค่า IOC ตั้งแต่ 0.60 - 1.00 (ภาคผนวก ก)

5.7 นำแบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษที่ปรับปรุงแล้วไปใช้กับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง แล้วนำมาวิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเจตคติทั้งฉบับ โดยการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α) ของครอนบาค (Cronbach) (สมบัติ ท้ายเรือคำ. 2551 : 94) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 0.83

6. ผู้วิจัยได้ดำเนินการยื่นเสนอเพื่อขอพิจารณาจริยธรรมในมนุษย์ต่อคณะกรรมการพิจารณาจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์มหาวิทยาลัยบูรพา ก่อนที่จะดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัยกับกลุ่มตัวอย่าง

การเก็บรวบรวมข้อมูล

รูปแบบการทดลอง

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามแผนการวิจัยขั้นพื้นฐาน (Pre - experimental Research) แบบหนึ่งกลุ่มสอบก่อนและหลังเรียน (One - Group - Posttest Designs) (มาเรียม นิลพันธุ์. 2553 : 148) ซึ่งมีแบบแผนการวิจัยดังนี้

ตาราง 14 แบบแผนการวิจัย

สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
T_1	X	T_2

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการวิจัย

T_1 แทน ทดสอบก่อนเรียน

X แทน ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์

T_2 แทน ทดสอบหลังเรียน

ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยจัดทำบันทึกข้อความ เพื่อขออนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนและทำหนังสือขออนุญาตผู้ปกครองในการให้นักเรียนมาโรงเรียนเป็นกรณีพิเศษ
2. ดำเนินการแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่มตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) โดยแบ่งตามเลขที่ 1 - 15 จัดการเรียนการสอนในช่วงเช้า และเลขที่ 16 - 30 จัดการเรียนการสอนในช่วงบ่าย
3. ประชุมนิเทศนักเรียน เพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนเกี่ยวกับกระบวนการจัดการเรียนรู้บทบาทของนักเรียน จุดประสงค์การเรียนรู้ การวัดและประเมินผลการเรียนรู้
4. ดำเนินการวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนการจัดการเรียนรู้กับกลุ่มตัวอย่างด้วยแบบวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ จำนวน 20 ข้อ
5. ดำเนินการทดสอบก่อนการจัดการเรียนรู้กับกลุ่มตัวอย่าง ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 20 ข้อ ใช้เวลา 20 นาที
6. ดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนด้วยตนเอง ตามชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์กับกลุ่มตัวอย่างดังกล่าว จำนวน 10 แผนและชุดกิจกรรม จำนวน 7 ชุด ใช้เวลาทั้งหมด 18 ชั่วโมง เป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์ โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการ ดังนี้

ตาราง 15 แสดงกำหนดการจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

วันที่	กิจกรรมที่	เรื่อง	เวลา (ชั่วโมง)
6 กันยายน 2564	1	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 1 เรื่อง Short Vowels	1
7 กันยายน 2564	2	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง The Words Sound “at” and “ap”	2
8 กันยายน 2564	2	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 3 เรื่อง The Words Sound “an” and “ag”	2

ตาราง 15 (ต่อ)

วันที่	กิจกรรมที่	เรื่อง	เวลา (ชั่วโมง)
9 กันยายน 2564	2	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 4 เรื่อง The Words Sound “am” and “ad”	2
10 กันยายน 2564	3	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 5 เรื่อง The Words Sound “en” and “ed”	2
13 กันยายน 2564	3	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 6 เรื่อง The Words Sound “et” and “eg”	2
14 กันยายน 2564	4	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 7 เรื่อง The Words Sound “ig, in” and “it, ip”	2
15 กันยายน 2564	5	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 8 เรื่อง The Words Sound “og, ot” and “op”	2
16 กันยายน 2564	6	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 9 เรื่อง The Words Sound “ug, ut” and “un, ub”	2
17 กันยายน 2564	7	แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 10 เรื่อง Review Short Vowels	1

7. เมื่อสิ้นสุดการสอนทุกชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์แล้ว
ดำเนินการวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ
ชุดเดียวกันกับแบบวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนการจัดการเรียนรู้

8. เมื่อสิ้นสุดการสอนทุกชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์แล้ว
ดำเนินการทดสอบหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชุดเดียวกัน
กับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการจัดการเรียนรู้

9. วัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนด้วยแบบวัดเจตคติ
ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากนั้นบันทึกผลการสอบถามไว้เป็นคะแนนสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 โดยหาประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) และหาประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)
2. วิเคราะห์ผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
3. วิเคราะห์เปรียบเทียบผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ โดยการทดสอบค่าทีแบบไม่เป็นอิสระจากกัน (t - test for Dependent Samples)
4. วิเคราะห์หาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
5. วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยการทดสอบค่าทีแบบไม่เป็นอิสระจากกัน (t - test for Dependent Samples)
6. วิเคราะห์ผลการประเมินเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้คือ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำค่าเฉลี่ยไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์เพื่อทำการประเมิน ตามเกณฑ์ดังนี้ (พงศเทพ จิระโร. 2558 : 15)

คะแนนเฉลี่ย 4.50 - 5.00	มีค่าเจตคติมากที่สุด
คะแนนเฉลี่ย 3.50 - 4.49	มีค่าเจตคติมาก
คะแนนเฉลี่ย 2.50 - 3.49	มีค่าเจตคติปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 1.50 - 2.49	มีค่าเจตคติน้อย
คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.49	มีค่าเจตคติน้อยที่สุด

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน
 - 1.1 ค่าเฉลี่ย (Mean)
 - 1.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

2. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

2.1 การคำนวณหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม

2.1.1 การคำนวณหาประสิทธิภาพของกระบวนการ

2.1.2 การคำนวณหาประสิทธิภาพของผลลัพธ์

2.2 ค่าความเที่ยงตรง (Validity) ของแบบวัดผลการอ่านออกเสียง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและแบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียน ใช้สูตรดัชนีความสอดคล้อง IOC

2.3 ค่าความยากง่าย (Difficulty) ของแบบวัดผลการอ่านออกเสียง และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.4 ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของแบบวัดผลการอ่านออกเสียง และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.5 ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดผลการอ่านออกเสียง และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.6 ค่าความเชื่อมั่นของแบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยใช้สัมประสิทธิ์แอลฟา (α) ของครอนบาค

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐาน

3.1 การทดสอบค่าทีแบบไม่เป็นอิสระจากกัน (t - test for Dependent Samples)

3.2 การทดสอบค่าทีของกลุ่มตัวอย่างหนึ่งกลุ่ม (t - test One Sample Group)

บทที่ 4

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัย เรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยขอเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับดังนี้

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ คิดเป็นร้อยละจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
$\sum X_1$	แทน	ผลรวมของคะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังหน่วยการเรียนรู้
$\sum X_2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
$\bar{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบค่าที (t-test)
*	แทน	ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอเป็นตอน ๆ ดังนี้

ตอนที่ 1 การหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น

ตอนที่ 4 ผลการวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หลังเรียน โดยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ให้มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80

ตาราง 16 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_p) ของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ชุดที่	n	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้			
			$\sum X_i$	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ
1	30	10	268	8.93	0.25	89.33
2	30	10	234	7.80	1.54	78.02
3	30	10	259	8.62	2.24	86.19
4	30	10	274	9.12	1.80	91.18

ตาราง 16 (ต่อ)

ชุดที่	n	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้			
			$\sum X_1$	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ
5	30	10	282	9.39	1.29	93.94
6	30	10	276	9.21	1.54	92.12
7	30	10	222	7.40	1.45	74.04
รวม	30	70	1815	60.47	10.11	86.40
ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 86.40						

จากตาราง 16 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนระหว่างเรียนจากชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เท่ากับ 60.47 คะแนน จากคะแนนเต็ม 70 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 86.40 แสดงว่ามีประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) เท่ากับ 86.40

ตาราง 17 ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และร้อยละของคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์หลังการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้			
		$\sum X_2$	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ
30	20	525	17.50	1.91	87.50
ประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_2) เท่ากับ 87.50					

จากตาราง 17 พบว่า ค่าเฉลี่ยของคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.50 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 87.50 แสดงว่าประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_2) เท่ากับ 87.50

ตาราง 18 ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโพนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ประสิทธิภาพ	คะแนนเต็ม	คะแนนที่ได้		
		$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ
ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ (E_1)	70	60.47	10.11	86.40
ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)	20	17.50	1.91	87.50

จากตาราง 18 พบว่า ผลรวมของคะแนนระหว่างเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 60.47 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 86.40 แสดงว่า มีประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ (E_1) เท่ากับ 86.40 และคะแนนจากการทำแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนของนักเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 17.50 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 87.50 แสดงว่า มีประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2) เท่ากับ 87.50 ดังนั้น ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโพนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีประสิทธิภาพ (E_1/E_2) เท่ากับ 86.40/87.50

ตอนที่ 2 การเปรียบเทียบผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโพนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น

ตาราง 19 การเปรียบเทียบผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโพนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น

ผลการอ่านออกเสียง ภาษาอังกฤษ	คะแนนเต็ม	ร้อยละ	$\bar{X}$	S.D.	t	p
ก่อนเรียน	20	31.83	6.37	1.30	30.31	0.00*
หลังเรียน	20	87.33	17.47	1.80		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 19 พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบ โฟนิกส์ มีคะแนนก่อนเรียนร้อยละ 31.83 ค่าเฉลี่ย 6.37 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.30 และหลังเรียน ร้อยละ 87.33 ค่าเฉลี่ย 17.47 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.80 แสดงว่า หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบ โฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น

ตาราง 20 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียน และหลังเรียน โดยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบ โฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	คะแนนเต็ม	ร้อยละ	$\bar{X}$	S.D.	t	p
ก่อนเรียน	20	37.17	7.43	1.85	31.32	0.00*
หลังเรียน	20	87.50	17.50	1.91		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 20 พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบ โฟนิกส์ มีคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนเรียนร้อยละ 37.17 ค่าเฉลี่ย 7.43 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.85 และหลังเรียน ร้อยละ 87.50 ค่าเฉลี่ย 17.50 ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.91 แสดงว่าหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตอนที่ 4 ผลการวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หลังเรียน ด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบ โฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ตาราง 21 ผลการวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโพนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น

n = 30				
ข้อคำถาม	$\bar{X}$	S.D.	แปล ความหมาย	ลำดับ
1. วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าสนใจ	4.27	0.85	มาก	3
2. ข้าพเจ้ามีความสุขที่ได้เรียนรู้คำศัพท์เพิ่มเติม	3.93	0.89	มาก	11
3. วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ทำให้เกิดความ สนุกสนาน	4.07	0.81	มาก	8
4. วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ทำให้เป็นคนกล้า แสดงออก	4.17	0.69	มาก	4
5. ข้าพเจ้ารู้สึกสดชื่นเมื่อทำงาน วิชาภาษาอังกฤษ	4.03	0.75	มาก	9
6. วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ฝึกฝนได้ง่าย	3.83	0.97	มาก	12
7. การเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ น่าเบื่อหน่าย	3.97	1.08	มาก	10
8. ข้าพเจ้ารู้สึกไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ	4.11	0.94	มาก	6
9. วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่เรียนรู้ได้ยากมาก	4.10	0.87	มาก	7
10. ข้าพเจ้ามีความสุขมากเมื่อได้เรียน วิชาภาษาอังกฤษ	3.70	1.00	มาก	15
11. ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจ เมื่อข้าพเจ้าสามารถอ่าน ภาษาอังกฤษได้	4.30	0.78	มาก	2
12. ข้าพเจ้ารู้สึกกลัวทุกครั้งเมื่อถึงเวลาสอบ วิชาภาษาอังกฤษ	3.80	1.01	มาก	13
13. ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกในการฝึกออกเสียง เพิ่มเติมนอกห้องเรียน	4.13	0.81	มาก	5
14. ข้าพเจ้าอยากให้เพิ่มชั่วโมงวิชาภาษาอังกฤษ	3.77	0.88	มาก	14
15. ข้าพเจ้ามีความสุขและสนุกที่ได้ทำกิจกรรม ภาษาอังกฤษร่วมกับเพื่อน ๆ	4.43	0.72	มาก	1
สรุปรวม	4.04	0.87	มาก	

จากตาราง 21 พบว่า เจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโพนิคส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น อยู่ในระดับมาก มีค่าเฉลี่ย 4.04 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 0.87 เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ โดยเรียงลำดับจากข้อที่มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดไปหาน้อย 3 อันดับแรก ได้แก่ ข้าพเจ้ามีความสุขและสนุกที่ได้ทำกิจกรรมภาษาอังกฤษร่วมกับเพื่อน ๆ มีค่าเฉลี่ย 4.43 อยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจ เมื่อข้าพเจ้าสามารถอ่านภาษาอังกฤษได้ มีค่าเฉลี่ย 4.30 อยู่ในระดับมาก และวิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าสนใจ มีค่าเฉลี่ย 4.27 อยู่ในระดับมาก ตามลำดับ ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยเป็นลำดับสุดท้ายคือ ข้าพเจ้ามีความสุขมากเมื่อได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ย 3.70 อยู่ในระดับมาก

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยมีสาระสำคัญดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ 80/80
2. เพื่อเปรียบเทียบผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น
4. เพื่อวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น

ขอบเขตของการวิจัย

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยคือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ศูนย์เครือข่ายทับทิมสยาม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตรัง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 จำนวน 257 คน
2. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนชุมชนวัดบ่อไร่ อำเภอบ่อไร่ จังหวัดตรัง ศูนย์เครือข่ายทับทิมสยาม สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตรัง ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2564 โดยผู้วิจัยใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 30 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ได้แก่

1. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโพนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 7 ชุด
2. แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโพนิกส์ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น จำนวน 10 แผน รวม 18 ชั่วโมง
3. แบบวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklists) จำนวน 20 ข้อ
4. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก จำนวน 20 ข้อ
5. แบบวัดเจตคติ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ของลิเคิร์ต (Likert) จำนวน 15 ข้อ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดลองตามแผนการวิจัยขั้นพื้นฐาน (Pre-experimental Research) แบบหนึ่งกลุ่มสอบก่อนและหลังเรียน (One-Group-Posttest Designs) ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยจัดทำบันทึกข้อความ เพื่อขออนุญาตผู้อำนวยการ โรงเรียนและทำหนังสือขออนุญาตผู้ปกครองในการให้นักเรียนมาโรงเรียนเป็นกรณีพิเศษ
2. ดำเนินการแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่มตามแนวทางการจัดการเรียนการสอนในสถานการณ์การแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) โดยแบ่งตามเลขที่ 1 - 15 จัดการเรียนการสอนในช่วงเช้า และเลขที่ 16 - 30 จัดการเรียนการสอนในช่วงบ่าย
3. ปฐมนิเทศนักเรียน เพื่อทำความเข้าใจกับนักเรียนเกี่ยวกับกระบวนการจัดการเรียนรู้ บทบาทของนักเรียน จุดประสงค์การเรียนรู้ การวัดและประเมินผลการเรียนรู้
4. ดำเนินการวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนการจัดการเรียนรู้กับกลุ่มตัวอย่าง ด้วย แบบวัดการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ จำนวน 20 ข้อ
5. ดำเนินการทดสอบก่อนการจัดการเรียนรู้กับกลุ่มตัวอย่าง ด้วยแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 20 ข้อ ใช้เวลา 20 นาที

6. ดำเนินการจัดการเรียนรู้โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนด้วยตนเอง ตามชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์กับกลุ่มทดลองดังกล่าว จำนวน 10 แผนและชุดกิจกรรม จำนวน 7 ชุด ใช้เวลาทั้งหมด 18 ชั่วโมง เป็นระยะเวลา 2 สัปดาห์

7. เมื่อสิ้นสุดการสอนทุกชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์แล้วดำเนินการวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษชุดเดียวกันกับแบบวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษก่อนการจัดการเรียนรู้

8. เมื่อสิ้นสุดการสอนทุกชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์แล้วดำเนินการทดสอบหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนชุดเดียวกันกับแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการจัดการเรียนรู้

9. วัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนด้วยแบบวัดเจตคติที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จากนั้นบันทึกผลการสอบถามไว้เป็นคะแนนสำหรับการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ตามเกณฑ์มาตรฐาน 80/80 โดยหาประสิทธิภาพของกระบวนการ (E_1) และหาประสิทธิภาพของผลลัพธ์ (E_2)

2. วิเคราะห์ผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

3. วิเคราะห์เปรียบเทียบผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ โดยการทดสอบค่าทีแบบไม่เป็นอิสระจากกัน (t-test for Dependent Samples)

4. วิเคราะห์หาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

5. วิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ โดยการทดสอบค่าทีแบบไม่เป็นอิสระจากกัน (t-test for Dependent Samples)

6. วิเคราะห์ผลการประเมินเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ สถิติที่ใช้คือ ค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) แล้วนำค่าเฉลี่ยไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์เพื่อทำการประเมิน

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่สร้างขึ้นมีค่าเท่ากับ 86.40/87.50 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด 80/80
2. นักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. นักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
4. นักเรียนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น มีเจตคติต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษอยู่ในระดับมาก

อภิปรายผล

ผลการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่สร้างขึ้นมีค่าเท่ากับ 86.40/87.50 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้วิจัยได้สร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ ที่มีประสิทธิภาพซึ่งช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา อีกทั้งชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนั้นผ่านขั้นตอนอย่างมีระบบและมีวิธีการที่เหมาะสม โดยเริ่มจากการวิเคราะห์หลักสูตรและการศึกษาเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยอาศัยแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ จากนั้นสร้างชุดกิจกรรมการเรียนรู้ตามลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก โดยแบ่งออกเป็น 7 ชุด ประกอบด้วย ชุดที่ 1 เรื่อง Short Vowels ชุดที่ 2 เรื่อง Short a ชุดที่ 3 เรื่อง Short e ชุดที่ 4 เรื่อง Short i ชุดที่ 5 เรื่อง Short o ชุดที่ 6 เรื่อง

Short u และ ชุดที่ 7 เรื่อง Phonics Fun โดยมีความหลากหลาย เหมาะสมกับวัย และความสนใจของนักเรียน เป็นชุดกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนเกิดความสามารถในการเรียนรู้ และการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้ อีกทั้งชุดกิจกรรมการเรียนรู้ใช้การจัดการเรียนรู้โดยเน้นนักเรียนเป็นสำคัญ มีสื่อการเรียนการสอนที่น่าสนใจ ดึงดูดความสนใจของนักเรียนในการแสวงหาความรู้จากชุดกิจกรรมการเรียนรู้ และใช้การสอนแบบโฟนิกส์ที่เข้าใจง่าย ไม่ซับซ้อน มีลำดับขั้นตอนของเนื้อหาที่เรียงจากง่ายไปหายากตามลำดับที่ละน้อย โดยใช้คำศัพท์พื้นฐานประกอบภาพการ์ตูนที่สามารถสร้างความสนใจ ทำให้นักเรียนเกิดความพอใจ สร้างแรงจูงใจในการเรียนรู้ จนเกิดความเข้าใจได้ดียิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของลัดดา สุขปรีดี (2543 : 34) ที่กล่าวว่า ชุดกิจกรรมมีความสำคัญต่อการเรียนและผู้เรียน เพื่อพัฒนาความก้าวหน้าในการเรียน ถือว่าเป็นการเสริมแรงในการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ด้วยตนเอง เป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มก็ได้ ชุดกิจกรรมที่สร้างขึ้นเพื่อให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ จะมีคำแนะนำให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติตามจึงทำให้สะดวกต่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยชุดกิจกรรมจะถูกสร้างขึ้นเป็นรายวิชา และแบ่งเป็นเรื่องย่อย ๆ มีเนื้อหาเรียงลำดับต่อเนื่องกันจากง่ายไปหายาก และมีความสมบูรณ์ในตัวเอง ผู้เรียนจึงมีโอกาสเลือกเรียนในแต่ละเรื่องที่ตนเองสนใจ ตามความสามารถและประสบการณ์เดิม และช่วยให้พัฒนาความก้าวหน้าในการเรียนได้อย่างไม่มีขีดจำกัด ช่วยสร้างบรรยากาศในการเรียนให้เป็นที่พึงพอใจของผู้เรียน สอดคล้องกับงานวิจัยของก๊กอ พิสุทธิ์ (2561 : 67) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้ชุดฝึกทักษะ โฟนิกส์ออนไลน์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเต่างอยพัฒนศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ชุดฝึกทักษะ โฟนิกส์ออนไลน์ เพื่อพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีประสิทธิภาพ 84.68/84.19 และมีค่าดัชนีประสิทธิผล เท่ากับ 0.7522 และสอดคล้องกับงานวิจัยของสาวิตริ อานมณี (2562 : 153) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำโดยใช้เสียงโฟนิกส์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำโฟนิกส์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ E_1/E_2 เท่ากับ 86.79/85.00 เป็นไปตามเกณฑ์ 85/85 ที่กำหนดไว้

2. นักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า การสอนแบบโฟนิกส์ตามขั้นตอนการสอน 4 ขั้นตอน โดยเริ่มจากการปรับและเตรียมนักเรียนให้พร้อมที่จะเรียนด้วยเพลงและการดูแอนิเมชัน และสอนออกเสียงตัวอักษรแต่ละตัว ผสมเสียงสระและพยัญชนะ จนสามารถอ่านออกเสียงเป็นคำได้ ตามวิธีการสอนแบบสังเคราะห์เสียง และฝึกฝนการอ่านออกเสียงจนชำนาญ การสอนแบบโฟนิกส์

จึงเป็นวิธีการสอนที่สร้างผลลัพธ์ให้นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงได้อย่างรวดเร็วที่สุด ด้วยการสอนอ่านแบบสังเคราะห์เสียงที่เริ่มจากการถอดรหัสเสียงของแต่ละตัวอักษร โดยนักเรียนจะต้องเข้าใจเสียงของตัวอักษรต่าง ๆ และอ่านออกเสียงให้ถูกต้อง จึงจะสามารถผสมเสียงออกมาเป็นคำได้ การสะกดคำด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เป็นการสอนเด็กให้รู้จักเสียงที่ถูกต้องของตัวอักษร ไม่ได้เป็นเพียงการท่องจำตัวอักษร แต่เป็นการเลียนเสียงและเป็นการฝึกผสมคำให้ถูกต้อง ส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ที่มีกระบวนการตั้งแต่การแยกหน่วยเสียงในคำ ฝึกสะกดคำ และการอ่านออกเสียงคำ โดยผู้สอนเน้นให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการฝึกแยกหน่วยเสียงอย่างทั่วถึง และจัดกิจกรรมการอ่านออกเสียงที่มุ่งเน้นให้นักเรียนได้ฝึกสะกดคำด้วยความสนุกสนานด้วย ทำให้นักเรียนอ่านออกเสียงได้อย่างถูกต้อง และสะกดคำได้อย่างมีประสิทธิภาพ ผสมผสานกับการใช้การ์ตูนแอนิเมชันเป็นสื่อในการสอนอ่านออกเสียง จึงกระตุ้นให้นักเรียนเกิด ความสนใจ จนสามารถอ่านออกเสียง และจดจำคำศัพท์ได้ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของเอลเดเรจ (Eldrege, 2005 : 42 - 43) กล่าวว่า โฟนิกส์เป็นยุทธวิธีหนึ่งที่ใช้ในการสังเกตแยกแยะคำ (Word Identification) ด้วยการอาศัยวิธีการออกเสียง ซึ่งเด็กต้องมีความรู้เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับตัวอักษร ความสามารถในการแบ่งแยกหน่วยเสียงและความสามารถในการประสมหน่วยเสียง เพื่อก่อเสียงเป็นคำ มักใช้ในการสอนระดับเบื้องต้นหรือระดับประถมศึกษา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนุสรีย์ กันยา (2559 : 126) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาความสามารถ ในการอ่านออกเสียงคำภาษาอังกฤษด้วยวิธีโฟนิกส์ร่วมกับเทคนิคพหุสัมผัส ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีคะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงคำภาษาอังกฤษก่อนเรียน โดยได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 12.43 คิดเป็นร้อยละ 41.45 และ หลังเรียนได้คะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 23.26 คิดเป็นร้อยละ 77.54 ซึ่งไม่น้อยกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 และมีความสามารถในการอ่านออกเสียง คำภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน และสอดคล้องกับงานวิจัยของจารุวรรณ ไม้เลียง (2560 : 55) ได้ทำการวิจัยเรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงและจำความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์สูงกว่าก่อนการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ร่วมกับการใช้

แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ หน่วยการเรียนรู้ เรื่องสระเสียงสั้น จำนวน 10 แผน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากสระภาษาอังกฤษทั้ง 5 ตัว ก็คือ a, e, i, o, u มีการพัฒนานักเรียนในด้านการอ่านออกเสียง โดยเริ่มในระดับพื้นฐานจากการสะกดคำ ที่นำสระภาษาอังกฤษมาผสมกับเสียงพยัญชนะให้เกิดเป็นคำด้วยวิธีโฟนิกส์ พร้อมทั้งใช้วิธีการฝึกเชื่อมโยงเสียงของคำและภาพที่มีความหมายให้ตรงกับเสียงได้ ตลอดจนการฝึกอ่านออกเสียงในระดับคำ เป็นจังหวะช้า ๆ (Chant) โดยคำศัพท์ที่เลือกใช้ออกแบบมาเพื่อให้นักเรียนและผู้สอนที่ไม่ใช่เจ้าของภาษาสามารถออกเสียงตามได้ง่าย และตรงกับตัวชี้วัดในหลักสูตรแกนกลางการศึกษา 2551 ในวงคำศัพท์ที่เด็กประถมศึกษาควรรู้จัก เป็นวิธีการสอนให้ออกเสียงได้ชัด ถูกต้อง และหัดสะกดคำได้อย่างมีระบบ จะเริ่มจากการฝึกออกเสียงตัวอักษรแต่ละตัว ไปจนถึงการอ่านเป็นคำ ซึ่งเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับสูงต่อไป เกิดเป็นผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านความรู้ ความจำ ความเข้าใจและการนำไปใช้อีกทั้งยังมีชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่เข้าใจง่าย มีภาพประกอบเนื้อหาที่น่าสนใจ สามารถฝึกซ้ำและทบทวนเนื้อหาได้ด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของรุ่งนภา ศิริสวัสดิ์ (2561 : 86 - 87) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษ หลังการเรียนรู้โดยใช้ชุดกิจกรรมภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นอนุบาลปีที่ 1 พบว่า นักเรียนมีคะแนนผ่านเกณฑ์ (ร้อยละ 70) จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 94.73 และมีนักเรียนมีคะแนนไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 5.26

4. เจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ หลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น อยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ มีการใช้สีสัน รูปแบบตัวอักษร และขนาดตัวอักษร ที่มีความเหมาะสมกับนักเรียน มีภาพประกอบสอดคล้องกับเนื้อหา มองเห็นได้ชัดเจน วัตถุประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับกิจกรรมการเรียนรู้ กระตุ้นให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ สนใจและมีความชอบที่จะเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ช่วยให้นักเรียนมีความเข้าใจ เกิดความคิดรวบยอด สรุปองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง ส่งเสริมให้นักเรียนให้รู้วิธีการใช้สื่อและแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เพื่อศึกษาเพิ่มเติม ทำให้ชุดกิจกรรมมีความน่าสนใจ ดึงดูดต่อการเรียนรู้ ส่งผลให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของดวงแสง ณ นคร (2549 : 228) กล่าวว่า การสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมย่อมทำให้มีคุณประโยชน์ต่อการเพิ่มคุณค่าในการเรียนการสอน โดยชุดกิจกรรมที่มีองค์ประกอบ เล่น สีสัน รูปภาพน่าสนใจ จะช่วยสร้างความสนใจของนักเรียน ทำให้นักเรียนสนใจการเรียนตลอดเวลา ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่ดีเพราะเรียนช้าหรือเร็วได้ตามความสามารถของแต่ละบุคคล โดยใช้ชุดกิจกรรม ถ่ายทอดความรู้ต่าง ๆ แทนครู นักเรียนได้ทราบผลการเรียนของตนเอง

จากแบบประเมินผลและเกณฑ์ที่มีอยู่ในชุดกิจกรรม เป็นเครื่องมือในการสอนซ่อมเสริมนักเรียนที่เรียนอ่อน เรียนช้า และนักเรียนที่มีความบกพร่องในการเรียนรู้ ฝึกให้นักเรียนมีทักษะในการแสวงหาความรู้ รักการเรียนรู้ พัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง และเต็มศักยภาพ ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดเจตคติที่ดีต่อการที่จะเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของพิสนธิ์ ศรีตรงฤทธิ์ (2558 : 56) ได้ทำการวิจัยเรื่อง รูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษและประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง : กรณีศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม ผลการวิจัยพบว่า เจตคติของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม ที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยในระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยเรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังต่อไปนี้

ข้อเสนอแนะทั่วไป

1. การจัดการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์ ผู้สอนควรมีความสามารถในการอ่านออกเสียงที่เป็นต้นแบบให้กับนักเรียนอยู่ในระดับดี เพื่อช่วยปรับปรุงและชี้แนะวิธีการอ่านออกเสียงที่ถูกต้องให้กับนักเรียนได้
2. ในการสอนออกเสียงบางเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย นักเรียนต้องใช้เวลาในการทำ ความเข้าใจนาน อันเนื่องมาจากการวางตำแหน่งฟันและเปล่งลมออกมาไม่ถูกต้อง ทำให้ไม่สามารถเปล่งเสียงออกมาได้อย่างถูกต้อง ดังนั้นแล้ว ผู้สอนควรแสดงภาพตำแหน่งการเกิดเสียง และการเปล่งลมให้นักเรียนเข้าใจในการออกเสียงมากยิ่งขึ้น
3. ในการจัดการเรียนการสอน หากครูผู้สอนมีเทคนิค วิธีการสอนจัดเป็นลำดับให้ง่ายต่อการเรียนรู้ รวมทั้งมีสื่อที่ดึงดูดความสนใจ จะยิ่งทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นในการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. ในการวิจัยครั้งนี้เนื้อหาในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนยังอยู่ในส่วนของการออกเสียงตัวอักษรและคำศัพท์เท่านั้น ดังนั้นในการวิจัยครั้งต่อไปควรมีการอ่านที่ไม่เน้นแต่เพียงแค่ระดับคำ แต่ควรเพิ่มในระดับประโยคสั้น ๆ เป็นลำดับต่อไป เพื่อหาศักยภาพของการสอนแบบโฟนิกส์ว่า สามารถพัฒนาการอ่านของนักเรียนได้ถึงระดับใด

2. ควรมีการวิจัยเพื่อพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์
เพิ่มมากขึ้นในทุกระดับชั้น โดยเน้นเนื้อหาให้เหมาะสมในแต่ละระดับชั้น เพื่อความเข้าใจ
ในหลักการของการเรียนการสอนแบบโฟนิกส์และเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านให้ดียิ่งขึ้นไป

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

บรรณานุกรม

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

บรรณานุกรม

กมลทิพย์ แก่วนกสิการณ. (2551). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์
ภาษากับการสอนตามปกติ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). นครสวรรค์ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.

กรวิก ศรีแก้ว. (2553). การเปรียบเทียบความเข้าใจในการอ่านและเจตคติต่อการอ่านภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนอ่านตามแนวทฤษฎีการสอนอ่าน
แบบบรรณฐาน (Genre-Based-Approach) ด้วยอรรถลักษณะของการอ่านนิทาน
กับการสอนอ่านตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะ
ภาษาต่างประเทศ). ราชบุรี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้
ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.
กรุงเทพฯ : กระทรวงฯ.

_____. (2552). หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551. กรุงเทพฯ :
โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

กัญญาพร แก้วรักษา. (2552). การพัฒนาหนังสืออ่านเพิ่มเติมสาระการเรียนรู้ภาษาไทย
เรื่องสระแก้วเมืองน่าอยู่ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนชัยมงคลวิทยา
อำเภอตาพระยา จังหวัดสระแก้ว. สารนิพนธ์ กศ.ม. (การมัธยมศึกษา). กรุงเทพฯ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.

ก๊กอ พิสุทธิ. (2561). การพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาอังกฤษ โดยใช้ชุดฝึกทักษะโฟนิกส์
ออนไลน์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนเต่างอยพัฒนศึกษา. กรุงเทพฯ :
กลุ่มวิจัยและส่งเสริมการวิจัยทางการศึกษา สำนักพัฒนานวัตกรรมการจัดการศึกษา
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน.

จารุวรรณ ไม้เลียง. (2560). ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาความสามารถ
ในการอ่านออกเสียงและจำความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). ลพบุรี :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏเทพสตรี.

จิรนนท์ เมฆวงษ์. (2547). การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงและความคงทน

ในการเรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม.

(การสอนภาษาอังกฤษ). เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ชัยยงค์ พรหมวงศ์. (2520). ระบบสื่อการสอน. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

_____. (2545). เอกสารประกอบการสอนชุดวิชาสื่อการสอนระดับประถมศึกษา

หน่วยที่ 8 - 15. พิมพ์ครั้งที่ 20. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

_____. (2551). เทคโนโลยีและสื่อการศึกษา. กรุงเทพฯ : ยูไนเต็ดโปรดักส์ชั่น.

_____. (2551). เอกสารการสอนชุดวิชาเทคโนโลยีและสื่อการศึกษา หน่วยที่ 1 - 5. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

_____. (มกราคม-มิถุนายน 2556). “การทดสอบประสิทธิภาพสื่อและชุดกิจกรรม,”
วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย. 5 (1) : 7 - 10.

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ และคณะ. (2553). สื่อการสอนระดับประถมศึกษา. นนทบุรี :

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

ณัฐนันท์ นิเวศน์วรการ. (2560). การใช้การสอนแบบโฟนิกส์เพื่อส่งเสริมความสามารถ
ในการออกเสียง คำรู้คำศัพท์ และการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรการสอน และเทคโนโลยีการเรียนรู้). เชียงใหม่ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ณัฐพร สุขเกษม. (2559). การใช้การถอดเทรกอโฟนิกส์ร่วมกับการใช้สื่อสภาพจริง เพื่อส่งเสริม
การอ่านออกเสียง คำรู้คำศัพท์ และความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การสอนภาษาอังกฤษ). เชียงใหม่ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ณัฐพล สุริยมณฑล. (2560). การสอนแบบโฟนิกส์เพื่อส่งเสริมการออกเสียงและคำรู้คำศัพท์
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรการสอน
และเทคโนโลยีการเรียนรู้). เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ณัฐมา พงศ์ไพโรจน์. (2554). ระบบหน่วยคำในภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

ดวงแสง ณ นคร. (2549). การใช้สื่อการสอน. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ทรงศักดิ์ ภูสีอ่อน. (2551). การประยุกต์ใช้ SPSS วิเคราะห์ข้อมูลงานวิจัย. กาลสินธุ์ :
ประธานการพิมพ์.

ทวี มณีนิล. (2542). ผลการใช้คอมพิวเตอร์ช่วยสอน เรื่องอนุพันธ์ของฟังก์ชันพีชคณิต ระดับ

ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพฯ.

วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). นนทบุรี : บัณฑิตวิทยาลัย

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

ทศนา แยมมณี. (2558). ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มี

ประสิทธิภาพ. พิมพ์ครั้งที่ 19. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ธาริณี อุณาพรหม. (2554). การเปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงและเขียนสะกดคำ

ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้หลักการสอนแบบโฟนิกส์

ผสมผสานการสอนแบบองค์รวม กับการสอนตามคู่มือครู. วิทยานิพนธ์ ปศ.ม.

(หลักสูตรและการสอน). ขอนแก่น : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

นเรศ สุรสิทธิ์. (2548). เทคนิคการฝึกพูดภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : พี.เอส.เพรส.

นฤมล สุปิ่นโน. (2558). ผลการใช้วิธีสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียง

ภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการอ่านแบบโฟนิกส์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

โรงเรียนบ้านนาป่าเป้า จังหวัดแม่ฮ่องสอน. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (หลักสูตรและการสอน).

กรุงเทพ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.

นิภาพรรณ ศรีพงษ์. (2549). ภาษาไทย การฟัง การอ่าน การพูด การเขียน. นครราชสีมา :

สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.

นุสรีย์ กันยา. (2559). การพัฒนาความสามารถในการอ่านออกเสียงคำภาษาอังกฤษด้วยวิธีโฟนิกส์

ร่วมกับเทคนิคพหุสัมผัสของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ก.ม.

(หลักสูตรและการสอน). อุตรธานี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี.

น้ำทิพย์ ขจรบุญ. (2553). การใช้วิธีสอนโฟนิกส์เพื่อส่งเสริมการออกเสียงและความรู้คำศัพท์

ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (การสอน

ภาษาอังกฤษ). เชียงใหม่ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

บัณฑิต ฉัตรวิโรจน์. (2549). การสอนการอ่านภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา. กรุงเทพฯ :

พิมพ์พัฒนาศึกษา.

บุญเกื้อ ควรวาเวช. (2545). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

บุญชม ศรีสะอาด. (2556). การวิจัยเบื้องต้น. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.

บำรุง ไตรรัตน์. (2544). วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์

มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- ประภาพรรณ เล็งวงศ์. (2551). การพัฒนานวัตกรรมการเรียนรู้ด้วยการวิจัยในชั้นเรียน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : อี.เค.บุ๊คส์.
- ประหยัด ภูมิโคกรักษ์. (2543). การพัฒนาชุดการสอนมินิคอร์สวิชาการอ่านภาษาอังกฤษธุรกิจ ที่ยึดการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาเป็นหลัก เพื่อเสริมสร้างความสามารถ และเจตคติต่อการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาสถาบันราชภัฏ. ปริญญาโท กศ.ด. (การศึกษาและการสอนอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ปรีชา ช้างขวัญยืน. (2540). วิพากษ์การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์. (2551). จิตวิทยาการศึกษา. กรุงเทพฯ : ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.
- _____. (2553). จิตวิทยาการบริหารงานบุคคล. กรุงเทพฯ : ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.
- พงศ์เทพ จิระโร. (2558). หลักการวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. ชลบุรี : ภาควิชาวิจัย และจิตวิทยาประยุกต์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- พรพิมล อ่อนอินทร์. (2559). การพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบสืบเสาะหาความรู้ บนเว็บเควสท์ร่วมกับผังมโนทัศน์ เพื่อพัฒนากระบวนการทางวิทยาศาสตร์ ของนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). จันทบุรี : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2553). วิธีการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิชิต ฤทธิ์จรูญ. (2551). ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : แฮส โออฟ เคอร์มิสท์.
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. (2544). การพูดภาษาอังกฤษตามหลักภาษาสัตศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- พิสันธิ์ ศรีดำรงฤทธิ์. (2558). รูปแบบการเรียนรู้ เจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ ผลสัมฤทธิ์ในการเรียน ภาษาอังกฤษและประสบการณ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง : กรณีศึกษานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ภัทรา นิคมานนท์. (2543). การประเมินผลการเรียน. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ทิพย์วิสุทธิ.
- ภูมิ หุราพันธ์. (2543). แนวการออกเสียงภาษาอังกฤษ. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : ทฤษฎี.
- มาเรียม นิลพันธุ์. (2553). วิธีวิจัยทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร.

- มาลินี พุ่มมาลัย. (2558). การพัฒนาหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ เรื่อง การสะกดคำศัพท์ภาษาอังกฤษ ด้วยวิธีโฟนิกส์ (Phonics) สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. สารนิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). พิษณุโลก : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร.
- มนตรี วงษ์สะพาน. (2556). เอกสารประกอบการสอนรายวิชาการประเมินการเรียนรู้. มหาสารคาม : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- มยุเรศ รัตนานิคม. (2543). สัทศาสตร์กับการฝึกออกเสียงภาษาอังกฤษ. สกลนคร : คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏสกลนคร.
- มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. (2550). ชุดกิจกรรม. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- _____. (2551). การพัฒนาหลักสูตรและสื่อการสอน หน่วยที่ 8 - 15. พิมพ์ครั้งที่ 2. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.
- รวีวรรณ อังคนุรักษ์พันธ์. (2533). การวัดทัศนคติเบื้องต้น. ชลบุรี : มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ระพีพันธ์ โพธิ์ศรี. (2550). การสร้างชุดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้. อุดรดิตถ์ : มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรดิตถ์.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2555). พจนานุกรมศัพท์ที่ศึกษาศาสตร์ฉบับราชบัณฑิตยสถาน. กรุงเทพฯ : นานมีบุ๊คส์.
- รุ่งนภา ศิริสวัสดิ์. (2561). การพัฒนาชุดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียน ชั้นอนุบาลปีที่ 1. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- โรงเรียนชุมชนวัดบ่อไร่. (2562). รายงานการประเมินตนเองของโรงเรียนชุมชนวัดบ่อไร่. ตราด : โรงเรียนชุมชนวัดบ่อไร่.
- ลัดดา สุขปรีดี. (2543). เทคโนโลยีทางการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ลำยอง เครือคำ. (2555). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการเขียนเรียงความโดยใช้แผนที่ความคิด สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). นุรีรัมย์ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- วาสนา ชาวหา. (2548). เทคโนโลยีการศึกษา. กรุงเทพฯ : อักษรสยามการพิมพ์.
- วิบูลศรี กิ่งแก้ว. (2552). การพัฒนาชุดการเรียนรู้ด้วยตนเองวิชาภาษาไทยเรื่องลิลิตตะเลงพ่าย สำหรับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนเซนต์โยเซฟพิพวล. สารนิพนธ์ กศ.ม. (หลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- วีระ ไทยพานิช. (2551). 57 วิธีสอน. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ศิดา เข็มขันติถาวร. (2555). ความรู้เบื้องต้นที่ครูสอนภาษาอังกฤษควรรู้เกี่ยวกับการออกเสียง.

กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศิริพันธ์ ศรีวันยงค์. (2548). การพัฒนารูปแบบการส่งเสริมทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 - 3 ที่มีภาวะการอ่านบกพร่อง. วิทยานิพนธ์

ปร.ด. (การศึกษาพิเศษ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สมนึก ภัททิยธนี. (2553). การวัดผลการศึกษา. มหาสารคาม : ภาควิชาวิจัยและพัฒนาศึกษา

คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยมหาสารคาม

_____. (2556). การวัดผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 9. กาลสินธุ์ : ประสานการพิมพ์.

สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (2562). คู่มือการจัดสอบ O-NET สำหรับศูนย์สอบ 2562.

กรุงเทพฯ : สถาบันฯ.

สมบัติ ท้ายเรือคำ. (2551). ระเบียบวิธีวิจัยสำหรับมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. กาลสินธุ์ :

ประสานการพิมพ์.

สมยศ เม่นแย้ม. (2542). คู่มือครู : ครูไทยสอนภาษาอังกฤษ. เชียงใหม่ : โรงเรียนวชิรวิทย์.

สาวตรี อานมณี. (2562). การพัฒนาแบบฝึกทักษะการอ่านสะกดคำโดยใช้เสียงโฟนิกส์ สำหรับ

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). กรุงเทพฯ :

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช.

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดตราด. (2561). แผนพัฒนาการศึกษาขั้นพื้นฐาน

ประจำปีงบประมาณ 2561 - 2564 สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาจังหวัดตราด.

ตราด : กลุ่มนโยบายและแผน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษา

จังหวัดตราด.

สุคนธ์ สินธพานนท์และคณะ. (2552). การจัดกระบวนการเรียนรู้ : เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ.

กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์.

สุคนธ์ สินธพานนท์. (2551). การวัดผลการศึกษา. กาลสินธุ์ : ประสานการพิมพ์.

สุจิต เหมวัล. (2555). ศาสตร์การสร้างและพัฒนาชุดกิจกรรม. ขอนแก่น : ทรัพย์สุนทรการพิมพ์.

สุทธิดา แส่นหาญ. (2556). ผลการเรียนรู้การสอนทางตรงที่เน้นเพื่อนช่วยเพื่อนต่อทักษะ

การปฏิบัติงาน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ของนักเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). อุตรธานี :

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรธานี.

- สุทธิลักษณ์ วรอินทร์. (2549). การเปรียบเทียบความเข้าใจการอ่านและเจตคติต่อวิชาภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้ผังโยงใยความหมาย
และการสอนอ่านตามปกติ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (หลักสูตรและการสอน). นครสวรรค์ :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์.
- สุนันทา ปัญญารัตน์. (2554). การพัฒนาการสอนอ่านออกเสียงและเขียนสะกดคำภาษาอังกฤษ
ด้วยวิธีการสอนแบบโฟนิกส์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนลำสนุ่น อำเภอลองหลวง
จังหวัดปทุมธานี. วิทยานิพนธ์ ค.ม. (เทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา).
พระนครศรีอยุธยา : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนครศรีอยุธยา.
- สุนันทา มั่นเศรษฐวิทย์. (2544). การประเมินผลภาษาไทย. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- สุนันทา สุนทรประเสริฐ. (2550). แนวการเขียนรายงาน เอกสารประกอบการอบรมปฏิบัติการ
ของสมาคมพัฒนาวิชาชีพผู้เรียน. ราชบุรี : ธรรมรักษ์การพิมพ์.
- สุรางค์ ไคว์ตระกูล. (2541). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุวิทย์ มูลคำ และอรทัย มูลคำ. (2553). 19 วิธีจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะ.
พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์.
- แสงระวี ดอนแก้วบัว. (2554). หลักการออกเสียงภาษาอังกฤษเบื้องต้น. มหาสารคาม :
มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- แสงเดือน ทวีสิน. (2545). จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : ไทยเส็ง.
- อมร เอี่ยมตาล. (2556). การศึกษาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษและเจตคติต่อการเรียน
วิชาภาษาอังกฤษของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชานิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ
สวนสุนันทา ด้วยวิธีสอนตามแนวทฤษฎีการสอนภาษาแบบอรรถฐาน (Genre-Based-
Approach) โดยใช้รสรณลักษณะของข่าวหนังสือพิมพ์ (News Report Genre Features).
วิทยานิพนธ์ ค.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). ราชบุรี :
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- อัจฉรา วงศ์โสธร. (2544). การทดสอบและประเมินผลการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. กรุงเทพฯ :
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อินทรา ศรีประสิทธิ์. (2551). การใช้อินเทอร์เน็ตในการสอนโฟนิกส์ (Phonics) ประสมประสานกับการเรียนในห้องจะช่วยให้เยาวชนไทยอ่านภาษาอังกฤษเก่งซึ่งจะช่วยแก้ปัญหาการติดเกมออนไลน์ได้. ออนไลน์. แหล่งที่มา :

www.englishonline.com2.biz/references/articesum.doc. 26 กุมภาพันธ์ 2564.

_____. (2552). ทฤษฎีใหม่ในการสอนภาษาอังกฤษ สำหรับคนไทยที่รวมการวางพื้นฐานด้วย Phonemic Awareness & Phonics ตามด้วยการสอนอ่านเป็นคำ (Whole Language) เพื่อแก้ปัญหาอาการภาษาอังกฤษบกพร่อง (dyslexia) ของคนไทย. (ออนไลน์). แหล่งที่มา : [http://www.englishonline.com2.biz/references./drintira'sunesco% 20 paper.doc](http://www.englishonline.com2.biz/references./drintira'sunesco%20paper.doc). 26 กุมภาพันธ์ 2564.

อรนุช ศรีสะอาด. (2547). การพัฒนาครูในการวิจัยเพื่อปรับปรุงและพัฒนาผู้เรียน. มหาสารคาม : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

อรนุช ศรีสะอาด และคณะ. (2550). การวัดและประเมินผลการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กทม. : ประสานการพิมพ์.

Adams, M.J. (1998). **Phonemic Awareness in Young Children**. A Classroom Curriculum, Paul H. Bookes Publishing Co. Baltimore : United States.

Benton, T.S. (2016). **Increasing Oral Reading Fluency in upper Elementary Students Through Direct Phonics Instruction**. The Faculty of the Department of Education, Brenau University. Gainesville : United States.

Browne, A. (1996). **Developing Language and Literacy 3 - 8**. London : P. Chapman.

Carnine, D.W. and et al. (2004). **Direct Instruction Reading**. Canada : Pearson Education.

Center on the Developing Child at Harvard University. (2014). **Enhancing and Practicing Executive Function Skills with Children from Infancy to Adolescence**. (Online). Available : www.developingchild.harvard.edu. 28 February 2021.

Ehri, L.C. (1992). **Linguistic Insight**. Threshold of Reading Acquisition. In Waller, T.; & G. Mackinnon (Eds.), **Reading Research: Advances in Research and Theory**. New York : Academic Press.

Eldrege, J.L. (2005). **Teach Decoding : Why and How**. 2nd ed. New Jersey : Pearson Merrill Prentice Hall.

- Farokhbakht, L. and Dariush, N. (2015). **The Effect of Using Synthetic Multisensory Phonics in Teaching English Literacy on Literacy Learning and Reading Motivation: A Case of Iranian Young Learners of English.** International Journal of Research Studies in Education. (Online). Available : <http://consortiacademia.org>. 26 February 2020.
- Fitzgerald, J.A. and Fitzgerald, D.G. (1967). **Fundamental of Reading Instruction.** America : The Bruce Publishing.
- Fox, B.J. (2008). **Word Identification Strategies.** New Jersey : Preason Education.
- Good, C.V. (1973). **Dictionary of Education.** New York : McGraw-Hill.
- Gunning, T.G. (2000). **Phonological awareness and Primary Phonics.** Needham Heights, MA : Allyn and Bacon.
- Handcock, L. and Wingert, P. (1996). **Phonics Information.** (Online). Available : <http://www.cdipage.com/phonics.html>. 26 February 2021.
- Hann, K. (2016). **Improving Upon Traditional Phonics Instruction for English Language Learners.** Oregon University. Eugene : United States.
- Harris and Hodges. (1995). **The Literacy Dictionary, The Vocabulary of Reading and Writing.** New York : International Reading Association, Inc.
- Harvard University. (2014). **Enhancing and Practicing Executive Function Skills with Children from Infancy to Adolescence.** Cambridge : Center on the Developing Child of Harvard University.
- Hempenstall, K. (2002). "Phonological Processing and Phonics, Toward an Understanding of Their Relationship to Each Other and to Reading Development," **Australian Journal of Learning Disabilities.** 7(1) : 4 - 29.
- Hornby, A.F. (2000). **Advance Learner's Dictionary.** 6th ed. London : Oxford University.
- Hughes, John M. (1972). **Phonics and the Teaching of Reading.** London : Evans Brothers.
- James R, and Patricia W. (1967). "The Reinvention Game," **Public Administration Review.** 3(56) : 291 - 298.
- Jannuzi, C. (1997). **Key concepts in literacy : Phonic vs. whole Laguages. Literacy Across Cultures.** (Online). Available : <http://www.2.aasa.ac.jp/dcdzcusLAC97-Phonics.html>. 14 January 2020.

- Klein, W. (1990). **Second Language Acquisition**. London : Cambridge University Press.
- Lapp, D. and Flood, J. (1992). **Teaching Reading to Every Child**. New York : Macmillan.
- Linguisticsystems. (2014). **The Phonological Awareness Test 2**. (Online). Available :
<http://linguisticsystems.com/sample1/34100.pdf>. 27 February 2021.
- Rayner and et al. (2002). **How Should Reading be Taught?** Scientific America. California :
 United States.
- Spafford, C.A. and Grosser, G.S. (2005). **Dyslexie and Reading Difficulties : Research and
 Resource Guide for Working with all Struggling Readers**. 2nd ed. Boston :
 Pearson Education.
- White, K. (2016). **Benefits of Systematic and Explicit Phonics Instruction with Early
 Elementary Students**. The Faculty of College of Education, Educational Specialist,
 Brenau University.
- Wilson, R.M. (2000). **Teaching Reading-a History**. (Online). Available :
<http://www.sosci.kun.nl/ped/whp/histedu/wilson11>. 26 February 2021.
- Yesil-Dagli, U. (2011). **Predicting ELL Students' Beginning First Grade English Oral
 Reading Fluency from Initial Kindergarten Vocabulary, Letter Naming, and
 Phonologically Awareness Skills**. Early Childhood Research Quarterly.

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ภาคผนวก ก
รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิ

1. อาจารย์ ดร.เจนจบ สุขแสงประสิทธิ์ อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
2. อาจารย์ ดร.เจนวิทย์ วาริบ่อ อาจารย์ประจำคณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
3. อาจารย์ชวุกุล จุลจันทร์ อาจารย์สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
4. อาจารย์เอื้อมพร รุ่งศิริ อาจารย์สาขาวิชาภาษาอังกฤษธุรกิจ
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
5. นางพัชรี ชวนฤทัย ครู วิทยฐานะครูชำนาญการพิเศษ
โรงเรียนเทศบาลเมืองขลุง ๑ (บูรวิทยาการ)

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ภาคผนวก ข
หนังสือขอความร่วมมือในการวิจัย

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ที่ อว ๐๖๓๑.๐๒/ ๓๕๐

คณะครุศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี ๒๒๐๐๐

พฤษภาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน อาจารย์ ดร.เจนจบ สุขแสงประสิทธิ์

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
๑. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ จำนวน ๑ ชุด
 ๒. แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ จำนวน ๑ ชุด
 ๓. แบบวัดการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ จำนวน ๑ ชุด
 ๔. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน ๑ ชุด
 ๕. แบบวัดเจตคติที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางสาวฉวีวรรณ วัฒนานุกิจ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ โดยมีอาจารย์ ดร.สุนิตย์ตา เย็นทั่ว เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชรินทร์ รุจิรานุกูล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือที่นักศึกษาสร้างขึ้นมาเพื่อใช้ในการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สวัสดีชัย ศรีพนมธนากร)

คณบดีคณะครุศาสตร์

โทรศัพท์ ๐ ๓๙๓๑ ๙๑๑๑ ต่อ ๑๐๒๙๐

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี “ภูมิปัญญาแห่งภาคตะวันออกสู่สากล”

RAMBHAJ BARNI RAJABHAT UNIVERSITY : Wisdom of the East Leads to Internationalization

ที่ อว ๐๖๓๑.๐๒/๓๕๑

คณะครุศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี ๒๒๐๐๐

๑๘ พฤษภาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน อาจารย์ ดร.เจนวิทย์ วาริย่อ

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
๑. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ จำนวน ๑ ชุด
 ๒. แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ จำนวน ๑ ชุด
 ๓. แบบวัดการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ จำนวน ๑ ชุด
 ๔. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน ๑ ชุด
 ๕. แบบวัดเจตคติที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางสาวฉวีวรรณ วัฒนานุกิจ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ โดยมีอาจารย์ ดร.สุนิตย์ตา เย็นทั่ว เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชรินทร์ รุจิรานุกูล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือที่นักศึกษาสร้างขึ้นมาเพื่อใช้ในการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สวัสดีชัย ศรีพนมธนากร)

คณบดีคณะครุศาสตร์

ลิข

โทรศัพท์ ๐ ๓๙๓๑ ๙๑๑๑ ต่อ ๑๐๒๙๐

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี “ภูมิปัญญาแห่งภาคตะวันออกสู่สากล”

RAMBHAJ BARNI RAJABHAT UNIVERSITY : Wisdom of the East Leads to Internationalization

ที่ อว ๐๖๓๑.๐๒/๓๙๒

คณะครุศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี ๒๒๐๐๐

๑๘ พฤษภาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน อาจารย์วาทกุล จุลจาจันทร์

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
๑. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ จำนวน ๑ ชุด
 ๒. แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ จำนวน ๑ ชุด
 ๓. แบบวัดการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ จำนวน ๑ ชุด
 ๔. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน ๑ ชุด
 ๕. แบบวัดเจตคติที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางสาวฉวีวรรณ วัฒนานุกิจ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ โดยมีอาจารย์ ดร.สุนิศา เต็มทั่ว เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชรินทร์ รุจิรานุกูล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือที่นักศึกษาสร้างขึ้นมาเพื่อใช้ในการงานวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สวัสดีชัย ศรีพนมธนากร)

คณบดีคณะครุศาสตร์

ลิ

โทรศัพท์ ๐ ๓๙๓๑ ๙๑๑๑ ต่อ ๑๐๒๙๐

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี “ภูมิปัญญาแห่งภาคตะวันออกสู่สากล”

RAMBHAJ BARNI RAJABHAT UNIVERSITY : Wisdom of the East Leads to Internationalization

ที่ อว ๐๖๓๑.๐๒/๓๙๓

คณะครุศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี ๒๒๐๐๐

๑๘ พฤษภาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน อาจารย์เอี่ยมพร รุ่งศิริ

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
๑. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ จำนวน ๑ ชุด
 ๒. แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ จำนวน ๑ ชุด
 ๓. แบบวัดการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ จำนวน ๑ ชุด
 ๔. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน ๑ ชุด
 ๕. แบบวัดเจตคติที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางสาวฉวีวรรณ วัฒนานุกิจ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ โดยมีอาจารย์ ดร.สุนิตย์ตา เย็นทั่ว เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชรินทร์ รุจิรานุกูล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือที่นักศึกษาสร้างขึ้นมามาเพื่อใช้ในการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สวัสดิชัย ศรีพนมธนากร)

คณบดีคณะครุศาสตร์

โทรศัพท์ ๐ ๓๙๓๑ ๙๑๑๑ ต่อ ๑๐๒๙๐

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี “ภูมิปัญญาแห่งภาคตะวันออกสู่สากล”

RAMBHAJ BARNI RAJABHAT UNIVERSITY : Wisdom of the East Leads to Internationalization

ที่ อว ๐๖๓๑.๐๒/๓๙๔

คณะครุศาสตร์

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี ๒๒๐๐๐

๑๙ พฤษภาคม ๒๕๖๔

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ

เรียน นางพัชรี ชวนฤทัย

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
๑. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ จำนวน ๑ ชุด
 ๒. แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ จำนวน ๑ ชุด
 ๓. แบบวัดการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ จำนวน ๑ ชุด
 ๔. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน ๑ ชุด
 ๕. แบบวัดเจตคติที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน ๑ ชุด

ด้วยนางสาวฉวีวรรณ วัฒนานุกิจ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ โดยมีอาจารย์ ดร.สุนิศา เต็มทั่ว เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชรินทร์ รุจิรานุกูล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี เห็นว่าท่านเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญในเรื่องดังกล่าวเป็นอย่างดี จึงขอเรียนเชิญท่านเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบความเที่ยงตรง (Validity) ของเครื่องมือที่นักศึกษาสร้างขึ้นมาเพื่อใช้ในการงานวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สวัสดิชัย ศรีพนมธนากร)

คณบดีคณะครุศาสตร์

ลิ

โทรศัพท์ ๐ ๓๙๓๑ ๙๑๑๑ ต่อ ๑๐๒๙๐

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี “ภูมิปัญญาแห่งภาคตะวันออกสู่สากล”

RAMBHAJ BARNI RAJABHAT UNIVERSITY : Wisdom of the East Leads to Internationalization

ที่ อว ๐๖๓๑.๐๒/ ๕๗๔

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี ๒๒๐๐๐

๑๗ มิถุนายน ๒๕๖๔

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์รวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนอนุบาลบ่อพลอยราษฎร์รังสรรค์

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ
หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ จำนวน ๔๒ ชุด
๒. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนแบบโฟนิกส์ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น
จำนวน ๑ ชุด
๓. แบบวัดการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ จำนวน ๔๒ ชุด
๔. แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน ๔๒ ชุด
๕. แบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน ๔๒ ชุด

ด้วย นางสาวฉวีวรรณ วัฒนานุกิจ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ โดยมี อาจารย์ ดร.สุนิตย์ดา เย็นทั่ว เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชรินทร์ รุจิรานุกุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

เพื่อให้การดำเนินการทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี จึงขอความอนุเคราะห์จากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวฉวีวรรณ วัฒนานุกิจ เก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยและนำไปทดลองใช้ (Try Out) กับผู้บริหารสถานศึกษาและครูผู้สอนในสถานศึกษาของท่าน เพื่อตรวจสอบเครื่องมือที่นักศึกษาสร้างขึ้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สวัสดีชัย ศรีพนมธนากร)
คณบดีคณะครุศาสตร์

สำนักงานคณบดีคณะครุศาสตร์

โทรศัพท์. ๐-๓๙๓๑-๙๑๑๑ ต่อ ๑๐๒๙๐, ๑๐๒๐๐

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี “ภูมิปัญญาแห่งภาคตะวันออกสู่สากล”

RAMBHAH BARNI RAJABHAT UNIVERSITY : Wisdom of the East Leads to Internationalization

ที่ อว ๐๖๓๑.๐๒/ ๔๙๖

คณะครุศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี ๒๒๐๐๐

๒๕ มิถุนายน ๒๕๖๔

เรื่อง ขออนุมัติโครงการรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการโรงเรียนชุมชนวัดบ่อไร่

- สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ
หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ จำนวน ๓๐ ชุด
๒. แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนแบบโฟนิกส์ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น
จำนวน ๑ ชุด
๓. แบบวัดการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ จำนวน ๓๐ ชุด
๔. แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน ๓๐ ชุด
๕. แบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ จำนวน ๓๐ ชุด

ด้วย นางสาวฉวีวรรณ วัฒนานุกิจ นักศึกษาระดับปริญญาโท หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน ได้รับอนุมัติให้ทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การพัฒนาชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑ โดยมี อาจารย์ ดร.สุนิตย์ดา เย็นทั่ว เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พัชรินทร์ รุจิรานุกูล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

เพื่อให้การดำเนินการทำวิทยานิพนธ์เป็นไปด้วยความเรียบร้อย คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี จึงขออนุมัติโครงการจากท่านโปรดอนุญาตให้ นางสาวฉวีวรรณ วัฒนานุกิจ เข้าเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านด้วยดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

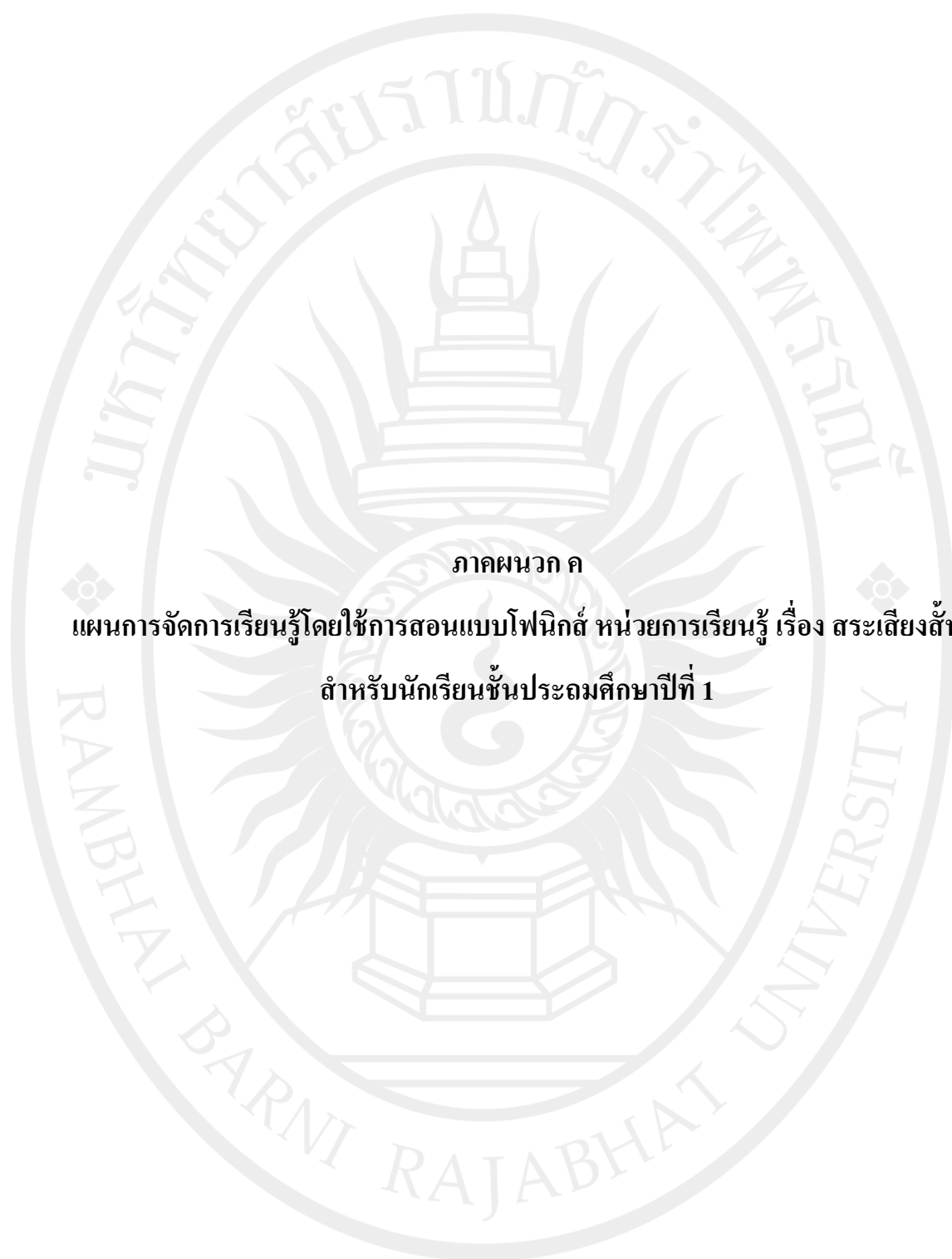
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สวัสดีชัย ศรีพนมธนากร)
คณบดีคณะครุศาสตร์

สำนักงานคณบดีคณะครุศาสตร์

โทรศัพท์. ๐-๓๙๓๑-๙๑๑๑ ต่อ ๑๐๒๙๐, ๑๐๒๐๐

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี “ภูมิปัญญาแห่งภาคตะวันออกสู่สากล”

RAMBHAJ BARNI RAJABHAT UNIVERSITY : Wisdom of the East Leads to Internationalization

ภาคผนวก ค

แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนแบบโพนิกส์ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น

สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

แผนการจัดการเรียนรู้ที่ 2

ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ)

ปีการศึกษา 2564

เรื่อง Sound at, ap

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

จำนวน 2 ชั่วโมง

1. มาตรฐานการเรียนรู้

- ด 1.1 ป.1/2 ระบุตัวอักษรและเสียง อ่านออกเสียงและสะกดคำง่ายๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน
ด 1.1 ป.1/3 เลือกภาพตรงตามความหมายของคำและกลุ่มคำที่ฟัง

2. จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงและสะกดคำศัพท์ที่เกี่ยวกับสระอะได้
2. นักเรียนสามารถเลือกภาพตรงตามความหมายของคำที่อ่านได้
3. นักเรียนมีเจตคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษ

3. สาระสำคัญ

การเรียนรู้เรื่องคำศัพท์ที่เกี่ยวกับสระอะ ทำให้นักเรียนได้ฝึกการอ่านออกเสียง สะกดคำ และบอกความหมายของคำศัพท์ ซึ่งเป็นความรู้พื้นฐานที่มีความจำเป็นในการเรียนภาษาอังกฤษ อันจะเป็นการนำไปสู่การเรียนรู้การอ่านภาษาอังกฤษในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

4. สาระการเรียนรู้

4.1 ทักษะเฉพาะวิชา

1) Language Features and Functions

Vocabulary : bat, cat, hat, mat, rat, cap, map, nap, tap

Functions : Asking and answering about short a

Following the instructions

2) Language Skills

Listening : สามารถแยกแยะเสียงของคำศัพท์ตามเสียงสระได้

Speaking : ออกเสียงคำศัพท์ที่เกี่ยวกับสระอะ

5. สมรรถนะสำคัญของผู้เรียน

- 5.1 ความสามารถในการสื่อสาร
- 5.2 ความสามารถในการคิด

6. คุณลักษณะอันพึงประสงค์

- 6.1 รักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
- 6.2 ซื่อสัตย์สุจริต
- 6.3 มีวินัย
- 6.4 ใฝ่เรียนรู้
- 6.5 มุ่งมั่นในการทำงาน

7. กิจกรรมการเรียนรู้

ชั่วโมงที่ 1

แนะนำเข้าสู่บทเรียน

1. ครูกล่าวทักทายนักเรียนเพื่อสร้างความคุ้นเคย
2. ครูแจ้งจุดประสงค์และกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน
3. ครูและนักเรียนร่วมกันร้องเพลง The short vowels ตาม CD Track 01 โดยให้นักเรียนร้องเพลงและทำท่าทางประกอบไปด้วย

เพลง The short vowels (CD Track 01)

aeiou aeiou aeiou

we are the vowels.

I am A, A, A, A

I make the sound, a, a, a

a, a, cat, a, a, cat

I am short vowel A, a, a

I am E, E, E, E

I make the sound, e, e, e

e, e, red, e, e, red

I am short vowel E, e, e

I am I, I, I, I

I make the sound, i, i, i

i, i, fin, i, i, fin

I am short vowel I, i, i
 I am O, O, O, O
 I make the sound, o, o, o
 o, o, dog, o, o, dog
 I am short vowel O, o, o
 I am U, U, U, U
 I make the sound, u, u, u
 u, u, nut, u, u, nut
 I am short vowel U, u, u
 ae i ou ae i ou ae i ou
 we are the vowels.

ขั้นสอน

1. ครูเปิดการ์ตูนแอนิเมชัน Animation 02 : Sound at, ap ให้นักเรียนดู โดยรอบแรกเปิดให้นักเรียนดูจนจบ รอบต่อไปโดยระหว่างดูครูจะหยุดช่วงที่สำคัญ เพื่อให้นักเรียนฝึกทักษะการฟังและการอ่านออกเสียง รอบสุดท้ายครูจะเปิดให้ดูแล้วให้นักเรียนตอบคำถามว่ามีสระเสียงสั้นเสียงใดบ้าง เมื่อนักเรียนดูจบแล้ว ครูทบทวนเนื้อหาในการ์ตูนแอนิเมชันให้นักเรียนฟังอีกครั้ง
2. ครูนำเสนอบัตรภาพคำศัพท์ชุด Sound at, ap ได้แก่ bat, cat, hat, mat, rat, cap, map, nap, tap โดยการชูบัตรภาพคำศัพท์ พร้อมพูดออกเสียง และให้นักเรียนพูดตามทั้งห้องเรียน เป็นกลุ่ม และรายบุคคล
3. ครูชูบัตรภาพคำศัพท์แล้วให้นักเรียนอ่านออกเสียง สะกดคำเหล่านั้นพร้อมกันและสลับภาพไปมา

ชั่วโมงที่ 2

ขั้นฝึกและทำกิจกรรมการเรียนรู้

1. ครูทบทวนคำศัพท์ โดยให้นักเรียนดูภาพแล้วพูดตามครู คำละ 2 – 3 ครั้ง
2. ครูใช้เกม Jump on it ครูอธิบายและสาธิตวิธีการเล่น
3. ครูแบ่งนักเรียนออกเป็น 2 กลุ่ม ให้นักเรียนยืนอยู่มุมใดมุมหนึ่งของห้องเรียน ขณะที่ครูกระจายบัตรคำลงบนพื้นห้อง
4. ครูจะพูดคำศัพท์คำใดคำหนึ่งขึ้นมา นักเรียนจะต้องแข่งกันหาคำศัพท์คำนั้น เมื่อพบคำศัพท์นั้นแล้ว ให้กระโดดเหยียบคำศัพท์นั้นไว้ นักเรียน 2 คนแรกที่พบบัตรคำก่อน จะต้องอ่านออกเสียงคำศัพท์คำนั้นให้ถูกต้อง จึงจะได้คะแนนสำหรับกลุ่มของตน แล้วจึงเล่นต่อไปเรื่อยๆ จนกว่าบัตรคำจะหมด กลุ่มใดที่ได้คะแนนสะสมมากที่สุดจะเป็นผู้ชนะ

ขั้นสรุป

1. นักเรียนทำแบบฝึกหัด Sound at, ap โดยให้ดูรูปภาพ และเลือกวงกลมคำศัพท์ที่มีความหมายตรงกันกับรูปภาพ แล้วจึงนำคำศัพท์ที่เลือกมาคัดให้สวยงาม
2. ครูเฉลยแบบฝึกหัด Sound at, ap และร่วมกันสรุปการอ่านออกเสียงคำที่ได้เรียนไปในวันนี้ เพื่อเป็นการทบทวนความรู้ความเข้าใจให้กับนักเรียน

8. สื่อ/แหล่งการเรียนรู้

- 8.1 Animation 02 : Sound at, ap
- 8.2 CD Track 01 เพลง The short vowels
- 8.3 บัตรภาพคำศัพท์ชุด Sound at, ap
- 8.4 เกม Jump on it
- 8.5 แบบฝึกหัด Sound at, ap

9. การวัดและประเมินผล

การวัดและประเมินผล จุดประสงค์การเรียนรู้	วิธีการวัดและ ประเมินผล	เครื่องมือการใช้วัดและ ประเมินผล	เกณฑ์การวัดและประเมินผล
1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงและสะกดคำศัพท์ที่เกี่ยวกับสระอะได้	การสังเกต	แบบสังเกตการอ่านออกเสียง	ระดับคุณภาพ พอใช้ผ่านเกณฑ์
2. นักเรียนสามารถเลือกภาพตรงตามความหมายของคำที่อ่านได้	ตรวจใบงาน	แบบประเมินการทำกิจกรรมตามใบงาน	ระดับคุณภาพ พอใช้ผ่านเกณฑ์
3. นักเรียนมีเจตคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษ	สังเกตพฤติกรรม การเรียนรู้	แบบสังเกตพฤติกรรม การเรียนรู้	ระดับคุณภาพ พอใช้ผ่านเกณฑ์

10. บันทึกผลหลังการจัดการเรียนรู้

10.1 ผลการเรียนรู้

.....

.....

.....

.....

.....

10.2 ปัญหาและอุปสรรค

.....

.....

.....

.....

.....

10.3 ข้อเสนอแนะ/แนวทางแก้ไข

.....

.....

.....

.....

ลงชื่อ ผู้สอน

(.....)

วันที่..... เดือน..... พ.ศ.....

11. ความคิดเห็น/ข้อเสนอแนะของผู้บริหาร หรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย

.....

.....

.....

ลงชื่อ ผู้บริหาร

(.....)

วันที่..... เดือน..... พ.ศ.....

แบบสังเกตการอ่านออกเสียง

ที่	ชื่อ-นามสกุล	ความถูกต้อง	ความคล่องแคล่ว ในการอ่าน	รวม	คิดเป็นร้อยละ	ระดับคุณภาพ	ผลการประเมิน		หมายเหตุ
		8	8	16			ผ่าน	ไม่ผ่าน	
1.									
2.									
3.									
4.									
5.									
6.									
7.									
8.									
9.									
10.									
11.									
12.									
13.									
14.									
15.									
16.									
17.									
18.									
19.									
20.									
21.									
22.									
23.									
24.									

แบบสังเกตการอ่านออกเสียง

ที่	ชื่อ-นามสกุล	ความถูกต้อง	ความคล่องแคล่ว ในการอ่าน	รวม	คิดเป็นร้อยละ	ระดับคุณภาพ	ผลการประเมิน		หมายเหตุ
		8	8	16			ผ่าน	ไม่ผ่าน	
25.									
26.									
27.									
28.									
29.									
30.									

เกณฑ์การประเมินการอ่านออกเสียง

รายการ การประเมิน	ระดับคุณภาพ/ระดับคะแนน				น้ำหนัก ความสำคัญ	คะแนน รวม
	ดีมาก (4)	ดี (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)		
ความถูกต้อง	อ่านออกเสียง ถูกต้องทุกคำ	อ่านออกเสียง ผิด 1-2 คำ	อ่านออก เสียงผิด 3-5 คำ	อ่านออก เสียงผิด 5 คำขึ้นไป	2	8
ความคล่องแคล่ว ในการอ่าน	อ่านได้ต่อเนื่อง ทุกคำ	หยุดสะกดคำ 1-2 คำ	หยุดสะกด คำ 3-5 คำ	หยุดสะกด คำ 5 คำขึ้นไป	2	8

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
14-16	ดีมาก
11-13	ดี
8-10	พอใช้
น้อยกว่า 8	ปรับปรุง

แบบประเมินการทำกิจกรรมตามใบงาน

ที่	ชื่อ-นามสกุล	ความถูกต้องของเนื้อหา	ความสวยงามเรียบร้อย	รวม	คิดเป็นร้อยละ	ระดับคุณภาพ	ผลการประเมิน		หมายเหตุ
		6	6				ผ่าน	ไม่ผ่าน	
24.									
25.									
26.									
27.									
28.									
29.									
30.									

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

เกณฑ์การประเมินการทํากิจกรรมตามใบงาน

รายการ การประเมิน	ระดับคุณภาพ / ระดับคะแนน			น้ำหนัก ความสำคัญ	คะแนน รวม
	ดี (3)	พอใช้ (2)	ควรปรับปรุง (1)		
ความถูกต้อง ของเนื้อหา	ทำใบงานถูกต้อง ทั้งหมดตามที่ กำหนด	ทำใบงานถูกต้อง เป็นบางส่วน	ทำใบงานไม่ ถูกต้องเลย	2	6
ความสวยงาม เรียบร้อย	ตกแต่งสวยงาม และเป็นระเบียบ เรียบร้อย	ตกแต่งไม่ค่อย สวยงามและไม่ ค่อยเป็นระเบียบ เรียบร้อย	ไม่มีการตกแต่ง และขาดความ เป็นระเบียบ เรียบร้อย	2	6

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
10-12	ดีมาก
7-9	ดี
4-6	พอใช้
น้อยกว่า 3	ปรับปรุง

แบบสังเกตพฤติกรรมการเรียนรู้

ที่	ชื่อ – สกุล	ความรับผิดชอบ	ความกล้าแสดงออก	เจตคติที่ดีต่อการเรียน	ภาษาอังกฤษ	รวมคะแนน	ระดับ คุณภาพ	ผลการประเมิน	
		6	6	6	21	ผ่าน		ไม่ผ่าน	
23.									
24.									
25.									
26.									
27.									
28.									
29.									
30.									

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

เกณฑ์การประเมินพฤติกรรมการเรียนรู้

รายการ การประเมิน	ระดับคุณภาพ/ระดับคะแนน			น้ำหนัก ความสำคัญ	คะแนน รวม
	ดี (3)	พอใช้ (2)	ปรับปรุง (1)		
ความรับผิดชอบ	ทำงานที่ได้รับมอบหมายจนเสร็จและส่งงานตรงตามเวลาที่กำหนด	ทำงานที่ได้รับมอบหมายโดยสอบถามจากครูและเพื่อนและส่งงานช้าไม่ตรงตามเวลาที่กำหนด แต่ส่งในวันที่ทำกิจกรรม	คัดลอกงานจากเพื่อนและส่งงานช้ากว่าเวลาที่กำหนด	2	6
ความกล้าแสดงออก	อาสาปฏิบัติกิจกรรมและร่วมกิจกรรมอย่างเต็มใจทุกครั้ง	อาสาปฏิบัติกิจกรรมบ้าง และร่วมกิจกรรมบางครั้ง	ไม่อาสาปฏิบัติกิจกรรม และไม่อยากร่วมกิจกรรม	2	6
เจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ	สนใจในการเรียน และทำกิจกรรมด้วยความสนุกทุกครั้ง	สนใจในการเรียนบ้าง และทำกิจกรรมด้วยความเบื่อหน่ายบางครั้ง	ไม่สนใจในการเรียน และทำกิจกรรมด้วยความเบื่อหน่าย	2	6

เกณฑ์การตัดสินคุณภาพ

ช่วงคะแนน	ระดับคุณภาพ
15-18	ดีมาก
11-14	ดี
7-10	พอใช้
น้อยกว่า 6	ปรับปรุง

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

เล่มที่
2

SHORT A

ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ
หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

นางสาวฉวีวรรณ วัฒนานุกิจ

CHAWEEWAN WATTANANUKIT

โรงเรียนชุมชนวัดบ่อไร่ อำเภอบ่อไร่ จังหวัดตราด
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาตราด

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏราชมงคล

คำนำ

ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ประกอบด้วย 7 ชุดกิจกรรมย่อย คือ 1. Short vowels 2. Short a 3. Short e 4. Short i 5. Short o 6. Short u 7. Phonics fun

ชุดกิจกรรม Short a เน้นหาประกอบด้วยองค์ความรู้เรื่อง การอ่านออกเสียงคำศัพท์ การสะกดคำศัพท์ และการบอกความหมายของคำศัพท์เกี่ยวกับสระเอะ รวม 6 ชั่วโมง

ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น จะมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ นักเรียนมีพัฒนาการทางด้านการอ่านดีขึ้น และมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

นางสาวฉวีวรรณ วัฒนานุกิจ

สารบัญ

คู่มือครู	หน้า 1
คู่มือนักเรียน	3
จุดประสงค์การเรียนรู้	4
ใบความรู้	5
ใบงาน	11
บรรณานุกรม	12
ภาคผนวก	
เฉลยใบงาน	13

หน้า

1

3

4

5

11

12

13

คู่มือครู

คู่มือครูการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีขั้นตอน การปฏิบัติ ดังนี้

1. ครูผู้สอนตรวจสอบเอกสารชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง Short a ให้ครบดังนี้

- 1.1 คู่มือครู
- 1.2 คู่มือนักเรียน
- 1.3 ใบความรู้
- 1.4 ใบงาน
- 1.5 ภาคผนวก

2. ครูผู้สอนศึกษารายละเอียดของวิธีการใช้ชุดกิจกรรม

3. ครูผู้สอนศึกษาขั้นตอนและจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ ดังนี้

3.1 ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน เป็นขั้นตอนที่จะปรับและเตรียม ผู้เรียนให้พร้อมที่จะเรียน โดยใช้กิจกรรมที่สนุกสนาน ได้รับความสนใจ ของผู้เรียน เช่น การทูนแอนิเมชันสำหรับสอนการอ่านออกเสียง และ เพลง

3.2 ขั้นสอน เป็นขั้นที่ผู้สอนอธิบายเนื้อหาของการกำเนิดของเสียง พร้อมทั้งสอนจำแนกเสียงสระและพยัญชนะใน รูปแบบของการสอนโฟนิกส์แบบสร้างคำ

3.3 ขั้นฝึกและทำกิจกรรมการเรียนรู้ เป็นขั้นที่ให้ผู้เรียน ฝึกออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์ โดยฝึกออกเสียงตัวอักษรแต่ละตัว ผสมเสียงสระและพยัญชนะเป็นคำ และอ่านออกเสียงคำศัพท์

3.4 ขั้นสรุป เป็นขั้นตอนที่ผู้เรียนจะได้ทบทวนและ นำความรู้เกี่ยวกับทักษะที่เรียนไปใช้ในการฝึกฝนตัวเอง เช่น การอ่านคำ และแปลความหมายคำศัพท์

คู่มือครู

4. ครูผู้สอนเตรียมสื่อและอุปกรณ์ให้พร้อมก่อนการเรียนการสอน

5. ครูผู้สอนนำนักเรียนศึกษาใบความรู้ และให้นักเรียนทำชุดกิจกรรมด้วยตัวเอง

คู่มือนักเรียน

คู่มือนักเรียนการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบ
โฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้
เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีขั้นตอน
การปฏิบัติ ดังนี้

1. นักเรียนตรวจสอบเอกสารชุดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2 เรื่อง Short a
ให้ครบดังนี้

1.1 คู่มือนักเรียน

1.2 ใบความรู้

1.3 ใบงาน

1.4 ภาคผนวก

2. นักเรียนปฏิบัติตามกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ด้วยการสอน
แบบโฟนิกส์

3. นักเรียนศึกษาใบความรู้ และให้นักเรียนทำชุดกิจกรรม
ด้วยตนเอง

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงและสะกดคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับสระเอะได้
2. นักเรียนสามารถเลือกภาพตรงตามความหมายของคำที่อ่านได้
3. นักเรียนมีเจตคติที่ดีในการเรียนภาษาอังกฤษ

.....

5

ใบความรู้ที่ 1

$$\begin{array}{ccccc} \text{a} & + & \text{t} & = & \text{at} \\ \text{b} & + & \text{at} & = & \text{bat} \end{array}$$

bat

cat

hat

mat

rat

.....

○

ใบความรู้ที่ 2

$$\begin{array}{ccccc} \text{a} & + & \text{p} & = & \text{ap} \\ \text{c} & + & \text{ap} & = & \text{cap} \end{array}$$

cap

map

nap

tap

ใบความรู้ที่ 3

$$\begin{array}{ccccc} \text{a} & + & \text{n} & = & \text{an} \\ \text{c} & + & \text{an} & = & \text{can} \end{array}$$

can

fan

man

pan

ใบความรู้ที่ 4

$$\begin{array}{rcl} \text{a} & + & \text{g} = \text{ag} \\ \text{b} & + & \text{ag} = \text{bag} \end{array}$$

bag

rag

tag

wag

ใบความรู้ที่ 5

$$\begin{array}{ccccc} \text{a} & + & \text{m} & = & \text{am} \\ \text{d} & + & \text{am} & = & \text{dam} \end{array}$$

dam

ham

jam

ram

yam

: : : :

10

ใบความรู้ที่ 6

$$\begin{array}{ccccc} \text{a} & + & \text{d} & = & \text{ad} \\ \text{d} & + & \text{ad} & = & \text{dad} \end{array}$$

dad

lad

pad

mad

sad

: : : :

○

ใบงาน

☆ ให้นักเรียนอ่านคำศัพท์และโยงเส้นจับคู่คำศัพท์กับภาพที่มีความหมายตรงกัน

0	b a t		6	h a m	
1	m a p		7	c a n	
2	c a p		8	f a n	
3	b a g		9	j a m	
4	r a t		10	s a d	
5	t a g				

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). **ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลางกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ : กระทรวงฯ.

กระทรวงศึกษาธิการ. (2552). **หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย.

Ann, Williams. (2559). **Step up English Spelling 1**. เชียงใหม่ : สารปัญญา.

Kaj, Schwermer., Julia, Chang., Craig, Wright. (2015). **Oxford Phonics World 2**. Oxford: United Kingdom.

13

เฉลยใบงาน

★ ให้นักเรียนอ่านคำศัพท์และโยงเส้นจับคู่คำศัพท์กับภาพที่มีความหมายตรงกัน

0	b a t		6	h a m	
1	m a p		7	c a n	
2	c a p		8	f a n	
3	b a g		9	j a m	
4	r a t		10	s a d	
5	t a g				

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏราชมงคล

ภาคผนวก จ
แบบวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

แบบวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง ให้นักเรียนอ่านออกเสียงสะกดคำต่อไปนี้ให้ถูกต้องตามหลักการอ่าน

อ่านออกเสียงตัวอักษรและคำศัพท์ถูกต้องได้ 1 คะแนน

อ่านออกเสียงตัวอักษรและคำศัพท์ผิดได้ 0 คะแนน

No.	Consonant	Vowel	Consonant	Word
1.	m	a	t	mat
2.	h	a	m	ham
3.	b	a	g	bag
4.	p	a	n	pan
5.	n	a	p	nap
6.	w	e	d	wed
7.	h	e	n	hen
8.	l	e	g	leg
9.	n	e	t	net
10.	p	i	g	pig

No.	Consonant	Vowel	Consonant	Word
11.	l	i	p	lip
12.	f	i	n	fin
13.	h	i	t	hit
14.	d	o	g	dog
15.	t	o	p	top
16.	c	o	t	cot
17.	t	u	b	tub
18.	s	u	n	sun
19.	m	u	g	mug
20.	n	u	t	nut

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

แบบบันทึกคะแนนการวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง ใส่เครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ หลังคำที่นักเรียนอ่านถูก ใส่เครื่องหมาย ✗ ลงใน ☐ หลังคำที่นักเรียนอ่านผิด

No.	Consonant	Vowel	Consonant	Word	Point
1.	m	a	t	mat	☐
2.	h	a	m	ham	☐
3.	b	a	g	bag	☐
4.	p	a	n	pan	☐
5.	n	a	p	nap	☐
6.	w	e	d	wed	☐
7.	h	e	n	hen	☐
8.	l	e	g	leg	☐
9.	n	e	t	net	☐
10.	p	i	g	pig	☐
11.	l	i	p	lip	☐
12.	f	i	n	fin	☐
13.	h	i	t	hit	☐
14.	d	o	g	dog	☐
15.	t	o	p	top	☐
16.	c	o	t	cot	☐
17.	t	u	b	tub	☐
18.	s	u	n	sun	☐
19.	m	u	g	mug	☐
20.	n	u	t	nut	☐
Total					

เกณฑ์การให้คะแนน

1 คะแนน คือ อ่านออกเสียงตัวอักษรและคำศัพท์ได้ถูกต้องทุกคำ

0 คะแนน คือ อ่านออกเสียงตัวอักษรและคำศัพท์ไม่ถูกต้อง

หยุดสะกดคำ อ่านเผลอ อ่านผิด หรือไม่อ่าน

แบบบันทึกคะแนนผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ

ที่	ชื่อ-สกุล	คะแนน ก่อนเรียน (20)	ร้อยละ	คะแนน หลังเรียน (20)	ร้อยละ	ผลต่างของ ค่าคะแนน (20)	ร้อยละ
1							
2							
3							
4							
5							
6							
7							
8							
9							
10							
11							
12							
13							
14							
15							
16							
17							
18							
19							
20							
21							
22							
23							
24							
25							
26							

แบบบันทึกคะแนนผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ

ที่	ชื่อ-สกุล	คะแนน ก่อนเรียน (20)	ร้อยละ	คะแนน หลังเรียน (20)	ร้อยละ	ผลต่างของ ค่าคะแนน (20)	ร้อยละ
27							
28							
29							
30							
เฉลี่ย							

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ภาคผนวก ฉ
แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
เรื่อง สระเสียงสั้น จำนวน 20 ข้อ คะแนนเต็ม 20 คะแนน เวลา 20 นาที

คำชี้แจง ให้นักเรียนเขียนเครื่องหมาย X ลงในกระดาษคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียง
ตัวเลือกเดียว

1. “i” ออกเสียงว่าอย่างไร

- a. แอะ
- b. อี
- c. เอาะ

2. ข้อใดคือเสียงพยัญชนะต้นของคำศัพท์

- a. Nn
- b. Rr
- c. Jj

3. ข้อใดคือเสียงสระของคำศัพท์

- a. Aa
- b. Ee
- c. Ii

4. ข้อใดคือเสียงสระของคำศัพท์

- a. Ee
- b. Oo
- c. Uu

5. ข้อใดคือเสียงพยัญชนะท้ายของคำศัพท์

- a. Kk
- b. Pp
- c. Dd

6. ข้อใดคือเสียงพยัญชนะท้ายของคำศัพท์

- a. Tt
- b. Dd
- c. Ll

7. ข้อใดออกเสียงพยัญชนะต้นคำแตกต่าง

จากพวก

- a. fin - win
- b. mat - map
- c. hit - hut

8. ข้อใดออกเสียงพยัญชนะท้ายคำแตกต่าง

จากพวก

- a. dad - dam
- b. pan - man
- c. fruit - fit

9. คำศัพท์ในข้อใดออกเสียงสระแตกต่าง

กับคำว่า “ hat ”

- a. cat
- b. pig
- c. bat

10. คำศัพท์ในข้อใดออกเสียงสระแตกต่าง
กับคำว่า “red”

- a. wed
- b. map
- c. bed

11. คำว่า “peg” อ่านว่าอย่างไร

- a. เดอะ – เออะ – เทอะ
- b. เพอะ – เอะ – เกอะ
- c. เพอะ – อี – เดอะ

12.

l _ _ p

ให้นักเรียนเติมตัวอักษรที่หายไปให้ถูกต้อง

- a.
- b.
- c.

13. เลือกภาพที่ออกเสียงสระและพยัญชนะท้ายคำ
แตกต่างจากพวก

- a.
- b.
- c.

14.

w _ _ d

ให้นักเรียนเติมตัวอักษรที่หายไปให้ถูกต้อง

- a.
- b.
- c.

15. A is in a bin.

- a. A wig is in a bin.
- b. A pig is in a bin.
- c. A pin is in a bin.

16. คำในข้อใดใช้เสียงสระเหมือนกัน

- a. ham - hop
- b. rip - run
- c. dad - dam

17. เลือกภาพที่ออกเสียงสระและพยัญชนะท้ายคำ
แตกต่างจากพวก

- a.
- b.
- c.

18. เลือกภาพที่ออกเสียงสระและพยัญชนะท้ายคำ
เหมือนกับคำว่า “hop”

a.

b.

c.

19. จงเลือกคำศัพท์ที่มีความหมายตรงกับรูปภาพ
ที่กำหนดให้

a. fin

b. pin

c. bin

20. จงเลือกคำศัพท์ที่มีความหมายตรงกับรูปภาพ
ที่กำหนดให้

a. beg

b. leg

c. peg

Name..... Class..... No.....

Answer Sheet

No.	a	b	c	No.	a	b	c
1.				11.			
2.				12.			
3.				13.			
4.				14.			
5.				15.			
6.				16.			
7.				17.			
8.				18.			
9.				19.			
10.				20.			

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

แบบบันทึกคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

ที่	ชื่อ-สกุล	คะแนน ก่อนเรียน (20)	ร้อยละ	คะแนน หลังเรียน (20)	ร้อยละ	ผลต่างของ ค่าคะแนน (20)	ร้อยละ
1							
2							
3							
4							
5							
6							
7							
8							
9							
10							
11							
12							
13							
14							
15							
16							
17							
18							
19							
20							
21							
22							
23							
24							
25							
26							

แบบบันทึกคะแนนทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน

ที่	ชื่อ-สกุล	คะแนน ก่อนเรียน (20)	ร้อยละ	คะแนน หลังเรียน (20)	ร้อยละ	ผลต่างของ ค่าคะแนน (20)	ร้อยละ
27							
28							
29							
30							
	เฉลี่ย						

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ภาคผนวก ข

แบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

แบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้สร้างขึ้นเพื่อวัดความคิดเห็นที่ผู้เรียนมีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ
2. แบบสอบถามฉบับนี้มี 2 ตอน
 - ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบ
 - ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้ตอบที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับผู้ตอบ

คำชี้แจง : แบบสอบถามนี้ออกแบบขึ้นเพื่อสอบถามข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับผู้ตอบ

โปรดใส่เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างที่เหมาะสมกับคำตอบของท่าน

เพศ ☐ ชาย ☐ หญิง

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของผู้ตอบที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง : แบบสอบถามนี้ออกแบบขึ้นเพื่อสอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

โปรดอ่านข้อความด้วยความรอบคอบและใส่เครื่องหมาย ✓ ในช่องว่างที่ตรงกับ

ความคิดเห็นของท่านต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

😊 = เห็นด้วยอย่างยิ่ง 😊 = เห็นด้วย 😐 = ไม่แน่ใจ ☹ = ไม่เห็นด้วย

😞 = ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

ตัวอย่าง :

ความคิดเห็นของนักเรียน	😊	😊	😊	☹	😞
วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าสนใจ	✓				

ความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ความคิดเห็นของนักเรียน					
1. วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าสนใจ					
2. ข้าพเจ้ามีความสุขที่ได้เรียนรู้คำศัพท์เพิ่มเติม					
3. วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ทำให้เกิดความสนุกสนาน					
4. วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ทำให้เป็นคนกล้าแสดงออก					
5. ข้าพเจ้ารู้สึกสดชื่นเมื่อทำงานวิชาภาษาอังกฤษ					
6. วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ฝึกฝนได้ง่าย					
7. การเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่าย					
8. ข้าพเจ้ารู้สึกไม่ชอบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
9. วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่เรียนรู้ได้ยากมาก					
10. ข้าพเจ้ามีความสุขมากเมื่อได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ					
11. ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจ เมื่อข้าพเจ้าสามารถอ่านภาษาอังกฤษได้					
12. ข้าพเจ้ารู้สึกกลัวทุกครั้งเมื่อถึงเวลาสอบวิชาภาษาอังกฤษ					
13. ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกในการฝึกออกเสียงเพิ่มเติมนอกห้องเรียน					
14. ข้าพเจ้าอยากให้เพิ่มชั่วโมงวิชาภาษาอังกฤษ					

ความคิดเห็นของนักเรียน					
15.ข้าพเจ้ามีความสุขและสนุกที่ได้ทำ กิจกรรมภาษาอังกฤษร่วมกับเพื่อน ๆ					

ข้อเสนอแนะ

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ภาคผนวก ข
แบบประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัย

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

แบบประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัย (สำหรับผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบ)

คำชี้แจง

1. แบบประเมินฉบับนี้สร้างขึ้นเพื่อประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้ คือ
 - 1.1 ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
 - 1.2 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้การสอนแบบโฟนิกส์ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
 - 1.3 แบบวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ เป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklists) จำนวน 20 ข้อ
 - 1.4 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 3 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ
 - 1.5 แบบวัดเจตคติ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ของลิเคิร์ท (Likert) จำนวน 15 ข้อ
2. เอกสารนี้เป็นแบบประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัยโดยอาศัยผู้ทรงคุณวุฒิ มีองค์ประกอบของคุณภาพคือ ความเหมาะสมและความสอดคล้อง
3. ขอความกรุณาตรวจสอบเอกสารแต่ละรายการแล้วตอบความเห็น โดยการทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือของแต่ละรายการ
4. ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านผู้ทรงคุณวุฒิทุกท่านที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ในการประเมินคุณภาพเครื่องมือวิจัยในครั้งนี้

ฉวีวรรณ วัฒนานุกิจ

นักศึกษาปริญญาโท ครุศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน

มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

แบบประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัย

เรื่อง ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ

หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

คำชี้แจง โปรดพิจารณาความเหมาะสมต่อข้อความในรายการประเมินชุดกิจกรรมการเรียนรู้

โดยขีดเครื่องหมาย ✓ ในช่องระดับความเหมาะสมที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน ซึ่งมี 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5	หมายถึง	มีความเหมาะสมมากที่สุด
ระดับ 4	หมายถึง	มีความเหมาะสมมาก
ระดับ 3	หมายถึง	มีความเหมาะสมปานกลาง
ระดับ 2	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อย
ระดับ 1	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้					
1. จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหา					
2. ภาษาที่ใช้ชัดเจนและเข้าใจง่าย					
3. ระบุสิ่งที่ต้องการวัดชัดเจน					
ด้านเนื้อหาสาระ					
4. เนื้อหาเหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียน					
5. เนื้อหามีความยากง่ายพอเหมาะ					
6. เนื้อหาน่าสนใจเป็นประโยชน์กับผู้เรียน					
ด้านรูปแบบของชุดกิจกรรม					
7. มีกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย					
8. มีความน่าสนใจดึงดูดผู้เรียน					
9. มีภาพประกอบเหมาะสม					
ด้านการใช้ภาษา					
10. ตัวหนังสือถูกต้องชัดเจน อ่านง่าย					

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
11. คำศัพท์เหมาะสมกับผู้เรียน					
12. การใช้ภาษาถูกต้องและเข้าใจง่าย					
ด้านการนำเสนอกิจกรรมการเรียนรู้					
13. สอดคล้องกับแผนการจัดการเรียนรู้					
14. ผู้เรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเรียนรู้					
15. เป็นไปตามลำดับขั้นตอนจากง่ายไปหายาก					
16. มีระยะเวลาที่เหมาะสม					
17. เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน					
ด้านการวัดและประเมินผล					
18. สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้ของกิจกรรม					
19. สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ					
20. ใช้เครื่องมือวัดผลได้เหมาะสม					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

ตำแหน่ง.....

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

แบบประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัย

เรื่อง แผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบ โฟนิคส์ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น

สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

คำชี้แจง โปรดพิจารณาความเหมาะสมต่อข้อความในรายการประเมินแผนการจัดการเรียนรู้

โดยขีดเครื่องหมาย ✓ ในช่องระดับความเหมาะสมที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน ซึ่งมี 5 ระดับ ดังนี้

ระดับ 5	หมายถึง	มีความเหมาะสมมากที่สุด
ระดับ 4	หมายถึง	มีความเหมาะสมมาก
ระดับ 3	หมายถึง	มีความเหมาะสมปานกลาง
ระดับ 2	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อย
ระดับ 1	หมายถึง	มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
ด้านสาระสำคัญ					
1. สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด ในหลักสูตรแกนกลาง					
2. มีเนื้อหาครบถ้วนและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
3. เนื้อหาเหมาะกับนักเรียน ชัดเจน อ่านเข้าใจง่าย รูปแบบเหมาะสม					
ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้					
4. จุดประสงค์การเรียนรู้มีความชัดเจนเข้าใจง่าย					
5. จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องและครอบคลุมตัวชี้วัด					
6. จุดประสงค์การเรียนรู้สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้					
7. รูปแบบการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
8. จุดประสงค์การเรียนรู้สามารถวัดผลและประเมินผลได้					
ด้านสาระการเรียนรู้					
9. สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด ในหลักสูตรแกนกลาง					

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม				
	5	4	3	2	1
10. มีเนื้อหาครบถ้วนและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
11. เหมาะสมกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1					
ด้านกระบวนการจัดการเรียนรู้					
12. สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้และสาระสำคัญ					
13. เป็นไปตามขั้นตอนการสอนแบบโพนิคส์					
14. สอดคล้องกับเนื้อหาสาระ					
15. พัฒนาผู้เรียนให้บรรลุจุดประสงค์					
16. เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน					
ด้านสื่อการเรียนรู้					
17. สื่อการเรียนรู้เหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหา					
18. สื่อการเรียนรู้มีความหลากหลาย					
19. สื่อการเรียนรู้เหมาะสมกับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้					
20. สื่อการเรียนรู้มีเนื้อหา ภาษาที่เหมาะสมกับนักเรียน					
ด้านการวัดและการประเมินผล					
21. สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้					
22. การวัดและประเมินผลเหมาะสมกับจุดประสงค์การเรียนรู้และเนื้อหา					
23. เกณฑ์การประเมินเหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนรู้					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

ตำแหน่ง.....

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

แบบประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัย

เรื่อง แบบวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้

ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ

หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ชี้แจง โปรดพิจารณาความสอดคล้องของแบบวัดการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ แล้วขีดเครื่องหมาย

ในช่องระดับคะแนนตามเกณฑ์ ดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่า แบบทดสอบมีความสอดคล้อง
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่า แบบทดสอบมีความสอดคล้อง
- 1 หมายถึง แน่ใจว่า แบบทดสอบไม่มีความสอดคล้อง

ข้อที่	แบบทดสอบ	ระดับ ความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
1.	การอ่านออกเสียงสระ a /æ/ คำว่า mat				
2.	การอ่านออกเสียงสระ a /æ/ คำว่า ham				
3.	การอ่านออกเสียงสระ a /æ/ คำว่า bag				
4.	การอ่านออกเสียงสระ a /æ/ คำว่า pan				
5.	การอ่านออกเสียงสระ a /æ/ คำว่า nap				
6.	การอ่านออกเสียงสระ e /e/ คำว่า wed				
7.	การอ่านออกเสียงสระ e /e/ คำว่า hen				
8.	การอ่านออกเสียงสระ e /e/ คำว่า leg				
9.	การอ่านออกเสียงสระ e /e/ คำว่า net				
10.	การอ่านออกเสียงสระ i /i/ คำว่า pig				
11.	การอ่านออกเสียงสระ i /i/ คำว่า lip				
12.	การอ่านออกเสียงสระ i /i/ คำว่า fin				
13.	การอ่านออกเสียงสระ i /i/ คำว่า hit				
14.	การอ่านออกเสียงสระ o /o/ คำว่า dog				
15.	การอ่านออกเสียงสระ o /o/ คำว่า top				

ข้อที่	แบบทดสอบ	ระดับ ความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
		+1	0	-1	
16.	การอ่านออกเสียงสระ o /ɒ/ คำว่า cot				
17.	การอ่านออกเสียงสระ u /ʌ/ คำว่า tub				
18.	การอ่านออกเสียงสระ u /ʌ/ คำว่า sun				
19.	การอ่านออกเสียงสระ u /ʌ/ คำว่า mug				
20.	การอ่านออกเสียงสระ u /ʌ/ คำว่า nut				

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

ตำแหน่ง.....

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

แบบประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัย

เรื่อง แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนและหลังการใช้ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอน

แบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ

หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

คำชี้แจง โปรดพิจารณาความสอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับจุดประสงค์

การเรียนรู้ แล้วขีดเครื่องหมาย ✓ ในช่องระดับคะแนนตามเกณฑ์ ดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่า ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับจุดประสงค์การเรียนรู้ มีความสอดคล้องกัน
- 0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่า ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับจุดประสงค์การเรียนรู้ มีความสอดคล้องกัน
- 1 หมายถึง แน่ใจว่า ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับจุดประสงค์การเรียนรู้ ไม่มีความสอดคล้องกัน

จุดประสงค์	แบบทดสอบ	ระดับ ความสอดคล้อง		
		+1	0	-1
1.ระบุตัวอักษร และเสียง อ่าน ออกเสียงและ สะกดคำง่าย ๆ ถูกต้องตาม หลักการอ่าน	1.“ t ” ออกเสียงว่าอย่างไร a. เบอะ b. ชี c. ที 2.“ p ” ออกเสียงว่าอย่างไร a. เคอะ b. เพอะ c. เดอะ			

จุดประสงค์	แบบทดสอบ	ระดับ ความสอดคล้อง		
		+1	0	-1
1.ระบุตัวอักษร และเสียง อ่าน ออกเสียงและ สะกดคำง่าย ๆ ถูกต้องตาม หลักการอ่าน	3. “e” ออกเสียงสระอะไร a. อะ b. เอะ c. โอ 4. “i” ออกเสียงสระอะไร a. แอะ b. อิ c. อุ 5. ข้อใดคือเสียงแรกของคำศัพท์ a. Ff b. Mm c. Hh 6. ข้อใดคือเสียงแรกของคำศัพท์ a. Nn b. Rr c. Jj 7. ข้อใดคือเสียงสระของคำศัพท์ a. Aa b. Ee c. Ii 8. ข้อใดคือเสียงสระของคำศัพท์ a. Ee b. Oo c. Uu			

จุดประสงค์	แบบทดสอบ	ระดับ ความสอดคล้อง		
		+1	0	-1
1.ระบุตัวอักษร และเสียง อ่าน ออกเสียงและ สะกดคำง่าย ๆ ถูกต้องตาม หลักการอ่าน	9. ข้อใดคือเสียงสุดท้ายของคำศัพท์ a. Kk b. Pp c. Bb 10. ข้อใดคือเสียงสุดท้ายของคำศัพท์ a. Tt b. Dd c. Ll 11. คำศัพท์ในข้อใดออกเสียงพยัญชนะต้น<u>แตกต่าง</u>จากพวก a. dad - dam b. pan - man c. fruit - fit 12. คำศัพท์ในข้อใดออกเสียงพยัญชนะต้น<u>แตกต่าง</u>จากพวก a. fin - win b. mat - map c. hit - hut 13. คำศัพท์ในข้อใดออกเสียงตัวสะกด<u>แตกต่าง</u>จากพวก a. dad - dam b. pan - man c. fruit - fit			

จุดประสงค์	แบบทดสอบ	ระดับ ความสอดคล้อง		
		+1	0	-1
1.ระบุตัวอักษร และเสียง อ่าน ออกเสียงและ สะกดคำง่าย ๆ ถูกต้องตาม หลักการอ่าน	14. คำศัพท์ในข้อใดออกเสียงตัวสะกด<u>แตกต่าง</u>จากพวก a. hut - tub b. cop - hop c. can - pan 15. คำศัพท์ในข้อใดออกเสียงสระเหมือนกันกับคำว่า “ bun ” a. fit b. run c. bat 16. คำศัพท์ในข้อใดออกเสียงสระเหมือนกันกับคำว่า “ hop ” a. top b. fan c. bed 17. คำศัพท์ในข้อใดออกเสียงสระแตกต่างกับคำว่า “ hat ” a. cat b. pig c. bat 18. คำศัพท์ในข้อใดออกเสียงสระแตกต่างกับคำว่า “ red ” a. wed b. map c. bed			

จุดประสงค์	แบบทดสอบ	ระดับ ความสอดคล้อง		
		+1	0	-1
1.ระบุตัวอักษร และเสียง อ่าน ออกเสียงและ สะกดคำง่าย ๆ ถูกต้องตาม หลักการอ่าน	19. ข้อใดคือคำศัพท์ของเสียง “เวอะ – เอะ – เทอะ ” a. nut b. dig c. vet 20. ข้อใดคือคำศัพท์ของเสียง “เจอะ – แอะ – เมอะ ” a. sad b. jam c. beg 21. คำว่า “ peg ” อ่านว่าอย่างไร a. เคอะ – เออะ – เทอะ b. เพอะ – เอะ – เกอะ c. เพอะ – อี – เคอะ 22. คำว่า “ top ” อ่านว่าอย่างไร a. เทอะ – เออะ – เพอะ b. เคอะ – แอะ – เทอะ c. เจอะ – เอะ – เทอะ			

จุดประสงค์	แบบทดสอบ	ระดับ ความสอดคล้อง		
		+1	0	-1
1.ระบุตัวอักษร และเสียง อ่าน ออกเสียงและ สะกดคำง่าย ๆ ถูกต้องตาม หลักการอ่าน	23. d _ _ d ให้นักเรียนเติมตัวอักษรที่หายไปให้ถูกต้อง a. a b. e c. i			
	24. l _ _ p ให้นักเรียนเติมตัวอักษรที่หายไปให้ถูกต้อง a. a b. e c. i			

จุดประสงค์	แบบทดสอบ	ระดับ ความสอดคล้อง		
		+1	0	-1
1.ระบุตัวอักษรและเสียง อ่านออกเสียงและสะกดคำง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน 2. เลือกภาพตรงตามความหมายของคำและกลุ่มคำที่ฟัง	25. h _ _ t ให้นักเรียนเติมตัวอักษรที่หายไปให้ถูกต้อง a. i b. e c. o			
	26. w _ _ d ให้นักเรียนเติมตัวอักษรที่หายไปให้ถูกต้อง a. i b. e c. o			
	27. Ben is 10 a. Ben is <u>hen</u>. b. Ben is <u>pen</u>. c. Ben is <u>ten</u>.			

จุดประสงค์	แบบทดสอบ	ระดับ ความสอดคล้อง		
		+1	0	-1
1.ระบุตัวอักษรและเสียง อ่านออกเสียงและสะกดคำง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน 2.เลือกภาพตรงตามความหมายของคำและกลุ่มคำที่ฟัง	28. A is in a bin. a. A <u>wig</u> is in a bin. b. A <u>pig</u> is in a bin. c. A <u>pin</u> is in a bin. 29. คำในข้อใดมีเสียงสระต่างจากพวก a. pan - man b. ten - tree c. mat - rat 30. คำในข้อใดใช้เสียงสระเดียวกัน a. ham - hop b. rip - run c. dad - dam 31. เลือกภาพที่ออกเสียงสระและตัวสะกด <u>แตกต่าง</u> จากพวก a. b. c. 			

จุดประสงค์	แบบทดสอบ	ระดับ ความสอดคล้อง		
		+1	0	-1
1.ระบุตัวอักษรและเสียง อ่านออกเสียงและสะกดคำง่าย ๆ ถูกต้องตามหลักการอ่าน 2. เลือกภาพตรงตามความหมายของคำและกลุ่มคำที่ฟัง	32. เลือกภาพที่ออกเสียงสระและตัวสะกด <u>แตกต่าง</u> จากพวก a. b. c. 			
	33. เลือกภาพที่ออกเสียงสระและตัวสะกด <u>เหมือนกับ</u> คำว่า “jet ” a. b. c. 			
	34. เลือกภาพที่ออกเสียงสระและตัวสะกด <u>เหมือนกับ</u> คำว่า “hop ” a. b. c. 			

จุดประสงค์	แบบทดสอบ	ระดับ ความสอดคล้อง		
		+1	0	-1
2. เลือกภาพตรงตามความหมายของคำและกลุ่มคำที่ฟัง	35. จงเลือกคำศัพท์ให้สัมพันธ์กับรูปภาพที่กำหนดให้ a. mop b. cop c. top 			
	36. จงเลือกคำศัพท์ให้สัมพันธ์กับรูปภาพที่กำหนดให้ a. bug b. mug c. rug 			
	37. จงเลือกคำศัพท์ให้สัมพันธ์กับรูปภาพที่กำหนดให้ a. rat b. map c. jam 			
	38. จงเลือกคำศัพท์ให้สัมพันธ์กับรูปภาพที่กำหนดให้ a. fin b. pin c. bin 			
	39. จงเลือกคำศัพท์ให้สัมพันธ์กับรูปภาพที่กำหนดให้ a. beg b. leg c. peg 			

จุดประสงค์	แบบทดสอบ	ระดับ ความสอดคล้อง		
		+1	0	-1
2. เลือกภาพตรงตามความหมายของคำและกลุ่มคำที่ฟัง	40. จงเลือกคำศัพท์ให้สัมพันธ์กับรูปภาพที่กำหนดให้ a. mop b. cut c. hut 			

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

ตำแหน่ง.....

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

แบบประเมินคุณภาพของเครื่องมือวิจัย

เรื่อง แบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง โปรดพิจารณาความสอดคล้องของแบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

แล้วขีดเครื่องหมาย ✓ ในช่องระดับคะแนนตามเกณฑ์ ดังนี้

- +1 หมายถึง แน่ใจว่า ข้อคำถามสอดคล้องกับคุณลักษณะที่ต้องการวัด
- 0 หมายถึง ไม่แน่ว่า ข้อคำถามสอดคล้องกับคุณลักษณะที่ต้องการวัด
- 1 หมายถึง แน่ใจว่า ข้อคำถามไม่สอดคล้องกับคุณลักษณะที่ต้องการวัด

รายการประเมิน	ระดับความสอดคล้อง			ข้อเสนอแนะ
	+1	0	-1	
1. วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่าสนใจ				
2. ข้าพเจ้ามีความรู้เกี่ยวกับคำศัพท์เพิ่มมากขึ้นจากเดิม				
3. วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ทำให้เกิดความสนุกสนาน				
4. วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ทำให้เป็นคนกล้าแสดงออก				
5. ข้าพเจ้ารู้สึกสดชื่นเมื่อทำงานวิชาภาษาอังกฤษ				
6. วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่ฝึกฝนได้ง่าย				
7. การเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่น่าเบื่อหน่าย				
8. ข้าพเจ้ารู้สึกไม่สบายใจทุกครั้งเมื่อเรียนวิชาภาษาอังกฤษ				
9. วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่เรียนรู้ได้ยากมาก				
10. ข้าพเจ้ามีความสุขมากเมื่อได้เรียนวิชาภาษาอังกฤษ				
11. ข้าพเจ้ารู้สึกภูมิใจ เมื่อข้าพเจ้าสามารถอ่านภาษาอังกฤษได้				
12. ข้าพเจ้ารู้สึกหนักใจทุกครั้งเมื่อถึงเวลาสอบวิชาภาษาอังกฤษ				
13. ข้าพเจ้ามักฝึกอ่านภาษาอังกฤษเพิ่มเติมจากที่เรียนไปแล้วเสมอๆ				
14. ข้าพเจ้าอยากให้มีชั่วโมงวิชาภาษาอังกฤษ				
15. ข้าพเจ้ามีโอกาสร่วมทำกิจกรรมกับเพื่อน ๆ ในชั่วโมงวิชาภาษาอังกฤษ				

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

ตำแหน่ง.....

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ตาราง 22 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแบบประเมินคุณภาพชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					$\bar{X}$	ระดับคุณภาพ ความเหมาะสม
	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่	คนที่		
	1	2	3	4	5		
ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้							
1. จุดประสงค์การเรียนรู้ สอดคล้องกับเนื้อหา	5	5	5	5	4	4.80	มากที่สุด
2. ภาษาที่ใช้ชัดเจนและ เข้าใจง่าย	5	5	4	5	5	4.80	มากที่สุด
3. ระบุสิ่งที่ต้องการวัด ชัดเจน	5	5	5	5	5	5.00	มากที่สุด
ด้านเนื้อหาสาระ							
4. เนื้อหาเหมาะสมกับ ระดับชั้นของผู้เรียน	5	5	5	4	5	4.80	มากที่สุด
5. เนื้อหามีความยากง่าย พอเหมาะ	5	4	5	5	5	4.80	มากที่สุด
6. เนื้อหาน่าสนใจ เป็นประโยชน์กับผู้เรียน	4	5	4	5	5	4.60	มากที่สุด
ด้านรูปแบบของชุดกิจกรรม							
7. มีกิจกรรมการเรียนรู้ ที่หลากหลาย	5	4	4	4	5	4.40	มากที่สุด
8. มีความน่าสนใจดึงดูด ผู้เรียน	5	5	4	5	5	4.80	มากที่สุด
9. มีภาพประกอบเหมาะสม	5	4	4	5	5	4.60	มากที่สุด

ตาราง 23 การวิเคราะห์ความสอดคล้องของส่วนประกอบในชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ข้อ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ΣR	IOC	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
3	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80	สอดคล้อง
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
5	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	สอดคล้อง
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
7	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80	สอดคล้อง
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
9	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	สอดคล้อง
10	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	สอดคล้อง
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
12	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80	สอดคล้อง
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
16	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	สอดคล้อง
17	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	สอดคล้อง
18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
19	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
20	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	สอดคล้อง

ตาราง 24 ผลการประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญที่มีต่อแบบประเมินคุณภาพแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ระดับคุณภาพ	
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5	$\bar{X}$	ความเหมาะสม
ด้านสาระสำคัญ							
1. สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้ ตัวชี้วัด ในหลักสูตรแกนกลาง	5	4	5	4	5	4.60	มากที่สุด
2. มีเนื้อหาครบถ้วนและสอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	4	5	4	4.60	มากที่สุด
3. เนื้อหาเหมาะกับนักเรียน ชัดเจน อ่านเข้าใจง่าย							
รูปแบบเหมาะสม	4	5	5	5	5	4.80	มากที่สุด
ด้านจุดประสงค์การเรียนรู้							
4. จุดประสงค์การเรียนรู้ มีความชัดเจนเข้าใจง่าย	5	5	5	5	4	4.80	มากที่สุด
5. จุดประสงค์การเรียนรู้ สอดคล้องและครอบคลุม ตัวชี้วัด	5	5	4	4	5	4.60	มากที่สุด
6. จุดประสงค์การเรียนรู้ สอดคล้องกับสาระการเรียนรู้	5	5	5	4	5	4.80	มากที่สุด
7. รูปแบบการจัดการเรียนรู้ สอดคล้องกับจุดประสงค์การเรียนรู้	5	5	4	5	5	4.80	มากที่สุด

ตาราง 24 (ต่อ)

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					$\bar{X}$	ระดับคุณภาพ ความ เหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
8. จุดประสงค์การเรียนรู้ สามารถวัดผลแต่ละประเมินผล ได้	4	4	5	5	5	4.60	มากที่สุด
ด้านสาระการเรียนรู้							
9. สอดคล้องกับสาระ การเรียนรู้ มาตรฐาน การเรียนรู้ ตัวชี้วัด ในหลักสูตรแกนกลาง	5	4	5	5	4	4.60	มากที่สุด
10. มีเนื้อหาครบถ้วนและ สอดคล้องกับจุดประสงค์ การเรียนรู้	5	5	4	5	5	4.80	มากที่สุด
11. เหมาะสมกับนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1	5	4	5	4	5	4.60	มากที่สุด
ด้านกระบวนการจัด การเรียนรู้							
12. สอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้ และสาระสำคัญ	4	4	4	5	5	4.40	มาก
13. เป็นไปตามขั้นตอน การสอนแบบโฟนิกส์	5	5	5	5	4	4.80	มากที่สุด
14. สอดคล้องกับเนื้อหา สาระ	5	4	5	4	5	4.60	มากที่สุด
15. พัฒนาผู้เรียนให้บรรลุ จุดประสงค์	4	5	4	5	4	4.40	มาก

ตาราง 24 (ต่อ)

รายการประเมิน	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					$\bar{X}$	ระดับคุณภาพ ความเหมาะสม
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5		
16. เหมาะสมกับวัยของ ผู้เรียน	5	4	5	5	5	4.80	มากที่สุด
ด้านสื่อการเรียนรู้							
17. สื่อการเรียนรู้เหมาะสม กับจุดประสงค์การเรียนรู้และ เนื้อหา	5	4	4	5	5	4.60	มากที่สุด
18. สื่อการเรียนรู้มีความ หลากหลาย	4	5	5	5	5	4.80	มากที่สุด
19. สื่อการเรียนรู้เหมาะสม กับการจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4	4	5	5	4	4.40	มาก
20. สื่อการเรียนรู้มีเนื้อหา ภาษาที่เหมาะสมกับนักเรียน	5	4	5	5	5	4.80	มากที่สุด
ด้านการวัดและการประเมินผล							
21. สอดคล้องกับ จุดประสงค์การเรียนรู้	5	4	5	4	5	4.60	มากที่สุด
22. การวัดและประเมินผล เหมาะสมกับจุดประสงค์ การเรียนรู้และเนื้อหา	4	5	4	5	4	4.40	มาก
23. เกณฑ์การประเมิน เหมาะสมกับกิจกรรมการ เรียนรู้	5	5	5	5	4	4.80	มากที่สุด
รวมเฉลี่ย						4.65	มากที่สุด

ตาราง 25 การวิเคราะห์ความสอดคล้องของส่วนประกอบในแผนการจัดการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ข้อ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ΣR	IOC	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
2	+1	+1	0	+1	0	3	0.60	สอดคล้อง
3	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	สอดคล้อง
4	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80	สอดคล้อง
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
10	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	สอดคล้อง
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
13	+1	0	+1	+1	0	3	0.60	สอดคล้อง
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
15	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80	สอดคล้อง
16	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
17	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
19	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
20	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
21	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
22	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80	สอดคล้อง
23	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80	สอดคล้อง

ตาราง 26 การวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของ
ชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ
หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ข้อ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ΣR	IOC	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
2	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
10	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
11	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
13	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
14	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
15	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
16	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
17	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
18	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
19	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
20	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง

ตาราง 27 การวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ข้อ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ΣR	IOC	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80	สอดคล้อง
2	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80	สอดคล้อง
3	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80	สอดคล้อง
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
5	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
7	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
9	0	+1	+1	+1	+1	4	0.80	สอดคล้อง
10	0	+1	+1	+1	+1	4	0.80	สอดคล้อง
11	+1	+1	-1	+1	+1	3	0.60	สอดคล้อง
12	+1	+1	-1	+1	+1	3	0.60	สอดคล้อง
13	+1	+1	-1	+1	+1	3	0.60	สอดคล้อง
14	+1	+1	-1	+1	+1	3	0.60	สอดคล้อง
15	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	สอดคล้อง
16	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	สอดคล้อง
17	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	สอดคล้อง
18	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	สอดคล้อง
19	-1	+1	+1	+1	+1	3	0.60	สอดคล้อง
20	-1	+1	+1	+1	+1	3	0.60	สอดคล้อง
21	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	สอดคล้อง
22	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	สอดคล้อง
23	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80	สอดคล้อง

ตาราง 27 (ต่อ)

ข้อ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ΣR	IOC	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
24	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80	สอดคล้อง
25	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80	สอดคล้อง
26	+1	+1	+1	+1	0	4	0.80	สอดคล้อง
27	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
28	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
29	+1	+1	+1	+1	-1	3	0.60	สอดคล้อง
30	+1	+1	+1	+1	-1	3	0.60	สอดคล้อง
31	-1	+1	+1	+1	+1	3	0.60	สอดคล้อง
32	-1	+1	+1	+1	+1	3	0.60	สอดคล้อง
33	-1	+1	+1	+1	+1	3	0.60	สอดคล้อง
34	-1	+1	+1	+1	+1	3	0.60	สอดคล้อง
35	+1	-1	+1	+1	+1	3	0.60	สอดคล้อง
36	+1	-1	+1	+1	+1	3	0.60	สอดคล้อง
37	+1	-1	+1	+1	+1	3	0.60	สอดคล้อง
38	+1	-1	+1	+1	+1	3	0.60	สอดคล้อง
39	+1	-1	+1	+1	+1	3	0.60	สอดคล้อง
40	+1	-1	+1	+1	+1	3	0.60	สอดคล้อง

ตาราง 28 การวิเคราะห์ความสอดคล้องของแบบวัดเจตคติของนักเรียนที่มีต่อวิชาภาษาอังกฤษ

ข้อ	ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ					ΣR	IOC	ความหมาย
	คนที่ 1	คนที่ 2	คนที่ 3	คนที่ 4	คนที่ 5			
1	+1	0	+1	+1	+1	3	0.60	สอดคล้อง
2	+1	0	+1	+1	+1	3	0.60	สอดคล้อง
3	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
4	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
5	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80	สอดคล้อง
6	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
7	+1	0	+1	+1	0	4	0.80	สอดคล้อง
8	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
9	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
10	0	+1	+1	0	+1	3	0.60	สอดคล้อง
11	+1	+1	0	+1	+1	4	0.80	สอดคล้อง
12	+1	+1	+1	+1	+1	5	1.00	สอดคล้อง
13	+1	0	+1	+1	0	3	0.60	สอดคล้อง
14	+1	0	+1	0	+1	3	0.60	สอดคล้อง
15	+1	0	+1	+1	+1	4	0.80	สอดคล้อง

ตาราง 29 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (b) และค่าความเชื่อมั่น (r) ของแบบวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ข้อที่	ความยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนก (b)
1	0.47	0.53
2	0.53	0.27
3	0.43	0.60
4	0.50	0.47
5	0.57	0.47
6	0.37	0.60
7	0.33	0.67
8	0.60	0.53
9	0.40	0.67
10	0.33	0.67
11	0.37	0.73
12	0.57	0.33
13	0.40	0.67
14	0.53	0.53
15	0.37	0.60
16	0.27	0.53
17	0.40	0.53
18	0.47	0.93
19	0.43	0.60
20	0.60	0.67

ลิขสิทธิ์ของงานวิจัยจากวิทยานิพนธ์
ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ (Reliability : KR 20) = 0.94

ตาราง 30 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ ก่อนเรียนและหลังเรียนของแบบวัดผลการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของชุดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนแบบโฟนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

เลขที่	คะแนนการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ		
	ก่อนเรียน	หลังเรียน	ผลต่าง
1	4	17	13
2	6	19	13
3	5	16	11
4	7	20	13
5	8	19	11
6	6	19	13
7	8	18	10
8	5	20	15
9	8	19	11
10	6	20	14
11	4	15	11
12	5	20	15
13	7	18	11
14	8	19	11
15	5	16	11
16	8	20	12
17	7	18	11
18	6	16	10
19	5	15	10
20	7	18	11
21	6	16	10
22	8	15	7
23	5	18	13

ตาราง 30 (ต่อ)

เลขที่	คะแนนการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ		
	ก่อนเรียน	หลังเรียน	ผลต่าง
24	8	17	9
25	7	15	8
26	8	15	7
27	6	17	11
28	7	16	9
29	5	15	10
30	6	18	12
รวม	191	524	333
$\bar{X}$	6.37	17.47	11.10
S.D.	1.30	1.80	2.01

ตาราง 31 ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (b) และค่าความเชื่อมั่น (r) ของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโพนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ข้อที่	ความยากง่าย (p)	ค่าอำนาจจำแนก (b)
1	0.67	0.53
2	0.67	0.53
3	0.60	0.40
4	0.80	0.40
5	0.60	0.53
6	0.80	0.40
7	0.60	0.40
8	0.60	0.40
9	0.73	0.53
10	0.77	0.47
11	0.77	0.47
12	0.70	0.60
13	0.67	0.67
14	0.70	0.47
15	0.77	0.33
16	0.43	0.47
17	0.77	0.47
18	0.77	0.33
19	0.73	0.40
20	0.67	0.40

ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ (Reliability : KR 20) = 0.90

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ตาราง 32 ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนวัดผลก่อนเรียนและหลังเรียนของแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของชุดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยการสอนแบบโพนิกส์ เพื่อส่งเสริมการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ หน่วยการเรียนรู้ เรื่อง สระเสียงสั้น สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

เลขที่	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
	ก่อนเรียน	หลังเรียน	ผลต่าง
1	8	18	10
2	5	16	11
3	7	18	11
4	10	20	10
5	5	15	10
6	6	19	13
7	8	16	8
8	9	20	11
9	7	18	11
10	5	15	10
11	10	20	10
12	7	19	12
13	5	17	12
14	9	18	9
15	10	19	9
16	5	18	13
17	9	20	11
18	7	17	10
19	8	15	7
20	6	19	13
21	10	18	8
22	5	13	8
23	7	17	10

ตาราง 32 (ต่อ)

เลขที่	ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
	ก่อนเรียน	หลังเรียน	ผลต่าง
24	8	20	12
25	6	16	10
26	9	19	10
27	10	17	7
28	7	14	7
29	5	16	11
30	10	18	8
รวม	223	525	302
$\bar{x}$	7.43	17.50	10.07
S.D.	1.85	1.91	1.76

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ประวัติย่อผู้วิจัย

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ - ชื่อสกุล	นางสาวฉวีวรรณ วัฒนานุกิจ
วัน เดือน ปีเกิด	วันที่ 9 พฤษภาคม 2538
สถานที่เกิด	อำเภอเมือง จังหวัดจันทบุรี
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	บ้านเลขที่ 27/6 หมู่ 7 ตำบลบ่อพลอย อำเภอบ่อไร่ จังหวัดตราด
ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน	ครูอัตราจ้าง โรงเรียนชุมชนวัดบ่อไร่
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนชุมชนวัดบ่อไร่ อำเภอบ่อไร่ จังหวัดตราด
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2553	มัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ่อไร่วิทยาคม
พ.ศ. 2556	มัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ่อไร่วิทยาคม
พ.ศ. 2560	ศิลปศาสตรบัณฑิต ศศ.บ. (ภาษาอังกฤษธุรกิจ) มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี
พ.ศ. 2565	ครุศาสตรมหาบัณฑิต ค.ม. (หลักสูตรและการสอน) มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี